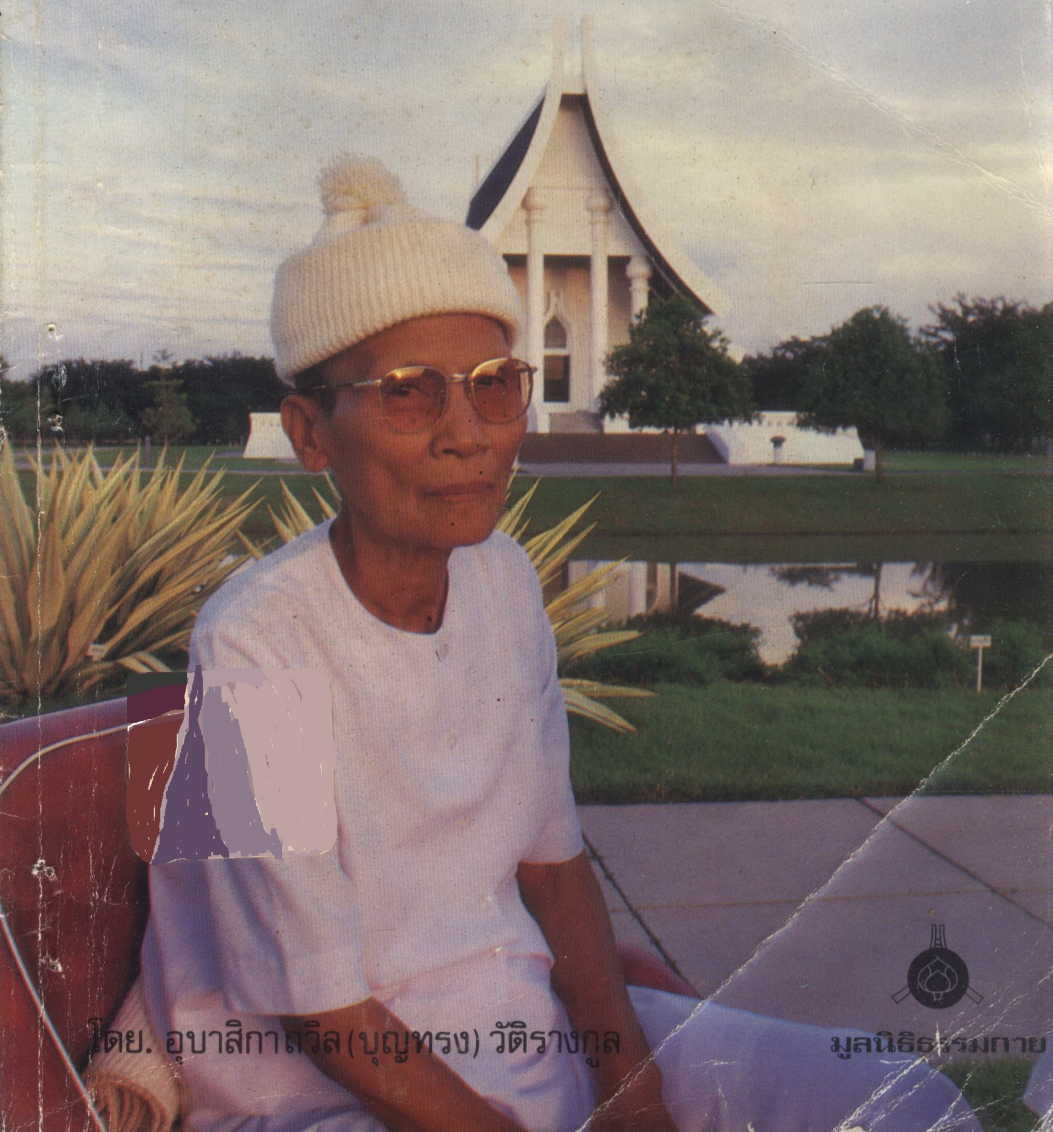

ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ วัดพระธรรมกาย

โดย. อุบาสิกาลวิล (บุญทรง) วัตรางกูล

มูลนิธิธรรมกาย

ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการ

แด่.....

จาก.....

ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ของ วัดพระธรรมกาย

โดย อุบาสิกากวีล (บุญทรง) วดีรางกูล

ISBN 974-505-720-7

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๓๑

ราคา ๒๕ บาท

ส่งชื่อทางไปรษณีย์

ธนาณัติสั่งจ่าย “บ้านหนูแก้ว” ป.ณ. จุฬา

๘๖ ถ.สีพระยา แขวงมหาพฤฒาราม บางรัก กทม. ๑๐๕๐๐

โทร. ๒๓๕-๐๓๔๐-๑

มูลนิธิธรรมกาย

รายได้สมทบทุนการศึกษาแก่นักว่ารรมะในพระพุทธศาสนา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ วัดพระธรรมกาย

โดย อุบาสักฉวีล (บุญทรง) วัตรังกุล

คำนำ

ใครก็ตามถ้าได้เคยศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษา จะเป็นวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยใด ๆ ก็ตาม ซึ่งที่นั่นนักศึกษามีระบบ “อาวุโส” หรือที่พวกเขาเรียกกันติดปากว่า “เชียนีเยรดี” แล้ว คงต้องเห็นพ้องกับข้าพเจ้าอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้านำระบบอาวุโสมาใช้ให้ดีตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง จะให้คุณค่าต่อชีวิตของนักศึกษาแต่ละคนเป็นที่สุด เท่ากับการฝึกให้เกิด “อุปายชนะ” หรือความอ่อนน้อมถ่อมตน อันเป็นข้อหนึ่งในจำนวนสิบข้อของบุญญกิริยาวัตถุ และเป็นการปฏิบัติตามหลักมงคลสูตรอย่างน้อย ๗ ข้อ ใน ๓๘ ข้อ ได้แก่ข้อ ๓ บุชาคนที่ควรบูชา ข้อ ๙ มีระเบียบวินัย ข้อ ๑๖ รู้จักให้ ข้อ ๒๒ แสดงความเคารพ ข้อ ๒๓ สุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน ข้อ ๒๗ มีความอดทน ข้อ ๒๘ ว่านอนสอนง่าย ได้เป็นอย่างดี

ระบบอาวุโสแม้จะผ่านมานานหลายสิบปีแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกพึงพอใจประทับใจแน่นแฟ้น เคยรู้สึกเกรงใจต้องหยุดยั้งหลักทางให้รุ่นพี่เดินไปก่อนสมัยเมื่อเป็นน้องใหม่ (เฟรชชี) ใส่รองเท้าถุงเท้าสีขาว เคยเดินอย่างสง่าเมื่อได้เป็นรุ่นพี่ และเคยเอื้ออาทรรุ่นน้องด้วยความภาคภูมิใจ สิ่งเหล่านี้ไม่มีวันลืมเลือนไปจากความทรงจำ

แล้วมีอยู่วันหนึ่งในราวปลาย ๆ ปี ๒๕๒๖ ข้าพเจ้ากลับมาจากการปฏิบัติธรรมที่ต่างจังหวัดซึ่งหลวงพ่อร่มมชโยเจ้าอาวาสได้เมตตาเชิญเชิญให้เป็นพิเศษ ได้พบคุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เดินอยู่ที่ข้างศาลาอุสถในวัดพระธรรมกาย ข้าพเจ้าตรงไปกราบลงแทบเท้าท่านทันทีด้วยความดีใจ เคารพและสำนึกในพระคุณหลายสิ่งหลายประการ ประกอบด้วยระยะนั้นได้จากท่านไปนานเป็นแรมปี จึงก้มกราบด้วยความคิดถึงอันลึกซึ้ง

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ากราบคุณยาย ข้าพเจ้าจะนึกเสมอว่า ท่านผู้นี้เองที่ เป็นผู้ช่วยให้เราได้มีโอกาสได้สร้างบารมีมากมายครบทั้งสิบประการทีเดียว ชาตินี้ถ้ามิได้พบท่าน เราเห็นจะไม่พ้นอบายภูมิแน่ แม้ไม่ถึงตกนรกเพราะไม่ชอบทำความชั่วก็จริง แต่อาจไม่พ้นจากการเป็นเปรต อสุรกาย หรือเดรัจฉานอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกราบท่านด้วยความจริงใจทุกครั้งที่ได้พบกัน วันนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าก้มกราบและเงยหน้าขึ้น คุณยายได้ก้มลงจับมือข้าพเจ้าบีบไว้นั่น ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้ด้วยกระแสน้ำใจและอาการสัมผัสเหมือนท่านจะกล่าวว่า “หายไปไหนนาน ยายคิดถึง”

ในเวลานั้น ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนหลาย ๆ คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนุ่ม ๆ สาว ๆ เดินผ่านเราสองคนไปอย่างใกล้ชิด แต่ละคนมีท่าทางเหมือนไม่รู้จักเราเลย สำหรับข้าพเจ้าเองนั้นไม่รู้สึกละไร เพราะมิได้อยู่ประจำที่วัด แต่คุณยายนี้สืบทอดไม่รู้หรือว่าท่านเป็นใคร ทำคุณประโยชน์ให้พวกเราและชาวโลกอย่างไร

จากวินาทีนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะมีวิธีใดที่จะประกาศคุณของคุณยาย แต่ก็คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไร ที่ทำได้อย่างมากที่สุดก็เพียงพูดถึงพระคุณของท่านในบางคราวที่มีโอกาส เช่น เมื่อมีผู้ถามถึง หรือมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องถึง ดังนี้ เป็นต้น

แต่แล้ววันหนึ่ง เมื่อราว ๆ ต้นปี ๒๕๓๑ นี้เอง หลวงพ่อทัตตชีโวภิกขุ ได้ปรารภกับข้าพเจ้าเรื่องระบบอาวุโสขึ้นมา เป็นความคิดที่ตรงกับความรู้สึกลึก ๆ ในใจของข้าพเจ้าอยู่พอดี ท่านกล่าวว่า เด็กที่มาวัดในรุ่นใหม่ ๆ ไม่ใคร่รู้จักความสำคัญของคนรุ่นเก่า ๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร จึงมักมีเรื่องจุกจิกขัดแย้ง จนบางครั้งเกิดการแข่งดีกันขึ้นมา ซึ่งจะเป็นต้นเหตุให้เกิดความแตกสามัคคีได้ง่าย ท่านกล่าวว่า ท่านจะ

พยายามแก้ไขเหตุการณ์ดังกล่าว โดยจะนำระบบอาวุโสมาใช้ และท่านยังให้ความคิดเห็นว่าข้าพเจ้าก็สามารถช่วยท่านได้ โดยระยะแรกนี้เขียนประวัติชีวิตคุณยายขึ้นมาให้ผู้คนรู้จักกันก่อน เป็นการแนะนำ “ผู้อาวุโส” ท่านแรกของวัด

ข้าพเจ้าสะดวกใจเรื่องนี้อยู่ตามที่เล่าไว้ข้างต้นแล้ว จึงรับคำท่านด้วยความเต็มใจเป็นที่สุด รู้สึกว่าช่างเป็นโชคดีเหลือเกินที่ตนเองมีโอกาสประกาศคุณของยายให้ใคร ๆ ได้รับรู้ ผู้ที่มาทีหลังได้มาสร้างบารมีกันอย่างสะดวกสบาย จะได้ว่าว่าคุณยายท่านเหน็ดเหนื่อยลำบากลำบากแค่ไหน เมื่อรู้แล้ว ต่อไปได้พบเห็นคุณยาย เพียงแค่ยกมือไหว้หรือกราบงาม ๆ สักทีหนึ่ง ก็จะได้บุญมากมายมหาศาล ข้าพเจ้ายังคิดต่อไปอีกว่า ต่อไปภายภาคหน้า เวลาข้าพเจ้าเห็นใครกราบคุณยาย ไหว้คุณยาย ข้าพเจ้าคงมีความสุขใจมาก เพราะเท่ากับท่านเหล่านั้นทำกุศลให้ข้าพเจ้าด้วย เป็นความดีสองชั้นของผู้กระทำทีเดียว

สาเหตุของการเขียนประวัติ “ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย” มีความเป็นมาดังที่กล่าวแล้วนี้ เมื่อทราบว่าคุณยายเป็นใครแล้ว โปรดอย่าได้เสียเวลา ควรหาโอกาสทำบุญร่วมสร้างกุศลกับท่านให้มากที่สุด เพราะการได้ร่วมสร้างบุญสร้างบารมีกับผู้ที่มีบุญมหาศาลอย่างคุณยายนั้น มิใช่หาได้ง่าย ๆ เลย

อุบาสิกาถวิล (บุญทรง) วทีรางกุล

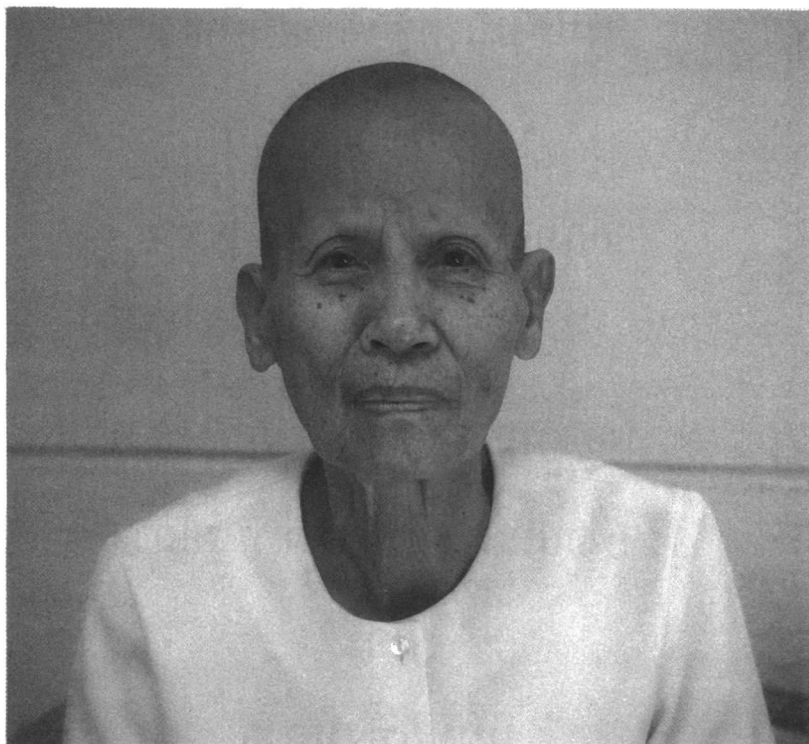
สิงหาคม ๒๕๓๑

สารบัญ

ชีวิตวัยเด็ก	๑๑
ความกตัญญูพาสู่เส้นทางธรรม	๑๔
สตรีผู้มีกรรมเบาบางย่อมยินดีในการประพาศพรหมจรรย์	๒๑
ตัดใจลาเพื่อแสวงหาวิชา	๒๕
ความฟุ้งซ่าน จุดเริ่มต้นที่เหมือนกัน	๒๘
เห็นธรรม...ต้องเห็นด้วยใจ มิใช่ด้วยตา	๒๙
คนขยัน ย่อมหาเวลาปฏิบัติธรรมได้เสมอ	๓๓
บัณฑิต คือผู้อุทิศมคัวยศึล สมาริ ปัญญา	๓๕
ถึง “ธรรมกาย” ช่วยพ่อได้	๓๖
พบหลวงพ่อดีปากน้ำ	๔๐
โรงงานทำวิชา	๔๒
รู้จักวิธึคิด จิตจักไม่ทุกขั	๔๗
อิม-อด เป็นรสชาติของชีวิต	๔๙
เคารพเชื่อฟังคำสั่งของครูบาอาจารย์ยังชีวิต	๕๐
ใช้วิชาธรรมกายช่วยแผ่ขยายธรรมะ	๕๑
อมนุษย์ที่มาเข้าร่างทรง	๕๓
พระรัตนตรัยเป็นบุญเขตอันเยี่ยม	๕๕
สมาริ บ่อเกิดแห่งปัญญา	๕๖

พระของขวัญ	๕๗
พินัยกรรมของหลวงพ่อ	๕๘
ทำทุกอย่างเพื่อทดแทนพระคุณครู	๕๙
คุณยายได้ศิษย์เอก	๖๔
สร้าง “บ้านธรรมประสิทธิ์”	๖๗
ความสำคัญของ “กัลยาณมิตร”	๖๙
ของขวัญล้ำค่าแต่คุณยาย	๗๑
สัจจบารมี ทำได้คุณอนันต์ ผิดพลาดโทษมหันต์	๗๓
เตรียมสร้างบ้านขายโสด	๗๕
สู่เพศสมณ....จุดเริ่มต้นของการสร้างวัดพระธรรมกาย	๗๗
“สมบัติละเอียด”.....บุญในอดีต	๗๙
ทุกตัวอักษรเป็นบุญล้วน ๆ	๘๒
สร้างวัด.....ต้องช่วยกันหลายฝ่ายและหลายคน	๘๓
กลับจากประสบการณ์ มาเป็นศูนย์กลางแห่งปัญญา	๘๗
สร้างงาน สร้างคน ทำทุกอย่างที่เป็นบุญ	๘๙
ถ่ายทอดวิชา เพื่อค้นคว้าให้ก้าวหน้าต่อไป	๙๒
ประธานกฐิน	๙๓
มาลัยธรรม	๙๕

ผู้มีสัมมาทิฐิเพียงคนเดียว
เมื่ออุบัติขึ้นในโลก
ย่อมอุบัติขึ้นเพื่อประโยชน์
เพื่อเกื้อกูล
เพื่อความผาสุกแก่ชนเป็นอันมาก
เพื่อประโยชน์สุขแก่เทพยดา
และ
มนุษย์ทั้งหลาย

คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ของพวกเรา ท่านเกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ ซึ่งตรงกับปีระกา เดือนยี่ ขึ้น ๑๐ ค่ำ เมื่อเทียบกับทางสุริยคติ วันเกิดของคุณยายจะเปลี่ยนไปทุกปี บางปีตรงกับเดือนธันวาคม บางปีเป็นเดือนมกราคม สำหรับปีมะโรง พ.ศ. ๒๕๓๑ “วันคล้ายวันเกิด” ของคุณยายตรงกับ วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๒ ซึ่งจะมีอายุครบ ๘๐ ปีพอดี

ชีวิตวัยเด็ก

บ้านเกิดของคุณยายเป็นชนบทท้องนาอยู่ในเขตอำเภอเมือง นครชัยศรี ใกล้ ๆ กับวัดบางคูเวียง ในปัจจุบันไม่มีซากสิ่งใดเหลือให้เห็น เพราะถูกน้ำเซาะตลิ่งพังกลายเป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำไปเสียแล้ว ท่านเป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวน ๙ คน ทั้งบิดามารดาเป็นชาวนครชัยศรีโดยกำเนิด ท่านมีทั้งพี่ชาย พี่สาว ส่วนน้องก็มีทั้งน้องชายน้องสาว ครอบครัวย่านทำนาเป็นอาชีพ

คุณยายเล่าชีวิตวัยเด็กของท่านให้ ฟังว่า

“เมื่อตอนยายยังเล็ก ๆ คงจะต้องเป็นเด็กซุกซนมากจริง ๆ เพราะพ่อถึงกับพูดว่าในบรรดาลูกทั้งหมดพ่อติยายมากที่สุด”

คุณยายอาจารย์ของเรายอมให้พ่อตีก็เฉพาะเรื่องซุกซนของท่านเท่านั้น แต่เรื่องอื่น ๆ ท่านจะดูตัวอย่างและทำตามพ่อ จนไม่มีความผิดอื่นให้ต้องถูกตีซ้ำ อาชีพชาวนาเป็นอาชีพที่ต้องทำงานหนัก ทำตั้งแต่เช้าจนค่ำ โดยเฉพาะในฤดูไถหว่านและเก็บเกี่ยว พ่อต้องตรากตรำทำงานหนักทุกวัน คุณยายของเราจะทำตาม

พ่อของคุณยายเป็นคนนิสัยดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น ขยัน ไม่ปล่อยเวลาว่างให้สูญเปล่า คุณยายจึงติดนิสัยนี้จากพ่อ ถูกฝึกให้ตื่นแต่เช้า ขยันขันแข็ง แคล่วคล่องว่องไว อดทนแข็งแรง ตั้งแต่ยังเป็นเด็กก็ลุกขึ้นเข้าครัวช่วยแม่หุงข้าวไปส่งพ่อที่ท้องนาบ้าง ช่วยต้อนควายไปนาบ้าง ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่า ความขยันช่วยงานบ้านของคุณยายที่ผิดจากพี่น้องดังนี้ก็ได้ ที่เป็นต้นเหตุทำให้พ่อและแม่ไม่ยินยอมให้คุณยายไปเรียนหนังสือที่วัดเหมือนพี่ ๆ น้อง ๆ คุณยายจึงเป็นคนไม่รู้หนังสือ เขียนไม่ได้ อ่านไม่ออกมาจนกระทั่งปัจจุบัน (สมัยนั้นไม่มีการศึกษาภาคบังคับและไม่นิยมให้เด็กผู้หญิงเรียนหนังสือเท่าไรนัก เพราะเกรงกันว่า เวลาเริ่มเป็นสาว จะเขียนเพลงยาวจดหมายรักถึงผู้ชาย) คุณยายท่านเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน การไม่รู้หนังสือโช้วจะไม่ได้ไปเสียทั้งหมด ประโยชน์ยังพอมีอยู่บ้าง คือทำให้คุณยายเป็นคนขยันจำ เมื่อไม่สามารถบันทึกความจำเป็นตัวหนังสือได้ ก็ใช้จดจำด้วยใจ และด้วยการต้องจำสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ จึงทำให้คุณยายต้องใช้สติและปัญญาในการทำงานทุกครั้ง ประสบการณ์ที่ผ่านไป ๆ นานวันเข้า ความเฉลียวฉลาดก็เพิ่มพูนขึ้นไปตามวันเวลา เมื่อพบปัญหาใหม่สิ่งใด ก็อาศัยข้อมูลจากประสบการณ์เดิมมาวิเคราะห์แก้ปัญหาจึงได้รับผลดีทุกเรื่องอยู่เสมอ

เวลาที่ฟังคุณยายพูดว่า “ยายรักทีโล่ง ๆ รักทุ่งกว้าง ๆ รักธรรมชาติ ทุ่งนาและรักต้นข้าว ไม่ว่าจะเป็นเวลาต้นข้าวยังมีสีเขียวอ่อนสดใสหรือเวลาเป็นสีทองใกล้การเก็บเกี่ยว” ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่านอย่างชัดเจน เพราะตระกูลของข้าพเจ้ารุ่นปู่ตายายก็เป็นชาวนา ‘ชีวิตวัยเด็กในเวลาปิดภาคเรียน ข้าพเจ้าต้องไปช่วยท่านเหล่านั้นทำนาอยู่เสมอ ส่วนใหญ่ช่วยด้านนาบ้าง เกี่ยวข้าวบ้าง สำหรับการไถนา หรือ

การคราดเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ความเงี้ยวของท้องทุ่ง อากาศที่บริสุทธิ์ ปราศจากผู้คนไม่เหมือนชีวิตชาวเมือง ให้ความรู้สึกต่อจิตใจอย่างหนึ่ง คือความรู้สึกเป็นอิสระ ขณะที่มองอาณาเขตท้องทุ่งจนสุดสายตา ใจจะพลอยอึดอัดเบิกบานได้ง่าย เป็นความเบิกบานอีกแบบหนึ่งที่กว้างไกล สะอาดบริสุทธิ์ ต่างจากความเบิกบานของชาวเมืองโดยสิ้นเชิง

ในวัยเด็ก คุณยายท่านชอบออกไปท่องเที่ยวกับพ่อ ช่วยต้อนควาย ออกไปแต่เช้าตรู่ ตอนเย็นก็ไปช่วยต้อนกลับ สิ่งหนึ่งที่คุณยายชอบมอง เป็นนกหน้าคือ ดวงตะวันแรกขึ้นหรือใกล้ตกดินลับขอบฟ้า ดวงกลม โตสีแดงสดไล่ตัดกับสีเขียวของท้องทุ่ง และดูงามราวภาพวาด ก้อนเมฆ รูปร่างแปลก ๆ ต่าง ๆ สะท้อนสีสวยงามสว่างไสว มีหมูนกบินเป็น หมู่ ๆ เป็นแถวยาวพาดท้องฟ้า

คุณยายรู้สึกว่าคุณยายดวงตะวันตอนเช้าเย็นอันสวยงามนั้น มองดูเหมือน อยู่ไม่ไกล คิดตามประสาเด็กว่า “อยากเดินทางไปให้ถึงที่ดวงตะวันอยู่ เหลือเกิน วันหนึ่งคงจะไปถึงได้” คิดไว้ล่วงหน้าโดยไม่รู้ตัวว่า ในเวลา ต่อมาสามารถไปจนถึงได้จริง ๆ

ความกตัญญู พาสู่เส้นทางธรรม

แม้คุณยายจะมีพี่น้องพ่อแม่เดียวกันหลายคนก็จริง แต่ชีวิตในครอบครัวราบรื่นเป็นปกติสุข แม่ไม่เคยขัดใจพ่อ พ่อก็ไม่ประพฤติเสเพลให้แม่เสียใจอะไร ที่มีปัญหาอยู่บ้างก็ตรงที่พ่อชอบกินเหล้าทุกเย็นเย็นละ ๑๐ สตางค์ในสมัยนั้น ถึงจะกินแล้วมีเงินเมาไปบ้าง แต่พ่อไม่เคยกล่าวถ้อยคำหยาบคาย ดุด่าลูกเหมือนชาวบ้านคนอื่นที่กินเหล้าเมา เวลาปกติพ่อก็จะไม่พูดคำหยาบใด ๆ กับลูก ความดีพิเศษเรื่องนี้เองทำให้ลูก ๆ เคารพพ่อมาก แต่แล้วเรื่องที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

ความเป็นมาของเรื่องมีดังนี้ เวลานั้น คุณยายมีอายุประมาณ ๑๒ ปี คือนั้นประมาณเวลาหนึ่งทุ่ม หลังจากพ่อกินเหล้าประจำวันมีเงินเมาแล้วก็ล้มตัวนอนบนแคร่ในคอกควายใต้ถุนบ้าน ทำหน้าที่เฝ้าเช่นทุกคืน แต่วันนี้พ่อยังนอนไม่หลับซ้ายังบ่นพึมพำ ๆ ตามประสาคนเมา ส่วนแม่กับลูก ๆ อยู่กันบนบ้าน แม่คงรำคาญ จึงส่งเสียงแกล้งเลียนลงไปว่า

“เฮ้า...นกระจอก อาศัยวังเขาอยู่ ยังส่งเสียงบ่น”

เนื่องจากพ่อเป็นคนมีปมด้อยแฝงอยู่ในใจเพราะก่อนแต่งงาน พ่อเป็นคนจน แม่รวยกว่ามาก ททรัพย์สมบัติส่วนใหญ่ในครอบครัวจึงมาจากสมบัติของแม่ คำพูดของแม่ที่กล่าวว่า “อาศัยรังเขายู่” จึงทำให้พ่อโกรธมาก เหมือนงูถูกตีขวิดหาง ส่งเสียงดังลั่นขึ้นมาจากข้างล่าง

“ลูก ๆ ทุกคนได้ยินมั๊ย แม่มีงาดำกู!”

เสียงพ่อดังมาก ลูกทั้งหมดรู้กันดีว่า ขณะนั้นพ่อกำลังโกรธจัด จึงพากันเงียบกริบ พ่อส่งเสียงถามซ้ำเท่าใด ๆ ก็ไม่มีใครกล้าตอบ เสียงพ่อก็ยิ่งดังขึ้นทุกที คุณยายเห็นว่าถ้าปล่อยเหตุการณ์เป็นไปดังนี้ พ่ออาจจะขึ้นบันไดมาทุบตีแม่ เพราะความหวังแม่ คุณยายจึงพูดออกไปว่า

“พ่อ พ่อ แม่เขาไม่ได้ว่าอะไรพ่อหรอก”

ได้ยินเสียงลูกตอบในทำนองเข้าข้างแม่ดังนี้ ยิ่งเหมือนเอาน้ำมันราดกองไฟ พ่อยิ่งโกรธหนัก เปลี่ยนจากโกรธแม่มาเป็นโกรธลูกแทน พ่อตวาดลั่นว่า

“เออ...ลูกทุกคนว่าแม่ไม่ได้ด่ากู ให้พวกมึงหุหนวกหัวร่อยชาติ”

แต่ไหนแต่ไร พ่อไม่เคยกล่าวคำหยาบคายสาปแช่ง มาคราวนี้พ่อถึงกับแข่งออกมา คุณยายรู้สึกตกใจเหมือนถูกสายฟ้าฟาด เพราะมีความเชื่อกันอยู่ว่า คำของพ่อแม่ที่กล่าวกับลูกเป็นคำพูดศักดิ์สิทธิ์นัก ใครถูกพ่อแม่แข่งมักจะเป็นไปตามนั้น และเรื่องครั้งนี้ ลูกคนอื่น ๆ เขานิ่งเงียบกันอยู่ มีแต่คุณยายเป็นคนพูดเพียงคนเดียว คุณยายจึงรู้สึกเกรงกลัวจับใจ คิดอยู่แต่ว่า “ตายแล้ว ชาติต่อ ๆ ไปเราจะหุหนวกแน่ ๆ”

ความกลัวเรื่องนี้เกิดขึ้นกะทันหันรุนแรง ใจจึงคิดวนวายหาทางช่วยตนเอง คิดจะลงไปขอขมาโทษจากพ่อเดี๋ยวนั้น ก็เกรงพ่อจะโกรธหนักขึ้นไปอีก นึกถึงธรรมเนียมของชาวบ้านย่านนั้น เห็นเขาขอขมาขอขมาคนเจ็บก่อนตาย จึงคิดเอาไว้ว่า “เราจะเอาไว้ขอขมาก่อนพ่อตายก็แล้วกัน” พอลึกได้ดังนี้ทำให้สบายใจขึ้น

เรื่องคำของพ่อแม่มีความศักดิ์สิทธิ์สำหรับลูกนี้ คนโบราณมิได้ชี้แจงเหตุผลเอาไว้ แต่น่าจะพอสันนิษฐานได้ว่า โดยปกติพ่อแม่จะเป็นผู้มีความรักความหวังดีต่อลูกเป็นที่สุด เรื่องจะคิดให้ลูกเดือดร้อนเสื่อมเสียพ่อแม่จะไม่กระทำ ไม่ว่าลูกคนนั้นจะทำทุกข์ร้อนให้ท่านมากมายเพียงใด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงเปรียบเทียบไว้ว่า พ่อแม่เป็นทั้งบูรพาจารย์ เป็นเทวดา เป็นพรหม และเป็นพระอรหันต์ของลูก

เป็นบูรพาจารย์ (คำว่า บูรพา มาจากคำว่า ปุพพะ แปลว่า ก่อน) แปลว่าเป็นครูคนแรกก่อนคนอื่น คือท่านจะสอนให้ลูกรู้ถึงการกิน การนอน การขับถ่าย การยิ้มแย้ม เล่นหัว การคว่ำ การนั่ง การยืน การเดิน การพูด ฯลฯ เกือบทุกอย่าง

เป็นเทวดาของลูก เทวดามีคุณธรรมอย่างใด พ่อแม่ก็มีคุณธรรมอย่างนั้นต่อลูกเช่นเดียวกัน เทวดามีหิริ มีโอตตปัปะ และมีกรบรีจาค เป็นพื้นฐานของจิตใจ โดยเฉพาะเรื่องการบริจาคสิ่งต่างๆ ให้ลูก พ่อแม่จะให้ได้ไม่มีที่สิ้นสุดแม้กระทั่งชีวิต

เป็นพรหมของลูก คุณธรรมของพรหมคือ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

- เมตตา คือความปรารถนาให้เป็นสุข เมื่อลูกยังเล็ก พ่อแม่ก็จะดูแลระดับประคองช่วยเหลือให้ได้รับความสุขทุกประการ แม่ลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่ต้องตามดูแลแล้ว ความเมตตาที่ยังไม่จางหายไปจากใจของพ่อแม่

- กรุณา คือการช่วยให้พ้นจากความทุกข์ ถ้าลูกเจ็บไข้ได้ป่วย มีทุกข์ร้อนอย่างใดที่อยู่ในวิสัยจะช่วยเหลือได้ พ่อแม่จะไม่ละเลยเป็นอันขาด ต้องเข้าบรรเทาทุกข์นั้นเต็มความสามารถ

- มุทิตา คือความพลอยยินดีปลื้มเมื่อเห็นลูกได้รับความสุข ความเจริญ ได้ดีมีลาภ ยศ สรรเสริญ คนในโลกน้อยคนนักที่จะชื่นชมยินดีในความสุข ความเจริญของผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ ส่วนมากมักจะมีความรู้สึกริษยาชอนแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง มีแต่ความรู้สึกของพ่อแม่เท่านั้นที่เป็นมุทิตาแท้จริง แม้ไม่เปล่งเป็นคำพูดออกมา ใจท่านก็คิดอยู่ตลอดเวลา

- อุเบกขา คือความวางใจเป็นกลางวางเฉย เมื่อเวลาลูกเป็นผู้ใหญ่ไปแล้ว เขาย่อมเป็นตัวของตัวเอง ตัดสินใจอะไร ๆ ของเขาเอง หากเกิดความผิดพลาดและไม่อยู่ในวิสัยที่พ่อแม่จะช่วยเหลือได้ ท่านก็ไม่ซ้ำเติมวางใจเป็นอุเบกขา ดังนี้ เป็นต้น

เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ในบ้านของลูกจริง ๆ จิตใจของท่านทั้งสองที่มีต่อลูก ไม่มีความโลภอยากได้อะไร ๆ จากลูก มีแต่จะให้สมบัติของท่านแก่ลูก

สรุปแล้ว เมื่อพ่อแม่เป็นทั้ง บุรพาจารย์ เทวดา พรหม และ พระอรหันต์ของลูกดังนี้ ลูกผู้ใดประพฤตินในเรื่องที่ไม่สมควรต่อท่าน จนกระทั่งให้ท่านตำหนิติเตียนแข่งด่าแล้ว ต้องถือว่าเป็นกรรมหนัก และกรรมนั้นเองจะลงโทษผู้นั้นให้ได้รับความเสื่อมความวิบัติโดยทันที เลยดูเหมือนว่า คำพูดของพ่อแม่เกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา

๒ ปีต่อมา คุณยายอายุย่างเข้าสู่วัยรุ่น พ่อเริ่มล้มเจ็บกระเสาะ-กระแสะเรื้อรังด้วยโรคชรา เจ็บป่วยอยู่ประมาณเกือบปี วันที่พ่อจะถึงแก่กรรม เช้าวันนั้นคุณยายเป็นคนป้อนข้าวให้พ่อ พอป้อนเสร็จสักครู่ ก็เห็นพ่อเหลืออกตาขึ้น คุณยายไม่ทราบว่าเป็นอาการ “ตากลับ” เป็นอาการของคนใกล้ตาย ไม่เฉลียวใจอย่างใด เมื่อจัดให้พ่อนอนแล้วก็พายเรือออกจากบ้านเพื่อไปดูต้นข้าวที่ในนา รับผิดชอบงานแทนพ่อตามนิสัยคนขยันเช่นที่เคยปฏิบัติ ถอนหญ้าถอนกกที่ขึ้นรกแยงอาหารต้นข้าวบ้าง เก็บผักบุ้ง ผักแพงพวยที่ทอดยอดอ่อน ๆ มาให้แม่ทำกับข้าวบ้าง

พอกลับมาถึงบ้าน พ่อสิ้นใจเสียแล้ว แม่และลูกคนอื่น ๆ ซึ่งอยู่พร้อมหน้ากันที่บ้านได้พากันขอขมาพ่อก่อนสิ้นใจจนหมดทุกคน มีแต่คุณยายคนเดียวกลับไม่ทัน รู้สึกทั้งเสียใจที่พ่อจากไป ทั้งเสียใจเพราะนึกถึงคำสาปแช่งของพ่อเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว ให้หนูหนักหำร้อยชาติ

คราวนี้คุณยายเกิดความกลัวอย่างหนักหน่วง มีความว้าวุ่นสับสนใจจนสุดประมาณได้ ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งพาปรึกษาหารือกับผู้ใด ฝ้าแต่สวดมนต์อ้อนวอนให้พ่อมาหาในความฝัน จะได้ถือโอกาสกราบขอขมา แต่คุณยายก็ไม่ได้พบเห็นพ่อในความฝันเลยแม้แต่คืนเดียว ยิ่งหลายเดือนผ่านไป คุณยายก็ยิ่งกระวนกระวายหนักขึ้น ได้แต่ร้องไห้จนไม่มีน้ำตา

จะร้อง แม้จะช่วยกันจัดงานศพไปตามประเพณี ที่วัดใกล้บ้านไปเรียบร้อยแล้ว คุณยายก็ยังคงไม่หายทุกข์โศกด้วยความกลุ้มใจสาปแช่งดังกล่าวดังกล่าว แต่ไม่ได้บอกให้ผู้ใดทราบ พวกญาติผู้ใหญ่คิดว่าคุณยายเสียใจในความตายของพ่อ ก็พากันปลอบโยนบอกว่า ให้คุณยายอดส่ำทำบุญใส่บาตร แล้วอุทิศแผ่ส่วนกุศลไปให้บ่อย ๆ พ่ออยู่ทางโน้นจะได้อนุโมทนา

คำว่า ทางโน้น ทำให้คุณยายเกิดความสนใจขึ้นมา แต่พอซักถามว่าทางโน้นคือที่ไหน ก็ไม่มีญาติผู้ใหญ่คนใดตอบได้ บอกแต่เพียงว่าทำดีก็ได้ไปอยู่สวรรค์ ทำชั่วก็ต้องไปตกนรก เมื่อถามต่อว่านรกสวรรค์อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครตอบได้ คุณยายเฝ้าวนเวียนถามตนเองว่านรกสวรรค์อยู่ที่ใดกัน อยากไปตามหาพ่อ พบแล้วจะได้ขอขมาโทษ

วันเวลาผ่านไปจากเดือนเป็นปี คุณยายก็ไม่เคยลืมเรื่องนี้ เมื่อยังไปนรกสวรรค์ไม่ได้ก็เฝ้าแต่รอคอยให้พ่อมาเข้าฝัน พ่อก็ไม่เคยมาเอาเสียเลย

เวลานั้นไม่รู้จักใครว่ามีความรู้ทางธรรมบ้าง โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรม ในหมู่บ้านย่านนั้น จึงไม่สามารถอธิบายให้คุณยายเข้าใจได้ว่า คนที่ตายแล้ว ถ้าต้องถูกลงโทษอยู่ในนรก ย่อมเหมือนถูกจองจำ ถูกคุมขังอยู่ในคุกตะราง ต้องรับแต่โทษทัณฑ์ทรมานต่าง ๆ มีที่คุมขังแน่นหนา ไม่มีการอนุญาตหรือเปิดโอกาสปล่อยตัวให้ไปพบกับใคร ๆ และอยู่ห่างไกลจากโลกมนุษย์มากมายนัก ผู้ตายจึงไม่สามารถกลับมาหาญาติได้

ส่วนผู้ทำดีตายแล้วไปอยู่ในสวรรค์ เวลาในสวรรค์ช้ามามากเมื่อเทียบกับเวลาในเมืองมนุษย์ เพียงสวรรค์ชั้นต้นที่เรียกว่า ชั้นอาตุมหาราชิกา

วันหนึ่งคืนหนึ่งในที่นั่นเทียบได้กับ ๕๐ ปีในเมืองมนุษย์ ดังนั้น เพียงผู้ตายไปเกิดที่นั่นแล้วเดินชมที่อยู่ของตนเพียงครู่เดียว จะเป็นเวลาหลายสิบปีในโลกเรา กว่าผู้ตายจะนึกถึงเรา คิดกลับมาเยี่ยม เราคงตายไปนานแล้ว

สำหรับพวกที่ตายแล้วกลับมาเยี่ยมหรือเข้าฝันหมู่ญาติ ส่วนใหญ่เกิดในภูมิเปรตและอสุรกาย หรือไม่ก็พวกภุมเทวดา (เทวดาที่อยู่ตามพื้นดิน จอมปลวก หรือศาลพระภูมิ) พวกนี้ไม่มีผู้ควบคุม ไม่มีใครลงโทษ มีแต่อำนาจกรรมของตนเองบันดาลให้ต้องทุกข์ทรมาน หรือสุขสบายเล็กน้อย พอนึกถึงหมู่ญาติได้ ก็จะมาเยี่ยมมาหา มาเข้าเฝ้าขอให้ช่วยเหลือเรื่องนั้นเรื่องนี้

สตรีผู้มีกรรมเบาบาง
ย่อมยินดีในการประพฤติ
พรหมจรรย์

การที่คุณยายกังวลใจเรื่องของพ่อเป็นปี ๆ มาตลอดจนเป็นสาว
คิดดูเป็นเรื่องน่าเห็นใจ น่าสงสารอย่างยิ่งในเวลานั้น แต่กลับมาเป็น
ผลดีอันวิเศษสุดของพวกเราในเวลานี้ เพราะเมื่อคุณยายกังวลใจใน
เรื่องนี้เสียแล้ว ทำให้ท่านไม่คิดสนใจเรื่องเพศตรงข้าม แม้มีคนมาสนใจ

ทาบตามหรืออื่น ๆ เพราะเห็นเป็นคนขยันมาก หน้าตาที่จัดอยู่ในเกณฑ์ดี คุณยายก็จะตอบผู้ใหญ่ด้วยการหลีกเลียงขัดข้องอยู่ตลอดมา คุณยายไม่เคยนึกสนใจผู้ใดเลย เห็นเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย เพื่อนคนใดจะมีคนรัก หรือจะแต่งงานไป คุณยายไม่เคยนึกยินดีด้วย กลับนึกสงสารว่า ไม่น่าจะต้องเป็นไปอย่างนั้น

ในทางธรรมปฏิบัติ รู้กันดีอยู่แล้ว การต้องเกิดเป็นสตรีนั้น เพราะยังต้องชดใช้หนี้ที่เคยผิดศีลข้อกาเมสุมิจนอาจารย์เอาไว้แต่ในอดีตชาติ การเกิดเป็นหญิงถ้าพอใจการไม่มีคู่ครอง สามารถอยู่เป็นโสดได้และอยู่ได้อย่างมีความสุข แสดงว่ากรรมเก่าที่ค้างอยู่มีจำนวนเล็กน้อยเบาบาง แต่ถ้ายังมีกรรมเก่ามาก จะต้องเป็นผู้หญิงที่มีความทุกข์ความเดือดร้อน โดยเฉพาะเรื่องของคู่ครองอีกมาก

โดยปกติการประพาศผิดศีลข้อ ๓ ร้ายแรง เช่นผู้เสียหายเป็นผู้มีคุณธรรม หรือถูกทำร้ายถึงชีวิตร่างกายเหล่านี้เป็นต้น ผลของกรรมจะทำให้ไปตกนรก ถ้ากรรมหนักก็ตกไปถึงมหานรก ถ้าเบาหน่อยก็ตกอยู่ในนรกขุมบริวารชื่อสิมพลินรก (นรกป่าต้นจ้าวมีหนาม) ถูกทรมานด้วยการให้ปีนขึ้นปีนลงบนต้นไม้มีหนามยาวเป็นศอก คมกริบ ปลายหนามยังมีเปลวไฟนรกติดโผล่อยู่ ใครไม่ยอมปีนก็จะถูกนายนิรยบาล สุนัขยักษ์ แร้งยักษ์ กายักษ์ เป็นผู้ลงโทษด้วยประการต่าง ๆ

เมื่อใดเวรกรรมเบาบาง หนามก็จะสั้นลง ไฟนรกก็จะดับไป สัตว์นั้นต้องไปรับโทษอื่น ๆ จากเศษกรรมที่เหลือ โดยเกิดเป็นสัตว์อย่างอื่น เช่น ไปเกิดเป็นสัตว์ต่าง ๆ ที่จะต้องถูกตอน กรรมเบาบางลงแล้วจึงจะได้เป็นสัตว์ที่ไม่ถูกตอนอีกนานนับเป็นร้อยเป็นพันชาติ

จึงจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ก็ต้องเป็นมนุษย์ที่ต้องทุกข์ยากเรื่องทางเพศ เช่นเป็นโสเภณี เป็นกะเทย เป็นผู้หญิงที่ถูกรังแกถูกข่มขืน กว่าจะได้เกิดเป็นผู้หญิงดี ๆ ธรรมดา ก็กินเวลาอีกนาน พอเป็นสตรีธรรมดา ก็ต้องมีครอบครัวทุกข์ยากวุ่นวายไปด้วยเรื่องการครองเรือนอีกนานัปการ

การได้เป็นสตรีโสด เต็มใจประพาศพิภพหรรย์ นับว่ากรรมนั้นเบาบางมากที่สุด ชีวิตของคุณยายในวัยสาวเป็นเครื่องยืนยันให้เป็นอย่างดีต่อคนรุ่นเราได้ว่า ผู้ที่มีกรรมเรื่องนี้เบาบางมาก ๆ นั้นไม่สนใจเรื่องการครองเรือน มีปัญญาเห็นทุกข์เห็นโทษด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครสั่งสอน เขาจะสอนตัวของเขาเองเป็น และพร้อมที่จะสั่งสมเนกขัมมบารมีทันที อาณิสสก็คือจะหมดหนี้กรรม ได้เกิดเป็นชายในภพชาติต่อไป

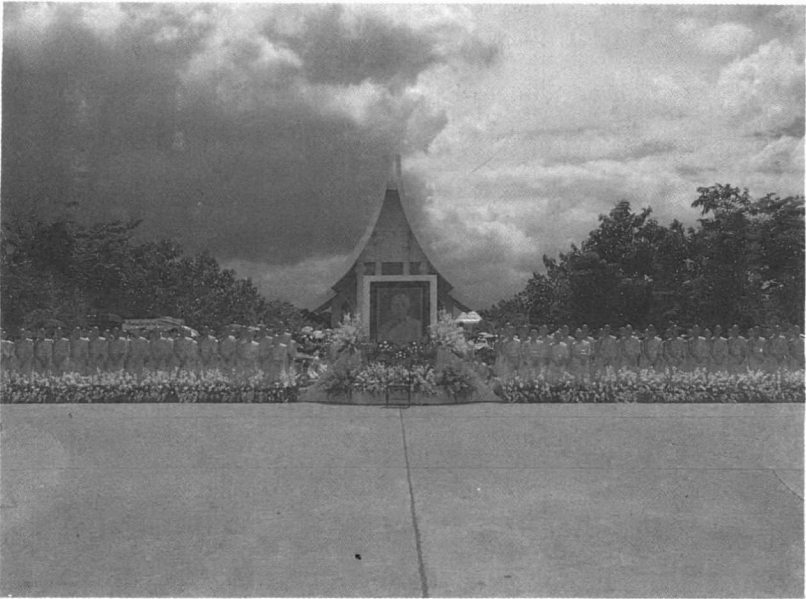
การได้เกิดเป็นชายเรียกว่า **อุดมเพศ** (อุดมเพศ เป็นเพศสูง เพราะสามารถบรรพชาเป็นพระภิกษุสามเณรได้ สามารถศึกษาเล่าเรียน ธุระในทางพระพุทธศาสนาได้อย่างเต็มที่ แม้มิได้บรรลุคุณธรรมเบื้องสูง ในชาตินี้ แต่จะได้รับอานิสงส์ไปหลายสิบมหากัป ตามตำราว่า ๖๔ มหากัป คือจะได้มีโอกาสพบพระพุทธศาสนาและบำเพ็ญบารมียิ่ง ๆ ขึ้นไปในเวลาเหล่านั้น)

จริงอยู่ ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์ชีพ อยู่ สตรีสามารถบวชเป็นภิกษุณี เป็นสามเณรีได้ แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลย ไป ผู้คนมิได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา ทำให้เสื่อมสูญไป ครั้นจะคิดการบวช ขึ้นมาใหม่ ก็ผิดด้วยพระธรรมวินัยที่บัญญัติไว้ว่าต้องบวชในสงฆ์ทั้งสอง ฝ่าย เมื่อเหลือแต่พระภิกษุสงฆ์ฝ่ายเดียว จึงเป็นอันว่าการบวชภิกษุณี กระทำใหม่ไม่ได้ ภิกษุณีจึงเป็นอันสิ้นสูญไป

ยุคสมัยนี้ ใครก็ตามได้เกิดเป็นมนุษย์ผู้ชาย ร่างกายปกติ อวัยวะ ไม่พิการพิการ มีสติปัญญา ได้มาพบพระพุทธศาสนาแล้ว ไม่ถือโอกาส บวชเป็นพระภิกษุ ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเสียชาติเกิดโดยแท้ แม้บวชอยู่ ตลอดชีวิตไม่ได้ ก็อยู่ศึกษาและปฏิบัติสักระยะหนึ่งก็ยั้งดี คนเกิดเป็น ชายเหมือนถูกสลากล้อตเตอร์รางวัลที่หนึ่งนับจำนวนไปไม่ได้ ฉะนั้น รางวัลที่ได้รับนับกันแทบไม่หวาดไหว แต่ถ้าใครไม่เคยเบิกเอามาใช้ เลยจนตายก็น่าเสียดายจริง ๆ

คุณยายของเรา แม้มิได้เกิดเป็นชาย ก็ยังบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ของท่านมาตามกำลังตั้งแต่วัยไม่รู้ด้วยซ้ำว่า การไม่อยู่ครองเรือนมีผลดี เป็นบุญเป็นกุศลอย่างไร ใจของท่านตอนนั้นมีแต่เรื่องอยากไปนรกสวรรค์ เพื่อตามขอขมาพ่อท่านนั้น คอยเวลาปีแล้วปีเล่าจนเข้าวัยสาวใหญ่

ตัดใจลา เพื่อแสวงหาวิชา

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ มีข่าวเล่าลือไปถึงตำบลบ้านของคุณยาย
ว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี) ค้นพบการปฏิบัติธรรม
วิชาธรรมกาย ทำให้ผู้ปฏิบัติไปท่องเที่ยวในนรกสวรรค์ได้ คุณยายฟัง

แล้วตื่นเต้นดีใจเป็นที่สุด แทบจะออกจากบ้านไปวัดปากน้ำให้ได้ในเวลานั้น แต่ก็ทำไม่ได้เพราะเกรงใจแม่ จะบอกตรง ๆ ว่าจะไปปฏิบัติธรรม แม่คงไม่เข้าใจและไม่ยอม เพราะไม่ใช่วัยที่สมควรจะเบี่ยงหน่ยทางโลก คุณยายอดทนหาหนทางอยู่ไม่นานนัก แต่ในความรู้สึกขณะนั้น คุณเป็นเวลานานแสนนาน พอดีมีอายุผู้หญิงเป็นลูกพี่ลูกน้องของพ่อ ซึ่งทำงานเป็นแม่ครัวอยู่ในบ้านเศรษฐีในกรุงเทพฯ กลับไปเยี่ยมบ้าน นับเป็นโอกาสพิเศษสุด จึงขออนุญาตแม่และพี่ ๆ ตามอาเข้าไปกรุงเทพฯ อ้างว่าจะเข้าไปหางานทำ ทั้งแม่และพี่เข้าใจว่าคุณยายอยากได้เงินทอง ก็พากันเอาเงินและทองออกมาให้ และขอร้องว่าอย่าเข้าไปทำงานในกรุงเลย เพราะทางบ้านเป็นห่วง แต่คุณยายไม่ยอมรับทั้งเงินและทอง-รูปพรรณ ทั้งยังบอกยกที่ดินส่วนที่เป็นมรดกให้พี่ ๆ น้อง ๆ เสียอีก ไม่นึกเสียดายน้ำพักน้ำแรงที่ช่วยครอบครัวทำมาอย่างขยันขันแข็ง แทนพ่อมาตลอดนับเป็นสิบปี ความจริงคุณยายรักแม่มาก แต่ต้องตัดใจเหมือนเป็นคนดื้อดึง ทั้ง ๆ ที่เห็นแม่ร้องไห้น้ำตาไหลอาบหน้า หันหน้าเข้าหาฝาเรือนสะอึกสะอื้นขณะที่คุณยายกราบลา คุณยายหักใจถือห่อผ้าเดินทางลงเรือตามอาไป มีเงินติดตัวเพียง ๒ บาท ทั้งนี้เพราะอำนาจความปรารถนาในการปฏิบัติธรรมเพื่อตามหาพ่อรุนแรงกว่า ในตอนนั้นเดินทางมากรุงเทพฯ กันโดยทางเรือ

เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ ในระยะแรก ไม่ใช่คุณยายจะตรงไปอยู่วัดปากน้ำได้ทันที ต้องพักอยู่กับอาแหว่งบูรพาก่อนเป็นเดือน จากนั้นไปอาศัยอยู่บ้านพระยาคนหนึ่ง และที่สุดจึงได้ไปอยู่บ้านเศรษฐีคนจีน การได้อยู่บ้านนี้คุณยายดีใจมาก เพราะเจ้าของบ้านเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ และมีบ้านปลูกอยู่ที่วัดหลังหนึ่ง คุณยายอยากตามไปวัด จึงทำความดีต่าง ๆ เพื่อให้เขารัก จะได้ขอไปวัดด้วย คุณยายยอมเป็นคน

รับใช้ทำงานบ้านทุกอย่าง โดยไม่ต้องรอให้เจ้าของบ้านใช้ ตั้งแต่เช้า
ซักผ้าจำนวนมาก เพราะลูกเจ้าของบ้านมีหลายคน ต่อจากนั้นก็ทำความสะอาด
สะอาดห้องหับต่าง ๆ ทั้งชั้นบนชั้นล่าง งานทุกอย่างทำโดยรวดเร็ว
และไม่มีที่ติ ในบ้านนั้นมีลูกจ้างเป็นเด็กคนจีนที่เจ้าของนำมาเลี้ยงไว้
๗-๘ คน แต่ไม่มีใครทำงานเก่งขยันขันแข็งเท่าคุณยาย ถ้าเจ้าของบ้าน
ตำหนิใครด้วยเรื่องอะไรก็ตาม คุณยายจะนำความผิดของคนนั้นมาเป็น
บทเรียน เป็นตัวอย่าง ไม่ทำผิดพลาดอย่างนั้นอีก

สิ่งใดควรทำ ไม่ต้องรอให้เจ้าของบ้านใช้ คุณยายคิดเองทำเอง
เรียบร้อย เจ้าของบ้านและลูก ๆ ไม่เคยพบคนด้อย่างคุณยาย ทุกคน
จึงพากันรักคุณยายมาก ไว้เนื้อเชื่อใจเป็นพิเศษยิ่งกว่าใคร ๆ ให้ดูแล
ห้องทุกห้อง ไม่ว่าจะเก็บของมีค่าไว้มากน้อยเพียงใด

เมื่อเจ้าของบ้านรักใคร่เอ็นดูดังนี้ คุณยายจึงขออนุญาตตามไป
ที่บ้านในวัดปากน้ำด้วย ไปได้ ๒-๓ ครั้ง กลับมาเป็นไข้ไม่สบาย จึง
ไม่ได้ไปอีก แต่จะกล่าวว่าเป็นบุญกุศลก็อาจเป็นได้ เจ้าของบ้านได้เชิญ
อุบาสิกาจากวัดปากน้ำท่านหนึ่ง ชื่อ อุบาสิกา ทองสุข ตำแดงปิ่น ให้
มาสอนการปฏิบัติธรรมที่บ้าน คุณยายขอเรียนกรรมฐานกับอุบาสิกา
ทองสุขด้วย เจ้าของบ้านไม่ขัดข้อง วันใดที่อุบาสิกาทองสุขมาสอน
ประมาณเวลา ๑-๓ หุ่่ม คุณยายจะรีบทำงานบ้านให้เสร็จแต่วัน ๆ ไม่ให้
มีสิ่งใดค้างค้ำ ไม่ให้ใครตำหนิได้ว่าทิ้งงาน พอถึงเวลาก็ตั้งใจปฏิบัติ
ตามคำสอน เวลาปฏิบัติจะไม่มีกังวลเรื่องงาน หรือเรื่องอื่น ๆ ทั้งสิ้น

ความฟุ้งซ่าน จุดเริ่มต้นที่เหมือนกัน

การเรียนธรรมะของคุณยายก็เหมือนกันกับผู้อื่นเรียน คือภavana ในใจด้วยคำว่า “สัมมา อะระหัง” พร้อมกับนึกลูกแก้ว หรือองค์พระพุทธรูป แก้วเป็นนิมิตหรือมโนภาพอยู่ที่ศูนย์กลางกาย การฝึกแรก ๆ ค่อนข้างยาก เพราะแม้ขณะเริ่มปฏิบัติจะไม่ยอมนึกถึงเรื่องอื่น ๆ ก็จริง แต่ก็ยังเป็นเพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น พอสติอ่อนกำลังครั้งใด ความกังวลใจที่ซ่อนอยู่ ลึก ๆ ก็จะโผล่ออกมา คิดถึงงานที่รับผิดชอบอยู่บ้าง คิดถึงแม่และพี่ ๆ น้อง ๆ บ้าง คิดถึงท้องทุ่งนา คิดถึงน้ำ คิดถึงฟ้าที่บ้านนครชัยศรี ฟุ้งเรื่อยเปื่อยไป ลืมกำหนดบริกรรมนิมิตและบริกรรมภavana

พอนึกได้ว่าผลอสติก็ตั้งต้นใหม่ อุบาสิกาผู้เป็นครูช่วยเตือนว่า “ความกังวลและความฟุ้งไปในเรื่องต่างๆ เป็นศัตรูสำคัญของการทำสมาธิ” คุณยายก็เข้าใจ ตั้งใจกำหนดใหม่ต่อไป ที่นี้พอนึกถึงว่า ต้องสู้ทุกข์ยากลำบากต่างๆ เพื่อจะแสวงหาวิชาไปนรก-สวรรค์ตามหาพ่อ ความคิดถึงพ่อก็เข้ามากระตุ้นให้ตั้งใจปฏิบัติเอาจริงเอาจัง เพิ่มความเพียรเป็นการใหญ่ งานบ้านมีเท่าไรรีบทำให้เสร็จโดยเร็ว แล้วแอบขึ้นไปบนดาดฟ้าของตึก นั่งสมาธิไม่ให้ใครเห็นคืนละชั่วโมงหนึ่งบ้าง กว่า ชั่วโมงบ้าง เพียรมาก หลับตาแน่น ตั้งอกตั้งใจ อยากจะให้เห็นนิมิตด้วยตาเนื้อทีเดียว ใจจึงรู้สึกเครียด บางทีพาลมีนึ้ศีรษะ วิงเวียน หงุดหงิด ไม่ได้ผลอะไร เห็นแต่ความมืด ไม่มีความสว่างอะไร ๆ ปรากฏขึ้นมาเลย ทำผิด ๆ อยู่ดังนี้เป็นเดือน

เห็นธรรม...ต้องเห็น ด้วยใจ มิใช่ด้วยตา

เมื่อมีโอกาสจึงเรียนให้อุบาสิกาผู้เป็นครูทราบ ท่านเมตตาสอนให้เข้าใจ ให้แก้ไขการวางใจเสียใหม่ ท่านสอนว่า

“ทำใจเฉยๆ เรื่อยๆ กำหนดบริกรรมนิมิตกับบริกรรมภาวนาพร้อมๆ กัน เรื่อยไป อย่างกังวลอยากเห็นเร็วๆ จะเห็นเมื่อใดก็ช่าง เรามีหน้าที่ปฏิบัติอย่างเดียว ผลการปฏิบัติจะเกิดเมื่อใดก็เกิดของเขาเอง เราบังคับเขาไม่ได้ ข้อสำคัญอย่าบังคับใจ หรือข่มใจ ไม่เกร็งตัว ไม่กดกลุณย์นัตตา เพราะการเห็นธรรมะเป็นการเห็นด้วยใจไม่เกี่ยวกับตาเนื้อ ไม่ได้ใช้ตาเนื้อดู ใจใจดู เมื่อยังไม่เห็นก็อย่าเสียใจ เมื่อเห็นก็อย่าดีใจเกินไป จะทำให้นิมิตที่เพิ่งได้หายไปเสีย”

แม้จะเข้าใจดีตามคำอธิบายเหล่านั้นก็จริง แต่เวลาปฏิบัติกลับวางใจได้ยาก ความอยากเห็นมีอำนาจมาก มันคอยควบคุมและกระตุ้นใจอยู่เสมอ ๆ การปฏิบัติจึงเหมือนการวิ่งตามเงา จับไม่ได้ไล่ไม่ทันสักที แค่นี้การวางใจไม่ให้คิดโน้นคิดนี้ คิดแต่บริกรรมนิมิตบริกรรมภาวนา ก็แสนจะลำบากยากเย็น บางทีเกิดความท้อแท้ พาลคิดไปว่าตนเองคงไม่มีบุญพอทำไปคงไม่ได้ผล “ธรรมะเป็นของจริงหรือ ถ้ามีอยู่จริง ทำไมจึงไม่เห็น” พาลคิดผิด ๆ ไปเสียอย่างนั้น

คุณยายถูกอุบาสิกาทองสุกว่า ธรรมะเป็นของจริง แต่ตัวเราต่างหากไม่ทำจริง เลยเกิดมุนะต้องเอาจริงให้ได้ จะทำเล่น ๆ ปล่อยให้ใจฟุ้งไปโน่นมานี่เหลวไหลไม่ได้ จึงตั้งอกตั้งใจ บังคับจิตใจหยุดสนิท หาศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือ ๒ นิ้วให้พบให้ได้ บังคับไว้ไม่ให้ใจออกแวกฟุ้งซ่านไปทางไหน ผลจากการทำดังนี้ปรากฏว่ารู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหมือนร่างกายไปทำงานหนัก ๆ มา หายใจติดขัดไม่สะดวกอ่อนเพลีย

อุบาสิกาผู้เป็นครูต้องสอนว่า ใจของคนเราเป็นธรรมชาติที่ละเอียดอ่อน ไม่ใช่ของหยาบ ๆ เหมือนร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมองเห็นการใช้วิธีบังคับจะไม่เกิดผลดี พาลให้เจ็บป่วย ต้องใช้วิธีละล่อมอย่างละมุนละไมทีละเล็กทีละน้อย เขาจะค่อย ๆ หยุดของเขาเอง อุปมาเหมือนการจับไก่ใส่เล้า เมื่อคิดมุ่งจะจับก็วิ่งพรวดพราดเข้าจับ ไก่ก็จะวิ่งหนีบินหนี เราก็เสียแรงเหนื่อยเปล่า เราต้องค่อยละล่อมเรียกให้เชื่องเข้าทีละน้อย ๆ ไก่ก็จะยอมให้เราจับได้โดยง่าย

อุปมานี้ฉันใด การให้ใจหยุดก็เป็นทำนองเดียวกันฉันนั้น ถ้า บังคับใจโดยแรงให้หยุด ใจจะเหินหนีเหินหนี ดิ้นเตลิด หยุดยาก ถ้าค่อย ๆ ภาวนาประคับประคองเห็นนิมิตบ้าง ไม่เห็นบ้าง แจ่มชัดบ้าง ไม่แจ่มบ้าง ใจจะรวมตัวเข้าถูกส่วนพอดีแล้วหยุดในที่ตั้งของเขาเอง สรุปว่า “การใช้กำลังบังคับ เป็นเรื่องของความหยาบ ไม่มีปัญญา ธรรมะเป็นของ เยือกเย็น ใจที่จะพบธรรมะได้ ต้องเป็นใจเย็น ๆ จึงจะเหมาะสมกัน ใจร้อน เสี่ยงประโยชน์เปล่า”

คุณยายก็ค่อยพยายามทำตาม โดยภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ แบบใจเย็น ๆ ให้เพียงแต่รู้ว่าตอนนี้ใจอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ยอมรู้มากกว่านั้น ไม่คาดคะเนล่วงหน้าว่าจะเห็นอย่างนั้นอย่างนี้ ทำใจเย็น ๆ ถึงกระนั้นอุปสรรคก็ยังไม่หมดไปทีเดียว เห็นภาพอะไร ต่ออะไรผุดขึ้นมา ส่วนมากเป็นภาพนิมิตเก่า ๆ ไม่ใช่ภาพที่ครูบาอาจารย์ บอก เวลาไม่เห็นก็มีดไปหมด ครั้นพอเห็นก็เห็นอะไรไม่เป็นเรื่อง เป็น เสียอย่างนี้

อุปาสิกาทองสุขสอนต่อไปว่า อย่าไปสนใจนิมิตลวงเหล่านั้น เขา อยากจะเกิดอะไรก็ช่างเขา ให้เราเฝ้ามองอยู่ที่ศูนย์กลางกายอย่างเดียวเรื่อยไป มองอย่างมีสติ เพราะสิ่งที่เราต้องการ คือต้องการให้ใจหยุดจากการรู้สึก นึกคิดทั้งปวง ภาพอะไรจะเกิด เมื่อเราไม่สนใจ ที่สุดภาพเหล่านั้นก็จะหายไปเอง เหมือนมีแขกมาเยือนบ้าน เราเป็นเจ้าของบ้านไม่สนใจ เอาใจใส่ แขกก็จะก่อเขินกลับไป

คุณยายอาจารย์ของเราฟังคำแนะนำแล้ว รีบกระทำตามอย่าง ไม่มีย่อท้อ แต่เดิมต้องทำงานในหน้าที่ให้เสร็จก่อน แล้วจึงไปแอบนั่ง

ปฏิบัติบนดาดฟ้าชั้นบนสุดของตึก กลางคืนก็นั่งปฏิบัติตามกำลังในห้องพักส่วนตัว แต่กลางคืนปฏิบัติไม่ได้นาน เนื่องจากร่างกายอ่อนเพลียจากการทำงานตลอดกลางวัน ครั้นปฏิบัตินานเข้า จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความชำนาญเกิดขึ้นมาก เคยชินหนัก ๆ ขึ้นไม่จำเป็นต้องรอรเวลาว่างแต่อย่างใด ขณะทำงานก็ปฏิบัติไปด้วยได้ จิตใจห่วงเอาการปฏิบัติธรรมมาเป็นอารมณ์ มือเท้าก็ทำงานของเธอไปตามหน้าที่ ส่วนใจก็กำหนดบริกรรมนิมิตกับบริกรรมภาวนาอยู่ภายในต่อเนื่องกันไปตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน

เป็นเวลาครบ ๒ ปีเต็ม ขณะทำงานไปด้วยปฏิบัติไปด้วย คุณยายได้เห็นดวงกลมใสสว่างลอยนิ่งขึ้นมาตรงศูนย์กลางกาย เห็นชัดเจน แจ่มแจ้ง ลืมตาก็เห็น หลับตาก็เห็น ไม่หายไปไหน อุบาสิกาทองสุก บอกให้มองตรงกลางดวงกลมใสสว่างนั้น คุณยายก็เห็นตัวเองนั่งขัดใสอยู่ เมื่อถูกสั่งให้มองเข้ากลางกายใหม่ที่เห็นก็เห็นกายอื่น ๆ เรื่อยเข้าไป มี กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ทั้งชนิดกายหยาบและกายละเอียด

ต่อจากนั้นจึงมองเข้ากลางกายอรูปพรหมละเอียดเข้าไป ได้เห็น กายธรรมโคตรภู

คุณยายอาจารย์เล่าความรู้สึกเมื่อถึงกายธรรมโคตรภู ท่านเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เราได้เห็นธรรมะขั้นต้น ๆ แค่นี้ยังทำให้ใจสบายถึงเพียงนี้ ถ้าได้เข้าถึงธรรมะขั้นสูงที่ลึกซึ้ง จะมีความสุขใจสักเพียงไหน นี่ถ้าจะมีใครเอาทองคำมื่อน้ำหนักเท่าตัวเรา มาขอแลกเอาธรรมะไปไม่ให้เราเห็นธรรมะอีก เราก็จะไม่วันยอม เราารู้แล้วว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรช่วยเราได้ มีแต่ธรรมะนี้เอง ที่จะเป็นที่พึ่งแท้จริงของเรา เกิดความรักธรรมะขึ้นมาจับใจ”

คนขยัน ย่อมหาเวลา ปฏิบัติธรรมได้เสมอ

กาลาคัตถุจะ นะ หาเปติ อตถัง
คนขยัน ย่อมไม่พราประโยชน์เมื่อถึงตามกาล
อภิลาสุ วินเท หทยัสสะ สันติง
‘ คน ไม่เกียจคร้าน พึง ได้ความสงบใจ

(พุทธพจน์)

คุณยายอาจารย์ของเรา แม้ปัจจุบัน ท่านจะมีความรู้ทางธรรมลึกซึ้งกว้างขวางมากมายเพียงใด ท่านก็ได้ปฏิบัติมาโดยสะดวกง่ายดาย ต้องใช้วิธีระอุตสาหะ และขยันอดทนอย่างประมาณไม่ได้ แต่ท่านก็สู้ไม่เคยท้อถอย ท่านเคยเล่าว่า เวลานั้นท่านคิดสู้ กระทั่งว่า ถ้าทราบได้ยังไม่บรรลุนิพพาน จะไม่เลิกความพากเพียรจนตลอดชีวิตทีเดียว ท่านใช้เวลาอยู่ถึง ๒ ปี

คนรุ่นเราพอมาปฏิบัติไม่พอเดือนไม่พอปีก็บ่นเบื่อหน่ายท้อถอย บางคนมีเวลาว่างมากกว่าคุณยายมากมายด้วยซ้ำ ยังพูดว่า “ไม่มีเวลาไม่มีเวลา” ถ้าเราคิดว่าเวลาของเราไม่มี เราก็จะไม่ได้อยู่ดั่งนั้นตลอดไป ถ้าเราคิดหาให้เวลามีขึ้น เราก็จะมีได้เอง ขึ้นอยู่กับว่าเราตระหนักในคุณค่าของการปฏิบัติธรรมมากเพียงพอบ้างหรือไม่เท่านั้นเอง

ความจริงการปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ใช้มือใช้เท้าปฏิบัติ เราปฏิบัติกันที่ใจ ดังนั้นเราจะอยู่ในอิริยาบถใด เราก็สามารถปฏิบัติได้ทุกโอกาส บางคนเถียงว่าเวลาทำธุระทางกายเรื่องอื่นอยู่ ใจก็มุงคิดอยู่ในเรื่องธุระนั้น จึงไม่มีเวลาว่าง นั้นเป็นเพียงคำแก้ตัว ถ้าจะสังเกตตนเองสักนิด ลองตามดูความคิดที่เกิดขึ้นใจจะพบความจริงว่า ใจไม่เคยอยู่ในงานที่กำลังทำนั้นถึง ๑๐๐% หรอก

ถ้าเราเอาเวลาที่ใจไปวุ่นวายคิดเรื่องอื่น ๆ เหล่านั้นมาเจริญภาวนาเสีย ไม่ว่าจะเป็นอิริยาบถใด ทำงาน เดินทาง อาบน้ำ กินข้าว เข้าส้วม นั่ง นอน ยืน เดิน ฯลฯ จิปาถะ เหล่านั้นมาเป็นการปฏิบัติธรรมแล้ว ก็จะเป็นการใช้เวลาอย่างคุ้มค่า การปฏิบัติธรรมไม่จำเป็นต้องอยู่ในอิริยาบถนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ท่าเดียว

บัณฑิต คือผู้อดทนด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา

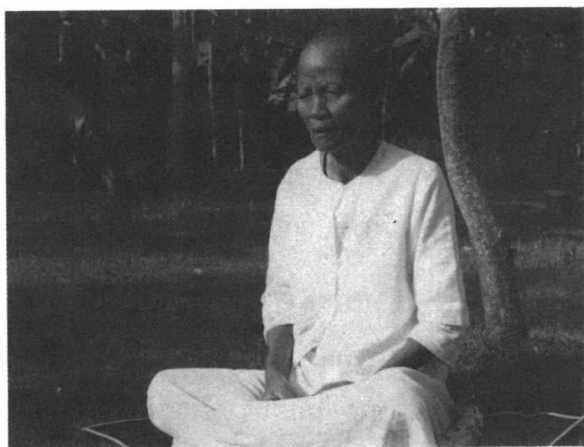
เป็นที่น่าคิดว่า แม้คุณยายอาจารย์จะไม่มีความรู้เรื่องหนังสือเลย อ่านก็ไม่ออก เขียนก็ไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าผู้เล่าเรื่องซึ่งมีปัญญาทางโลก ได้เกียรตินิยมถึง ๒ปริญญา ต้องขอยอมรับว่าคุณยายเป็นบัณฑิต เป็นนักปราชญ์ เป็นผู้ทรงปัญญา ที่นักศึกษาศาสน์ใหม่ควรต้องรู้สึกอับอาย

บัณฑิตส่วนมาก เมื่อถือว่า “ฉันเป็นปัญญาชน เป็นคนฉลาด มีมันสมองอันเลิศ อยากได้อะไรก็รวมพลังกันชุมนุมประท้วง เดินขบวน ประท้วง สำเร็จบ้าง ไม่สำเร็จบ้าง ถ้าสำเร็จก็มักประกอบด้วยความไม่พอใจของอีกฝ่ายมากบ้างน้อยบ้าง ไม่เคยได้ด้วยความเต็มใจสักครั้ง”

แต่ชีวิตของคุณยาย คนที่อ่านหนังสือไม่ออกเลยนี้แหละ อยากจะให้เจ้าของบ้านที่ตนอาศัยอยู่พาไปวัดด้วย ไม่ได้ใช้วิธีขอร้องดื้อ ๆ แต่ท่านกลับใช้ปัญญาอันแสนฉลาด ทำประโยชน์ให้เจ้าของบ้านรักใคร่เอ็นดูเสียก่อน เมื่อขอร้อง เขาก็จะยินยอมให้อย่างเต็มใจ

ว่าที่จริงแล้วปัญญาโคตรอย่างนี้ คุณยายมิได้ใช้เพียงครั้งเดียว ท่านใช้ของท่านเรื่อยมาจนปัจจุบัน ท่านปรารถนาสิ่งใดจึงสำเร็จเป็นอัศจรรย์ทุกอย่าง เพียงแต่การกระทำให้ผู้อื่นเมตตาท่านเป็นงานหนัก ต้องเหน็ดเหนื่อยด้วยร่างกายแรงใจ และอะไรอื่นสารพัด คนที่ไม่เข้มแข็งพอไม่สามารถอดทนกระทำได้

ถึง “ธรรมกาย” ช่วยพ่อได้

แล้วจากวันนั้นเป็นต้นมา คุณยายก็มุ่งมั่นปฏิบัติตามเห็นธรรมกาย
ในธรรมกายเข้าไปเรื่อย ๆ

เมื่อปฏิบัติถึงขั้นนี้แล้ว คุณยายไม่ลืมเรื่องไปหาพ่อ จึงบอกความ
ประสงค์ต่ออุบาสิกาผู้เป็นครู อุบาสิกาทองสุขจึงได้บอกวิธีให้โดยให้
เข้ามาปฏิบัติตามหลักวิชาธรรมกาย พอจิตของคุณยายละเอียดสว่างไสว
เต็มที่ดีแล้ว อุบาสิกาทองสุขจึงสั่งให้คุณยายทำใจหยุดนิ่งเฉย นึกให้
กายทุกกายซ่อนอยู่ในธรรมกาย แล้วอธิษฐานจิตลงไปตรงศูนย์กลางกาย
ขอพบพ่อ

คุณยายเล่าว่า ท่านรู้สึกว่กายละเอียดของท่านที่อยู่ในองค์พระธรรมกายนั้นเบามากแล้วลอยลึ่วไปไกล จนถึงสถานที่แห่งหนึ่งไม่ใช่อยู่ในโลกของเรา ที่นั่นเป็นทะเลเพลิงเว้งว้าง ไฟลุกโชติช่วง พอพระธรรมกายซึ่งเปล่งรัศมีสว่างไสวไปลอยนิ่งอยู่ที่นั่น ไฟที่ลุกโผลงอยู่ก็ค่อย ๆ มอดดับลง ความร้อนแรงก็หมดไปด้วย คุณยายเห็นสิ่งมีชีวิตจำนวนมากมายเหลือคณานับ รูปร่างหน้าตาต่าง ๆ กัน บ้างก็เป็นคน บ้างก็ตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ บ้างก็ตัวเป็นสัตว์หัวเป็นคน บ้างก็ถูกคุมขังอยู่ในเครื่องทรมานต่าง ๆ ฯลฯ

คุณยายเห็นพ่ออยู่ที่นั่นด้วย รูปร่างหน้าตาของพ่อไม่เปลี่ยนแปลง เครื่องแต่งตัวดูใกล้เคียงกับตอนเป็นมนุษย์ ใส่กางเกงขาก๊วย อันเป็นชุดทำงาน แต่รูปร่างอวบอ้อม ใบหน้าหมองคล้ำ มีความทุกข์อย่างหนัก พอพ่อมองเห็นคุณยาย พ่อวิ่งมาหาบอกว่า พ่อตกนรกเพราะเมื่อเป็นมนุษย์ดื่มสุราถึงวันละ ๑๐ สดางค์ทุกเย็น นอกจากนั้นยังเคยฆ่าสัตว์เป็นอาหาร เช่น กบ หอย ปู ปลาและไก่

ในเวลาที่พ่อฆ่าสัตว์เหล่านั้น คุณยายเคยถามพ่อว่า พ่อไม่กลัวบาปหรือ พ่อชี้แจงว่า ฆ่ากินเป็นอาหารไม่บาป แถมเวลาแกงเสร็จจึงนำไปถวายพระด้วย บาปก็เป็นอันหมดไป

บัดนี้ คุณยายพบพ่อในนรก เห็นพ่อกำลังชดใช้หนี้กรรมเหล่านั้นอยู่ ความจริงพ่อเคยทำบุญในวันพระบ้างเหมือนกัน แต่เมื่อใกล้ตาย พ่อนึกถึงเรื่องบุญไม่ออก เห็นแต่กรรมนิमितที่เคยทำบาปเอาไว้ จิตจึงเศร้าหมองกระวนกระวาย พ่อตายก็ถูกนำมาไว้ที่นี่ พ่อเล่าความทุกข์ร้อนให้ฟังแล้ววิงวอนขอให้ลูกช่วยเหลือ

คุณยายสงสารพ่อเหลือเกิน ไม่รู้จะช่วยพ่ออย่างไร จึงร้องให้ออกมาดั่ง ๆ อุบาสิกาทองสุกถามขึ้น คุณยายจึงเล่าให้ฟังว่า เห็นพ่ออยู่ในนรก สงสารอยากจะช่วย ผู้เป็นครูจึงแนะนำให้อธิษฐานจิตในสมาธิขณะนั้น เรียกบุญบารมีที่ได้บรรลุธรรมอาราธนาธรรมกายให้ช่วยพ่อ คุณยายจึงอธิษฐานว่า

“ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาชีวิตนี้เข้าเสี่ยง เพื่อต้องการบรรลุธรรมจะตามหาพ่อ บัดนี้ข้าพเจ้าพบพ่อแล้วขออานุภาพพระธรรมกายจงบันดาลช่วยพ่อให้พ้นจากความทุกข์ด้วยบารมีของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

อธิษฐานขาดคำ คุณยายได้ยื่นเสียงพระธรรมกายดังกังวานก้อง บอกให้พ่อรับศีล พ่อยกมือพนมสมาทานศีลจนจบ จากนั้นพระธรรมกายให้พ่อนึกถึงบุญกุศลที่เคยทำไว้ขณะเป็นมนุษย์ พ่อก็นึกตาม ด้วยอานุภาพของพระธรรมกายและบุญที่พ่อนึกได้ทันใดนั้น ทำให้กายของพ่อเบาและลอยได้ ลอยสูงขึ้น ๆ ติดตามธรรมกายของคุณยายผ่านชั้นสวรรค์ชั้นต้น จนถึงชั้นดาวดึงส์ มีวิมานของพ่อหลังเล็ก ๆ เก่าคร่ำคร่า ไม่สวยงามสว่างไสวเหมือนวิมานของเทพองค์อื่น ๆ พระธรรมกายบอกพ่อว่า ที่เป็นเช่นนั้น เพราะพ่อเป็นคน “วัดก็เข้า เหล้าก็กิน บุญก็ทำกรรมก็สร้าง สัตว์ก็ฆ่า แต่เมื่อแกงเสร็จก็แบ่งมาทำบุญด้วย”

พระธรรมกายสอนให้พ่อภาวนา “สัมมา อะระหัง ฯ” พ่อก็ทำตาม กายของพ่อสวยงามผ่องใสขึ้น เครื่องแต่งกายก็เปลี่ยนเป็นของทิพย์ เป็นชุดเครื่องทรงของเทพบุตร

เมื่อคุณยายได้ช่วยพ่อให้พ้นจากนรกแล้ว ความทุกข์ใจเรื่อง “ตามหาพ่อ” ก็หมดสิ้นลง การช่วยพ่อได้ก็เหมือนการได้ขอมาพ่อ ที่นี้อยากไปหาพ่อเมื่อใดก็ได้ คุณยายรู้สึกปลอดภัยไปหมด ความกังวลใจ พ้นจากความทุกข์ทรมานที่ฝังแน่นอยู่ตั้งแต่วันพ่อตายเป็นต้นมา

พบหลวงพ่อดีดปากน้ำ

คุณยายเห็นธรรมะเมื่ออายุ ๒๙ ปี เกิดปัญญาสอนตัวเอง เห็นสภาวะธรรมต่าง ๆ ตามความเป็นจริงว่า คนในโลกเกิดมาแล้วก็ต้องแก่ เจ็บ และตายในที่สุด เวลาตายจะเอาสิ่งใดไปด้วยไม่ได้เลย มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นติดตัวไป สังขารร่างกายต้องทิ้งให้เน่าเปื่อยผุพังอยู่ในโลกนี้ แนวทางดำเนินชีวิตที่ดีที่สุดคือการปฏิบัติธรรมให้สิ้นจากความทุกข์ การปฏิบัติธรรมจะได้ผลสมบูรณ์เต็มທີ່ก็ต้องถือเพศพรหมจรรย์ อยู่ในเพศนักบวชสามารถรักษาศีลให้บริสุทธิ์ได้ง่ายกว่า มีโอกาสสร้างสมบุญกุศลติดตัวไปได้มากกว่า คิดได้ดังนี้ คุณยายจึงนึกอยากออกจากบ้านนายจ้างไปบวชตามอย่างอุบาสิกาทองสุก ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะต้องทำให้ได้

วันหนึ่ง เจ้าของบ้านพาคุณยายไปที่วัดปากน้ำด้วย ได้ฝากคุณยายให้อุบาสิกาทองสุข พาไปนั่งสมาธิในที่ที่หลวงพ่อดำรงท่านสอนธรรมะ วันนั้นเป็นวันพฤหัสบดี ตอนบ่ายหลวงพ่อดำรงท่านออกสอนด้วยตนเอง อุบาสิกาทองสุคนำคุณยายเข้ามัสการฝากตัว ทันทันที่ที่พบหน้า หลวงพ่อกล่าวทักคุณยายประโยคแรกว่า “มึงมันมาช้าไป” แล้วส่งตัวคุณยายเข้าไปในสถานที่สำหรับฝึกวิชชาชั้นสูงทันที พอเจ้าของบ้านจะกลับได้นมัสการขอคุณยายคืนจากหลวงพ่อ แต่ท่านไม่คืนให้ เขากลับบ้านไปด้วยความเสียดายคุณยายเป็นอย่างยิ่ง พวกลูก ๆ ของเขาก็อารมณ์เสียเหมือนกัน

ส่วนคุณยายอาจารย์ของเรา อุบาสิกาทองสุขเป็นผู้จัดการโกนผม และได้ถือเพศเป็นแม่ชีในเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง

เมื่อเป็นเพศนักบวชแล้ว หลวงพ่อให้เข้าฝึกสมาธิคันธวิชาที่ลึกซึ้ง โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบเหมือนคนอื่น ๆ นิสสัยของคุณยายแต่ไหนแต่ไรมา ท่านชอบทำอะไรก็ตามให้เป็นที่ชอบใจถูกใจผู้ใหญ่ เมื่อได้ฝึกปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อ จึงตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาจริง ใจจด ใจจ่อ หลวงพ่อก็จะสั่งสอนธรรมะเรื่องใด ไม่ว่าจะเป็นขั้นต้นหรือขั้นลึกซึ้ง คุณยายจะตามรู้ตามเห็นเป็นอย่างดีทุกเรื่อง ด้วยเหตุที่ไม่มีมีความรู้ทางหนังสือเอาเสียเลย การจะรู้เรื่องใด ๆ คุณยายจำต้องอาศัยความรู้ที่เกิดจาก “การเห็น” เท่านั้น ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งรู้ ยิ่งดูก็ยิ่งเห็น ไม่ว่าจะเป็นธรรมะขั้นสูงเช่นเรื่องวิปัสสนา มี ขันธ์ อายตนะ ธาตุ อินทรีย์ อริยสัจ ปฏิจจนูปบาท คุณยายก็เรียนด้วยการตามเห็นทั้งสิ้น ตลอดจนวิชา “ฝ่ายโปรด ฝ่ายปราบ” ที่เป็นวิชาชั้นสูง ก็เรียนด้วย “การเห็น”

โรงงานทำวิชา

ในสถานที่ฝึกวิชชาธรรมกายขั้นสูง ซึ่งเรียกว่า “โรงงานทำวิชา” หลวงพ่อจะคัดเลือกพระภิกษุ และอุบาสิกา ที่เห็นธรรมะชัดเจนแล้วเท่านั้น ให้ทำการค้นวิชาต่อ แบ่งที่อยู่กันคนละฝ่าย พระภิกษุส่วนหนึ่ง อุบาสิกาส่วนหนึ่งไม่ได้ปะปนหรือพบเห็นกัน การปฏิบัติธรรมจะต้องกระทำต่อเนื่องไม่ขาดตอนทั้งวันทั้งคืนตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งเวรกันเป็นชุดๆ คุณยายของเราเป็นหัวหน้าเวรชุดที่สอง คนเป็นหัวหน้าเวร หลวงพ่อจะเลือกเอาจากผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้ผลดีกว่าคนอื่น ๆ

คุณยายเล่าว่า หลวงพ่อมีคำดำหนิลูกศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมย่อหย่อน ไม่ได้ตั้งใจทำน โดยใช้คำเรียกว่า “ไอ้จ๋ไต้” คุณยายกลัวคำนี้มาก ไม่ต้องการถูกดำหนิด้วยคำนี้เหมือนคนอื่น ๆ คุณยายจึงตั้งใจในการปฏิบัติธรรมเป็นพิเศษ สิ่งใดที่หลวงพ่อสอนไว้ขณะเข้าเวร แม้ออกเวรแล้วก็จะนำมาปฏิบัติทบทวนไม่พุดคุยกับใคร ๆ หรือหยอกล้อเล่นหัวกันเหมือนคนอื่น ๆ ธรรมะของคุณยายจึงรุดหน้ามาก หลวงพ่อก็จะสอบถามเรื่องใด ๆ คุณยายจะเข้าที่คั่นด้วยการปฏิบัติ นำมาตอบได้ถูกต้องชัดเจน ยิ่งตอบถูกหลวงพ่อก็ยิ่งใช้ ผลที่สุดคุณยายจึงปฏิบัติได้แตกฉาน จนกระทั่งหลวงพ่อบอกปากชมเชยในที่ประชุมศิษย์ว่า “เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง” ทำให้คุณยายภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าลองคิดดูถึงถ้อยคำที่หลวงพ่อดปากน้ำท่านใช้คำตำหนิว่า “จี๋ไต้” คงหมายความว่าท่านอง “ต้องคอยตักเตือนกันอยู่เรื่อย” เพราะปกติแล้ว “ไต้” เป็นวัสดุที่ทำขึ้นจากไม้ผุ ๆ ทำให้แหลกสั๊กหน้อย นำไปคลุกผสมกับน้ำมันยาง บันเป็นแท่งยาว ๆ ห่อด้วยใบไม้ หรือใส่ในกระบอกไม้ ใช้จุดไฟแทนตะเกียง แต่มีข้อเสียอยู่ตรงที่ต้องคอยหมั่นเขี่ย “จี๋ไต้” ซึ่งเป็นส่วนที่ไหม้ไฟไปแล้วเหลือแต่เถาถ่าน เพราะถ้าไม่เขี่ยออกทิ้ง ไฟก็จะมอดดับ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องเขี่ยทิ้งบ่อย ๆ จนน่าเบื่อ

คนเราถ้ารู้จักเกรงกลัวครูบาอาจารย์กลัวแม้แต่คำตำหนิอย่างที่คุณยายของเราเป็น คนนั้นก็จะต้องตั้งใจกระทำตามคำสั่งสอนจนเต็มความสามารถ ผลดีย่อมเกิดตามมา ครูบาอาจารย์เองก็ได้รับความชื่นใจ คุณสมบัติในการเป็นลูกศิษย์ที่ดีอย่างคุณยายของเรา หาไม่ได้ง่าย ๆ ในยุคปัจจุบัน

ในสมัยที่คุณยายอยู่ใน “โรงงานทำวิชา” คุณยายเล่าว่า ฝ่ายอุบาสิกามีคนปฏิบัติได้เก่งพอ ๆ กับคุณยายหลายคน เช่น คุณยายปุก คุณฉลุย ส่วนนอกนั้นเวลาอยู่เวร “ทำวิชา” ชอบทำกัน “งอ ๆ แ่ง ๆ” ไม่ค่อยทุ่มเต็มที่ คุณยายสังเกตดูหลวงพ่อดปากน้ำท่านชอบใช้คนที่ทำสมาธิได้เก่ง ใครเก่งท่านใช้อยู่เรื่อย คนที่ถูกใช้จึงมีอำนาจจิตเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น ๆ ไปในตัว

สำหรับคุณยายถูกใช้บ่อยที่สุด นอกจากใช้ค้นคว้าเรื่องทางธรรมแล้ว ยังใช้เรื่องอื่นด้วย สมัยนั้นเป็นเวลาสงครามโลกครั้งที่สอง บางทีหลวงพ่อก็ถามขึ้นว่า “กีนี่ เรือบินมากี่โมง” (หมายถึงเครื่องบินของข้าศึกที่ส่งมาโจมตีด้วยการทิ้งลูกระเบิด) ทุกคนก็จะทำสมาธิค้นดูเวลา

๔๔ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

ตามที่ถูกถาม ใครตอบไม่ได้จะถูกหลวงพ่อบุญเรียก “ไอ้ขี้ได้” อีก แต่ทั้งที่ท่านดำว่าเป็นขี้ได้ ท่านก็ใช้ โดยการบอกให้ทุกคนทำงานด้วยสมาธิจิต ต่างคนต่างก็ทำกันเป็นการใหญ่ วิธีทำคือปฏิบัติภาริยธรรมภายในธรรมกายให้มีจำนวนมาก ๆ นึกให้ใสสว่างชัดเจนที่สุด อาราธนาให้ท่านช่วยปลดลู่กระเบิด พระธรรมกายที่ปฏิบัติภาริยไว้นั้นก็ปลดลู่กระเบิดไปตกเสียที่ทะเล แล้วท่านก็นึกปลดลู่กระเบิด ไปทิ้งเสียที่ในป่าด้วย

งานเกี่ยวกับความเป็นความตายของผู้คน เกี่ยวกับความพินาศเสียหายของบ้านเมืองอย่างนี้ คุณยายจะตั้งใจเอาจริงเอาจังเป็นพิเศษ ทำสมาธิไม่เลิกรา ทำด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ แม้จะได้หยุดพักรับประทานอาหาร พออิมคุณยายก็รีบทำต่อ กวดขันตัวเองอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

ในห้อง “ทำวิชา” ยุคนั้น มีพระภิกษุและอุบาสิก ที่เชี่ยวชาญวิชาอยู่กลุ่มละประมาณ ๓๐ ท่านที่พอรู้เวลาการมาโจมตีของเครื่องบิน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็จะคุมการปลดลู่กระเบิดด้วยตนเอง รวมทั้งทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ช้อนประเทศ ช้อนเมือง ช้อนจุลยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ๆ กำบังตาให้นักบินเห็นเมืองเป็นป่า เห็นป่าเป็นเมือง เห็นเมืองเป็นที่รกร้าง เห็นทุ่งรกร้างเป็นที่คนอยู่ หลวงพ่อคุมการทำงานนี้ทั้งวันทั้งคืน เหล่าศิษย์ไม่มีใครท้อถอย

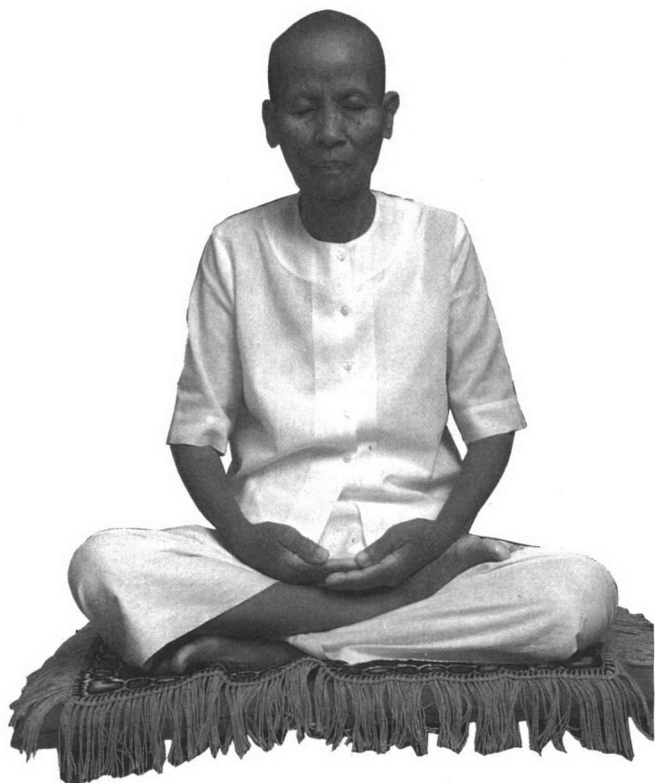
เรื่องปลดลู่กระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ข้าพเจ้าเกิดแล้วมีอายุประมาณ ๘-๙ ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ในต่างจังหวัด ยังได้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งแล้วว่า เวลาสัญญาณภัยเตือนประชาชนว่าเครื่องบินข้าศึกมาแล้ว ประชาชนกำลังวิ่งหนีกันซุลมุน

เครื่องบินก็มาถึง และทำการทิ้งพลุไฟสว่างไสว พร้อมทั้งทิ้งลูกระเบิดตามมา ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้ ๆ วัดปากน้ำ บางคนแหงนหน้าขึ้นมองเครื่องบิน เขามองเห็นมีร่างของแม่ชีเหาะขึ้นไปปลดลูกระเบิดเมื่อข่าวนี้นำลือกันออกไป เวลาเครื่องบินเข้าศึกมาโจมตี ประชาชนก็พากันหล้งไหลเข้าไปหลบภัยแน่นอยู่ที่ในวัดปากน้ำทุกคราว

เรื่องอำนาจพลังจิตสร้างรูปร่างให้เห็นกันด้วยตาเนื้อได้นั้น ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัย ในตำราพระอภิธรรมกล่าวยืนยันไว้ว่า รูป เกิดจากสาเหตุ ๔ อย่างคือ กรรม จิต (สมาธิจิต ที่มีกำลังเต็มที่สมารถทำให้ผู้อื่นเห็นได้) อุตุและอาหาร หรือแม่ในระยะเวลาต่อมา หลวงพ่อวัดปากน้ำยังให้พวกลูกศิษย์ที่ทำวิชาของท่าน อาราธนาพระธรรมกายให้ผู้คนเห็นด้วยตาเนื้อเต็มท้องฟ้า ในโอกาสงานสำคัญต่าง ๆ ทางศาสนา หลายครั้งหลายหน คนเห็นกันหลายคนกล่าวยืนยันไว้

แต่เดิมเมื่อข้าพเจ้าฟังเรื่องเหล่านี้ ยังมีความเชื่อไม่เต็มที่นัก ครั้นได้ฟังคนรู้จักที่มั่นใจได้ว่าไม่ใช่คนพูดปดเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวพวกเขาเอง จึงมีความเชื่อเรื่องอำนาจจิตมั่นคงขึ้น

เรื่องอำนาจจิตที่เกิดขึ้นจากการฝึกสมาธิจนเข้าถึงวิชาธรรมกายสามารถแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เป็นอัศจรรย์ได้นั้น นับเป็นกรณีธรรมดาสสำหรับลูกศิษย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ไม่ว่าจะเป็นรุ่นอดีตหรือรุ่นปัจจุบันก็ตาม ต่างรู้และเข้าใจกันได้ดี ที่นำมาเล่าซ้ำอีกครั้งหนึ่งในนี้เพื่อสำหรับผู้อ่านอื่น ๆ ทัวไปที่ยังไม่เคยสนใจการปฏิบัติทางจิต หรือเพิ่งเริ่มสนใจจะได้พอมิพยานบุคคลเป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงของธรรมะในพระพุทธศาสนา

การเรียนสมาธิขั้นสูงในห้องทำวิชชาต้องเป็นพวกที่เรียนอยู่ด้วยกันเท่านั้น จึงจะรู้ว่าเป็นงานทางจิตที่หนักมาก หนักยิ่งกว่างานทางกายหลายเท่าตัว ใจต้องจดจ่ออยู่กับเรื่องที่หลวงพ่อสั่งให้ทำ ต้องเข้าเวรต่อกัน จะออกไปไหนข้างนอกไม่ได้ มีเตียงให้นอนพักอยู่ข้างใน การพูดจาหยอกเย้าเล่นหัว ตลกคะนอง สนุกสนานทำไม่ได้ พูดคุยได้เฉพาะเท่าที่จำเป็น หรือโดยมารยาท เพื่อไม่ให้เสียงเข้าไปดังรบกวน พวกที่กำลังเข้าเวรทำสมาธิคันคว้าวิชชาอยู่ ขณะเข้าเวรจะต้องเป็นเวลาทำสมาธิตลอด พูดได้เฉพาะในเวลาถูกหลวงพ่อดำม ออกจากเวรก็อยู่เตียงใครเตียงมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน สำหรับคนขยันแม้ออกเวรแล้วก็มักนั่งทบทวนทำสมาธิต่อ

รู้จักวิธีคิด จิตจักไม่ทุกข์

สำหรับอุบาสิกคนอื่น ๆ ที่ยังไม่เห็นธรรมและไม่มีอุปนิสัยชอบนั่งสมาธิ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านไม่ให้ยุ่งวุ่นวาย ให้ไปช่วยกันทำครัว เลี้ยงพระเณรแม่ชีและคนอาศัยวัด คุณยายเล่าว่า อุบาสิกเหล่านั้นบางคนเพิ่งมาใหม่ ไม่ทราบว่าพวกทำวิชชามีงานหนักเพียงใด เกิดความเข้าใจผิดคิดว่านั่งหลับตาสบาย ส่วนพวกเขาต้องเหน็ดเหนื่อยลำบากตรากตรำ ต้องจัดอาหารไว้ให้พวกทำวิชชากินเป็นพิเศษ ตามคำสั่งหลวงพ่อ ดังนั้นบ่อยครั้งที่เขามักจะยกอาหารมาวางให้อย่างกระแทกกระทั้น บางทีเหวี่ยงหรือโยนให้ ทำหน้าตากริยากระพืดกระพืด คุณยายบอกว่าท่านไม่เคยนึกขุ่นเคือง สอนตนเองว่า “เรากินข้าวของวัดไม่ใช่กินของคนพวกนี้” แล้วท่านก็กินได้อย่างสบาย พวกเหล่านั้นเห็นคุณยายไม่โกรธตอบ นานเข้าก็เลิกไปเอง สำหรับคุณยายท่านทำสมาธิได้เชี่ยวชาญกว่าคนอื่น เพราะเป็นคนทำจริงไม่มีย่อท้อ ทั้งในเวลา นอกเวลา

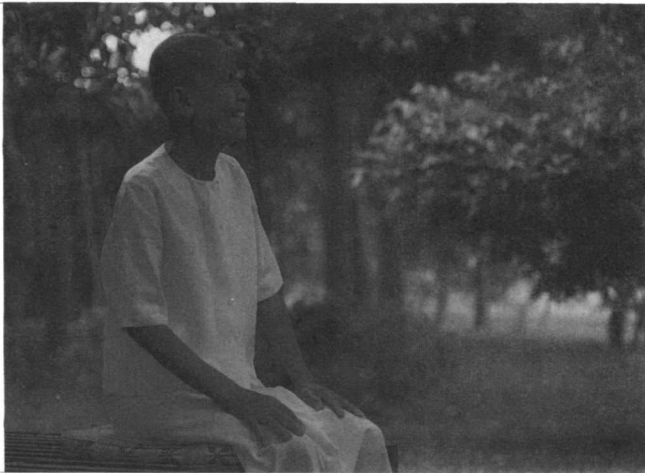
๔๘ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

กระทำสม่ำเสมอ ผู้มีส่วนมากพนอกเวลาชอบพูดคุยกุญยกล้อกันคึก ๆ คัก ๆ ทำให้ใจย่อหย่อนในความเพียร และพลอยฟุ้งซ่านได้ง่าย กำลังสมาธิจึงไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความฉลาดอันลึกซึ้งของคุณยาย ท่านคือบัณฑิตที่ไม่ต้องเล่าเรียนหนังสือ รู้จักสอนตนเองด้วย “โยนิโสมนสิการ” คือการรู้จักคิดด้วยอุปายที่แยบคาย ไม่ใช่ทำกันได้เองโดยง่าย จะต้องเป็นคนมีปัญญาติดตัวมามาก จึงจะมองเรื่องราวต่าง ๆ ได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง และรู้จักหาวิธีคิดที่จะไม่ทำให้ใจเป็นทุกข์

ความทุกข์ที่รุนแรงต่าง ๆ ล้วนมาจากความรู้สึกนึกคิดเป็นสาเหตุใหญ่ ดังตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับคุณยาย เมื่อถูกอีกฝ่ายอิจฉาจนถึงกับเหมือน “โยนรดหัวให้กิน” หากเป็นคนไม่รู้จักคิด หาทางออกด้วยการตอบโต้อาจโกรธตอบ เช่นกล่าววาจาต่อว่า หรือมีจะนั้นก็นำเรื่องไปฟ้องหลวงพ่อ เรื่องอาจจะลุกลามไปใหญ่โต แต่เมื่อคุณยายคิดเอาเสียว่า ท่านกินข้าววัด ไม่ใช่ของคนพวกนั้น ท่านก็ไม่มีรู้สึกว่าคุณเดือดร้อนรำคาญใจ ไม่เห็นจะต้องไปโกรธตอบใคร ๆ

หรืออย่างเรื่องการถูกหลวงพ่อด่าว่า “ไอ้ขี้ได้” ลูกศิษย์ทุกคนไม่มีใครชอบให้ตนเองถูกด่า แต่ก็ไม่หาทางแก้ไข พอหันหน้าหลวงพ่อก็ขาดความสำรวม ขาดความเพียร สมาธิย่อมไม่ตั้งมั่น ตรงข้าม คุณยายไม่ต้องการให้ตนเองถูกตำหนิ จึงรีบใช้เวลาที่มีอยู่ทั้งหมดฝึกฝนจิตของตนเอง ถ้าจะอุปมาเปรียบเทียบกับเปรียบเทียบการใช้มิดหันเนื้อ ขณะกำลังว่างก็จะเตรียมลับมีดไว้ให้คมกริบอยู่เสมอ เมื่อถูกใช้ให้หันเวลาใดก็จะหันได้ดังใจผู้สั่ง คุณยายอาจารย์ของเราเป็นคนประเภทเตรียมลับมีดคอยท่า จึงได้รับแต่ผลดี ได้รับแต่ประโยชน์ไม่ต้องมีโทษเข้ามาเจือปนเลย

อิม-อด เป็นรสชาติของชีวิต

มีเรื่องขบขันเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง คือตอนเกิดสงคราม ผู้คนอพยพหลบภัยออกต่างจังหวัดกันเป็นส่วนมาก คนที่ต้องทนอยู่มักจะเป็นคนยากจนที่ไม่รู้จะหนีไปไหน คนเหล่านี้ก็ไม่มีใครมีสิ่งใดจะใส่บาตร ทางวัดจึงแก้ปัญหาด้วยการปลูกต้นมะละกอจนรอบวัด ใช้ทำกับข้าวเลี้ยงพระเลี้ยงสามเณรและคนในวัดทุกวัน อาหารประจำมือเช้า คือข้าวต้มกับมะละกอดิบดองเค็ม กินกันจำเจเป็นปี ใครฟังคุณยายเล่าเรื่องตอนนี้ ก็จะต้องรู้สึกเห็นใจและเห็นด้วยในการสั่งตัดต้นมะละกอทุกคน แต่ก็มักจะอดหัวเราะขบขันกันไม่ได้ เพราะเข้าใจความรู้สึกของผู้สั่ง

เคารพเชื่อฟังคำสั่งของ ครูบาอาจารย์ยิ่งชีวิต

เมื่อสงครามเลิกแล้ว คุณยายได้รับอนุญาตให้ออกจากห้องทำ
วิชาได้บ้างเป็นครั้งคราว หลวงพ่อใช้ให้ไปเผยแพร่ธรรมะร่วมกับอุบาสิก
ทองสุขบ้าง ใช้ให้ไปตามลำพังบ้าง

ในเวลาที่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านไม่มีพระภิกษุสามเณรจะใช้
ในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมวิชชาธรรมกาย เพราะใช้เสียจนหมด ท่าน
ก็จะพูดเปรย ๆ ว่า “ตอนนี้ไก่หมดแล้ว จะต้องไข่เปิดไปขันแทน”
ท่านหมายถึงต้องใช้อุบาสิกออกไปทำงานเผยแผ่แทนพระภิกษุ

เวลาที่คุณยายถูกใช้ให้ไป คุณยายไม่ใคร่สบายใจนัก เพราะคิด
ว่าตนเองเป็นคนไม่รู้หนังสือ ปัญหาธรรมะเกี่ยวกับด้านปริยัติไม่เคยได้
ศึกษาเอาไว้เลย มีแต่ศึกษาด้านปฏิบัติอย่างเดียว ถ้ามีใครเอาเรื่องปริยัติ
มาถาม เกรงว่าจะติดขัด

หลวงพ่อบอกท่านเหมือนจะรู้ใจคุณยาย ท่านให้กำลังใจ บอกว่า
ถ้าไม่ออกไปสอนผู้คน เวลาเข้านิพพาน ก็จะต้องไปนั่งอยู่องค์เดียว
(ท่านหมายถึงพระปัจเจกพุทธเจ้า) คุณยายแอบเถียงในใจเหมือนกันว่า
องค์เดียวก็องค์เดียว แต่ก็ไม่เคยขัดคำสั่งเลยสักครั้ง ให้ไปไหนก็ไป
ด้วยเคารพเชื่อฟังคำสั่งของครูบาอาจารย์ยิ่งชีวิต

ใช้วิชาธรรมกาย ช่วยแผ่ขยายธรรมะ

สมัยนั้นผู้คนไม่มีใครสนใจการปฏิบัติธรรม ชอบแต่เรื่องมกมาย เอาแต่ทรงเจ้าเข้าผี ให้นั่งกรรมฐานทำสมาธิภาวนาไม่สนใจ อุบาสิกาทองสุขเคยเดินทางไปสั่งสอนอบรมในที่บางแห่ง ไม่มีใครยอมมาเรียนเลย ผลที่สุดต้องหากุศโลบายใช้วิธีประกาศว่า ใครอยากรู้ว่าญาติพี่น้องของตนคนใดตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ให้มาสอบถามได้ พอพูดดังนี้ จึงมีคนมาสนใจสอบถาม พอเป็นหนทางให้เขามีโอกาสได้ฝึกสมาธิเป็นนิสัย บังคับติดตัวไปภพชาติเบื้องหน้าได้บ้าง

สำหรับการเผยแผ่ธรรมะของคุณยาย มีครั้งหนึ่งสมภารวัดที่จังหวัดเพชรบุรีขอร้องมายังหลวงพ่อบุญ ให้ช่วยส่งคนไปปราบพวกนิยมเรื่องทรงเจ้าเข้าผี พวกนี้ชอบมาใช้ศาลาวัดของท่านเป็นที่ชุมนุมผู้คน พอไปถึงเจ้าหน้าที่ของวัดเป็นพวกนิยมคนทรงอยู่แล้ว รู้ว่าคุณยายจะ

๕๒ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

มาปราบพวกเขา จึงแก้มจัดที่ปักให้ไปอยู่ในป่าช้า แก้มเอาลูกสมอมาให้กินเพื่อให้ท้องเดิน แต่คุณยายไม่ย่อท้อ ใช้วิชาธรรมกายจัดการปราบจนสำเร็จ เมื่อเดินทางกลับถึงวัด สมภารองค์นั้นท่านส่งข่าวบอกหลวงพ่อกว่า คนพวกนั้นเลิกกิจการกันไปแล้ว

เรื่องการปราบพวกมกมายเหล่านี้ ข้าพเจ้าเคยได้ยินคุณยายบอกวิธีการให้หลวงพ่อัมมขโยสมัยเป็นนิสิตไปลองทำดู ท่านบอกอุปเท่ห์ให้ว่าขณะเขากำลังทำพิธี เราก็เอาใจจรดเข้ากลางพระธรรมกายเรื่อยไป ภาวนาว่าเข้าไม่ได้ เข้าไม่ได้ ฝึมนึกเข้าร่างทรงไม่ได้อยู่เอง ฝึมนึกหมดอำนาจทุกอย่าง เพราะฝึมนึกกลัวพระ หลวงพ่อัมมขโยท่านก็ไปปฏิบัติตามนั้น แล้วกลับมารายงานผลสำเร็จ ท่านว่าร่างทรงถึงกับหงายหลังตกลงมาจากเก้าอี้เข้าทรงกันไม่ได้ ท่านมองดูกายละเอียดของผู้มาเข้าทรงเห็นตัวผอม รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด ผมเผ้ายาวรุงรัง มาอ้างตัวว่าเป็นเทพได้ทุกอย่างกัน ลักษณะของมันเป็นเปรตชัด ๆ

อมนุษย์ที่มาร่างทรง

เรื่องการเข้าทรง ถ้าเป็นการเข้าทรงจริง ๆ ไม่ใช่มนุषย์หลอกลวง
กันเองแล้ว อมนุษย์ที่มาร่างทรงมีอยู่ด้วยกัน ๓ จำพวก

พวกที่ ๑ เป็นเทวดาชั้นต่ำที่สุดในจาตุมหาราชิกาภูมิ เช่น
กุมเทวดา (เราเรียกกันว่า พระภูมิเจ้าที่) อยู่ตามศาล ตามจอมปลวก
ตอไม้ ภูเขา ฯลฯ ยักษ์เทวดา รากษส เหล่านี้เป็นต้น จะเรียกว่า เทวดา
ประเภทมีศักดิ์น้อย ดินโรงดินศาลก็ได้

พวกที่ ๒ เป็นพวกเปรต

พวกที่ ๓ เป็นพวกอสุรกาย ที่เรียกว่าวินิปาติกะ (อสุรกาย
พวกนี้เหมือนคนรับใช้ของพวกกุมเทวดา)

ทั้ง ๓ พวกนี้สามารถเข้าร่างกายของมนุษย์ที่มีจิตใจอ่อนแอได้
เป็นบางคน พอเข้าสิงตัวคนได้ก็จะอ้างว่าตนเป็นเทพผู้ใหญ่ชั้นโน้น
ชั้นนี้ หรือเป็นคนสำคัญคนนั้นคนนี้ที่ตายไปแล้ว หลอกลวงมนุษย์
ให้หลงเชื่ออีกทอดหนึ่ง ตามความเป็นจริงแล้ว เทวดาชั้นสูง ๆ จะไม่มี

การมาข้องเกี่ยวกับมนุษย์เป็นอันขาด เพราะกายทิพย์ของเขาสะอาดงดงามมาก กายมนุษย์นั้นสกปรกมีกลิ่นเหม็นน่ารังเกียจที่สุด อาหารที่กินก็ล้วนแต่ซากศพ เขาจะรู้สึกต่อเราเหมือนที่เรารู้สึกรังเกียจกลิ่นของหมาเน่านั้นเอง แต่ถ้ามนุษย์ผู้นั้นเป็นผู้มีศีลธรรม กลิ่นศีลคุณ สมาธิคุณ ปัญญาคุณจะหอมเหนือกว่า เขาจึงจะมาอยู่ใกล้ด้วยได้

เหตุที่พวกเหล่านี้เมื่อเข้าร่างทรงแล้วสามารถบอกเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตของคนนั้นคนนี้หรือของสังคมประเทศชาติได้ เป็นเพราะสัตว์พวกนี้มีอายุยืนมาก บางตนเป็นหมื่นเป็นแสนปี กระทั่งเป็นล้านปีของมนุษย์ เขาย่อมเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง รู้จักว่าใครเป็นใคร รู้จักลูกคนโน้นหลานคนนั้นถูกต้องแม่นยำ แต่ถ้าเป็นเหตุการณ์ในอนาคตก็จะมีการผิดพลาดส่วนที่พอถูกต้องก็อาศัยที่พวกเขามีชีวิตกันมานานเป็นหลายล้านปี ย่อมเห็นการเกิดการตายของพวกเราหลาย ๆ ชาติ เห็นว่าใครเคยทำกรรมอะไรไว้ กรรมให้ผลในอายุเท่าใด เวลาเกิดชาติใหม่ พอถึงเวลากรรมส่งผลก็จะเป็นไปในทำนองเดียวกัน เหมือนนิวาสติดินั่นเอง แต่จะให้แม่นยำเหมือนอดีตเสียทีเดียว เป็นไปไม่ได้ เพราะเจ้าตัวอาจประกอบกรรมใหม่เพิ่มเติม มาตัดทอนหรือเบียดเบียนกรรมเดิมให้เบี่ยงเบนไป

มีเหมือนกันที่ผีบางรายชักชวนผู้คนให้ทำบุญสร้างกุศล แต่ถ้าสังเกตสักนิดเขาจะชักชวนเพียงเรื่องการบริจาคทานเท่านั้น ไม่ใคร่ไปถึงขั้นถือศีลและเจริญภาวนา เพราะเขาเองเมื่อสมัยมีชีวิตอยู่เป็นมนุษย์ก็ไม่เคยทำ ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระสงฆ์องค์เจ้าจึงจะไม่พยายามพูดถึง ไม่ค่อยให้ใครไปเกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่ชอบแสดงออกในเรื่องขบถกินเหล้า ขบถกินของสด ๆ คาว ๆ ยิ่งแสดงชัดว่า เป็นพวกเปรตพวกอสุรกาย เทวดาที่ไหนจะกินอาหารน่าเกลียดอย่างนั้น

พระรัตนตรัย เป็นบุญเขตอันเยี่ยม

บุญกุศลที่แท้จริง ต้องกระทำในพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นบุญเขตอันเยี่ยม ใครมัวไปหลงเชื่อผีก็จะถูกผีหลอกরাไป บางทีหลอกกันหมดเนื้อหมดตัว เราอยู่ในประเทศไทย มีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ มีหลักธรรมให้ยึดถือปฏิบัติที่เป็นของเลิศของวิเศษอยู่แล้ว เหมือนมีห้วงน้ำบริสุทธิ์แหล่งใหญ่ สมควรรีบดำดองเอาให้เต็มที กลับไปพอใจเพียงน้ำถ้วยเล็กๆ เจือปนด้วยยาพิษคือความมมงายไร้ปัญญาผสมอยู่ นับว่าเสียชาติเกิด ทรัพย์สินเงินทองหามาได้ด้วยความยากลำบากยากเข็ญ ควรบริจาคหว่านไว้ในนื้อนาบุญอันบริสุทธิ์ อุดมด้วยเนื้อดินดี มีน้ำ มีปุ๋ย มีอากาศดี พืชแห่งบุญของเราจะเจริญเติบโตงอกงามให้ผลประโยชน์ อันไพศาลแก่เรานับเท่าไม่ได้ เอาไปหว่านไว้ในทะเลทรายคือให้ผีให้เปรต ต้นพืชของเราก็เหี่ยวแห้งตายหมด สิ้นชีวิตลงไปก็จะไปเกิดเป็นบริวารของผีเปรตเหล่านั้น หลอกคนอื่นเหมือนตัวหัวหน้า ไม่มีทางสิ้นภพสิ้นชาติ วนเวียนหลงทางกันดารในวัฏสงสารอยู่อย่างนั้นরাไป

สมาธิ บ่อเกิดแห่งปัญญา

การที่คุณยายหมั้นฝึกฝนธรรมปฏิบัติอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่ยอมปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปเปล่า ๆ ดังนี้ ปัญญาของคุณยายยิ่งเปรี๊ยะปราดทับทวีขึ้น ไม่ว่าใครจะพูดใครจะถามเรื่องอะไร ๆ เพียงเอาใจจดจ่อนิ่งลงที่ศูนย์กลางกาย คุณยายก็จะได้คำตอบผุดขึ้นมาเสมอ แล้วเป็นคำตอบที่ถูกทุกเรื่อง เช่นตัวอย่าง

วันหนึ่งมีลูกศิษย์คนหนึ่งของอุบาสิกาทองสุกมาพบ มีความทุกข์เรื่องลูกคนหนึ่งหายไปไม่ส่งข่าว ไม่รู้จะเป็นหรือตาย เพราะไปอยู่ต่างประเทศ คุณยายนั่งอยู่ด้วย ฟังคำพูดของเขาจบลง คุณยายก็ตอบโหล่งไปทันทีว่า “อีก ๒ เดือนกลับ” ความรู้ผุดจากศูนย์กลางกายให้ตอบ ดังนั้น เมื่อแขกผู้นั้นกลับไปแล้ว อุบาสิกาทองสุกเองยังรู้สึกไม่สบายใจ ท่านว่า “ทำไมบอกไปอย่างนั้น เดียวไม่จริงเสียหายหมด” พอครบ ๒ เดือน แขกผู้นั้นก็หอบข่าวของมาเยี่ยมมากมาย บอกว่า ๒ เดือนก็กลับมาจริง ๆ เสียด้วย ทำให้เขาเชื่อมั่นในการปฏิบัติธรรมมาก

อำนาจญาณอย่างนี้ สามารถเกิดขึ้นเองได้ในกรณีที่ทำได้ “กล่อง” ที่เรียกทางภาษาปรีดิ์ว่า “วสี” ความรู้ผุดขึ้นมาเอง เหมือนมีอะไรบางอย่างบอก ชาวบ้านธรรมดาบางคนยังไม่เคยฝึกกรรมปฏิบัติเลย แต่จิตมีคุณภาพพิเศษซึ่งอาจจะติดมาจากภพชาติในอดีตก็สามารถรู้ได้ เป็นบางเรื่อง ที่เราเรียกกันว่า ความสังหรณ์ใจ

พระของขวัญ

สมัยนั้นคุณยายได้มีส่วนช่วยในการทำพระของขวัญของหลวงพ่อดอกมะลิ วัดปากน้ำให้ด้วย ของที่ใช้ทำมีปูนปลาสเตอร์ ดอกมะลิ ที่ผู้คนเอามาสักการบูชาพระพุทธรูป หรือนำมาถวายหลวงพ่อดอกมะลิ และผสมด้วยเส้นผมที่ปลงจากศีรษะของท่าน พวกลูกศิษย์ในที่ทำวิชา ใครออกเเว่วางอยู่ก็ช่วยกันบิดไปบิดไปให้ของเหล่านี้ละเอียด จะได้ใส่แม่พิมพ์ได้โดยไม่แตกที่เข้าเเว่วางวิชา ก็ทำสมาธิอาราธนาพระธรรมกายในนิพพานนับจำนวนไม่ถ้วนส่งฤทธิ์ซ้อนทับทวีความศักดิ์สิทธิ์ไว้ในสิ่งของเหล่านั้น อำนาจพลังจิตที่กระทำติดต่อกันวันแล้ววันเล่านับเป็นเดือนเป็นปีเป็นหลาย ๆ ปี ดังนั้นเอง พระเครื่องนี้มีชื่อเรียกกันว่า “พระของขวัญ” หลวงพ่อดอกมะลิ ท่านทำขึ้นและแจกเป็นวัตถุมงคลให้แก่สาธุชนที่ไปพบท่าน จึงมีความศักดิ์สิทธิ์มีอภินิหารอิทธิฤทธิ์นานาประการเป็นที่ล่ำลือกันอยู่จนถึงกระทั่งทุกวันนี้

พระพิมพ์องค์เล็ก ๆ เหล่านี้ หลวงพ่อดอกมะลิแจกด้วยมือของท่านเอง แจกให้ผู้รับเพียงคนละองค์เดียวเท่านั้น รับแทนกันไม่ได้ เวลาได้รับจากมือท่าน ท่านก็จะสอนให้เจริญกรรมฐาน ท่านแจกให้แก่ทุกคนที่ไปขอ ไม่เคยให้พระภิกษุใดเป็นผู้ทำการแจกแทน ท่านแจกอยู่อย่างนั้น แม้ยามอาหารหนักใกล้มรณภาพลุกขึ้นนั่งไม่ได้ ท่านก็ให้พระภิกษุที่เป็นผู้พยาบาลจับมือท่านวางพระของขวัญให้ผู้ไปขอ ความเมตตาของท่านมากมายนัก

พินัยกรรมของหลวงปู่

ก่อนหลวงปู่วัดปากน้ำจะมรณภาพ ท่านได้สั่งลูกศิษย์ธรรมกายทุกคนของท่านเสมือนพินัยกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ว่า แม้หลวงปู่จะมรณภาพไปแล้ว ก็ขอให้ทุกคนช่วยกันสั่งสอนการปฏิบัติธรรมแนววิชาธรรมกายนี้สืบไปไม่ย่อท้อ จนกว่าจะสิ้นชีวิต

ดังนั้นเมื่อท่านมรณภาพลงในปี ๒๕๐๒ คุณยายของเราและคุณยายอุบาสิกาทองสุขได้ทำตามคำสั่งตลอดมา

ทำทุกอย่าง เพื่อทดแทนพระคุณครู

ไม่กี่ปีต่อมา คุณยายอุบาสิกาทองสุขเริ่มเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง คือเป็นมะเร็งที่ปากมดลูก ในระยะแรก ๆ พอช่วยตนเองได้ ครั้นเป็นมาก ๆ ในระยะหลัง มีอาการหนักถึงกับลุกไม่ได้ เป็นโรคที่ทุกข์ทรมาน มีน้ำเลือดน้ำหนองไหลออกมาจากมดลูก มีกลิ่นเหม็นรุนแรง ต้องเปลี่ยนผ้าปูอยู่ตลอดเวลา จ้างพยาบาลก็ไม่มีใครยอมรับจ้าง ลูก ๆ ก็ทอดทิ้งรังเกียจ

คุณยายของเราท่านคิดว่า ท่านจะต้องทดแทนบุญคุณของคุณยายอุบาสิกาทองสุข ในฐานะที่เคยเป็นครูสอนธรรมะคนแรกให้ท่าน ท่านเล่าว่า

“ยายคิดสู้ตายทีเดียว จะดูแลรักษาพยาบาลให้ดีที่สุด อดหลับอดนอนยังงี้ก็ยอม ถึงกลิ่นจะเหม็นรุนแรงที่สุดอย่างไร ก็จะต้องทนให้ได้”

คุณยายได้กระทำตามความตั้งใจของท่านเป็นอย่างดี ตอนใกล้ตาย ๒ อาทิตย์ คุณยายอุบาสิกาทองสุขเจ็บปวดมาก ร้องครวญคราง คุณยายว่า

“เสียงร้องนั้นเย็น...เย็น น่าสงสารที่สุด”

แต่พอจะตายจริง ๆ ความเจ็บปวดค่อยหายไป ด้วยอำนาจธรรม-
ปฏิบัติที่อบรมฝึกฝนมาเนิ่นนานหลายปี คุณยายอุบาสิกาทองสุข บอก
คุณยายของเราว่า

“แม่จันทร์ ฉันเห็นพระลอยมาเต็มเต็มไปหมด” แล้วจึงสั่นลม
เรียกว่า ตายคาตักคุณยาย

การตายของคนเรา มีพระพุทธพจน์รับรองไว้ว่า ถ้าจิตผ่องใส
ตายแล้วย่อมไปสู่สุคติ (คือภพภูมิที่ดีงาม เช่นได้เกิดเป็นมนุษย์ เทวดา
หรือพรหม) ถ้าจิตเศร้าหมองย่อมมีทุกติเป็นที่หวังได้ (คือไปเกิดใน
ภูมิที่ไม่ดี เช่นในอบายภูมิ ๔ มี นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น)

อุบาสิกาทองสุขก่อนตายท่านแลเห็นพระลอยมาเต็มไปหมด
จิตใจผ่องใสจึงมีสุคติเป็นที่ไป

โดยปกติคนที่ตายเพราะถึงคราวตาย ก่อนตายจะมีสิ่งปรากฏ
ให้เห็นอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๓ อย่างคือ กรรมอารมณ์ หรือกรรมนิมิต
อารมณ์ หรือคตินิมิตอารมณ์:

กรรมอารมณ์ หมายถึง กรรมที่ผู้ตายกำลังกระทำอยู่ในขณะ
กำลังจะตาย เช่น บางคนเอื้อมมือใส่บาตรแล้วเป็นลมมีดหน้าสิ้นใจตาย
กรรมอารมณ์เป็นกุศล ย่อมผ่องใสในขณะนั้น ย่อมไปเกิดในที่ดี ผิด
กับบางคนกำลังโกรธสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วขาดใจตาย ย่อมมีอกุศลกรรม
เป็นอารมณ์ ก็ต้องไปเกิดในที่ไม่ดี

กรรมนิมิตอารมณ (นิมิต แปลว่า เครื่องหมาย) หมายถึง เครื่องหมายของกรรม มาปรากฏให้เห็นก่อนตาย เช่น เคยทำสิ่งใดไว้เป็นอาจิณกรรมคือ ทำอยู่เสมอ ๆ เช่น อุบาสิกาทองสุข ท่านเจริญภาวนาเห็นพระธรรมกายในตัวมานานนับเป็นสิบ ๆ ปี กรรมนั้นจึงมาแสดงให้เห็นเป็นกรรมนิมิตอารมณ อย่างนี้การเกิดของท่านก็ต้องไปเกิดในสุคติ คือดินแดนที่เกี่ยวกับพระ เมื่อยังไม่สิ้นกิเลสก็คงต้องเกิดในที่เกิดของพระโพธิสัตว์ เป็นต้น

คตินิมิตอารมณ (คติ แปลว่า ที่ไป) หมายถึง เห็นสถานที่ที่ตนเองจะต้องไปเกิด เช่น ถ้าเห็นบ้านเรือน เห็นครรภ์มารดา ก็จะไปเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าเห็นทุ่งนาลานหญ้า อาจจะไปเกิดเป็นเดรัจฉานสัตว์สัตว์กินหญ้า มีวัว ควาย เป็นต้น เห็นถ้ำ เหว ป่าดิบ ที่มีด อาจจะต้อไปเป็นเปรต อสุรกาย เห็นเปลวไฟลูกพวยพุ่ง เห็นเครื่องทัณฑ์ทรมาน ต้องไปเกิดในนรก เห็นวิมานของเทพบุตรเทพธิดา ราชรถสวยงาม ได้ไปเกิดในสวรรค์ เหล่านี้เป็นต้น

เมื่อรู้อย่างนี้ คนที่มีปัญญา มีโยนิโสมนสิการ (รู้จักจับแง่คิดให้เป็น) เป็นคนฉลาด ก็จะหมั่นประกอบกรรมดี เป็นเหตุให้เกิดแต่ภาพเหตุการณ์ดี ๆ ไว้ในชีวิต เช่น ภาพกุศลกรรมต่าง ๆ ให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา ขวนขวายช่วยเหลือในกิจการสาธารณกุศล ภาพชีวิตเหล่านี้เมื่อสร้างขึ้นมากแต่ละครั้ง แม้เหตุการณ์นั้นจะล่วงเลยเสร็จสิ้นลงแล้ว แต่ใจของผู้กระทำจะทำหน้าที่เหมือนฟิล์มภาพยนตร์บันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นไว้ อย่างละเอียดลออ เมื่อใดที่ร่างกายและจิตใจอ่อนแอหมดกำลัง เรื่องต่าง ๆ ที่เก็บไว้ในจิตก็จะผุดผ่องออกมา บางที่ชัดเจนราวกับตนเองกำลังกระทำ หรือกำลังประสบอยู่ต่อหน้า

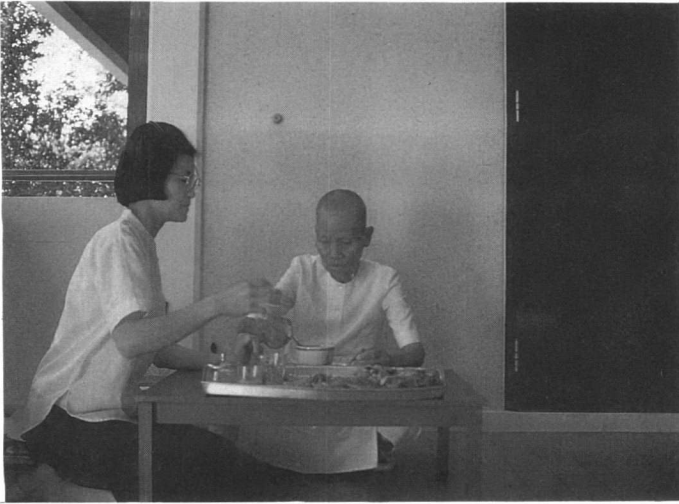
อุบาสิกาทองสุขผู้เป็นทั้งอาจารย์ เป็นทั้งพี่ เป็นทั้งเพื่อนของ คุณยายได้ตายจากไปแล้ว คุณยายบอกว่าที่ท่านสูตทณรักษาพยาบาล อย่างดียิ่งโดยไม่คิดรังเกียจเลย เป็นเวลานานนับเป็นปี เพราะไม่ต้องการ ให้ตนเองติเตียนตนเองได้ว่าเป็นลูกศิษย์ทรพี ไม่รู้คุณครู

คำพูดของคุณยายที่ว่า ท่านกลัวตัวเองจะตำหนิตัวเองได้ นี่เป็น หัวใจของความเป็นบัณฑิต ถ้าเรากลัวคำตำหนิที่มาจากผู้อื่น ยังไม่ใช่ สิ่งถูกต้อง เพราะผู้อื่นตามดูการกระทำของเราได้เป็นบางครั้งบางคราว ยังมีเวลาที่เขาไม่รู้ไม่เห็นอีกมาก เราอาจจะผิดพลาดได้ แต่ถ้ากลัวคำ ติเตียนจากตนเองแล้ว เราจะต้องกระทำดีตลอดเวลา เพราะตนเอง ย่อมรู้เห็นการกระทำของตนอยู่ตลอด ไม่มีที่ลับ ไม่มีความลับใดที่ ตนเองจะไม่รู้

คุณธรรมอย่างนี้ ทางภาษาปริยัติธรรมเรียกว่า เป็นคนมีหิริ ความละอายต่อบาป และมีโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาป ธรรม ๒ อย่างนี้เป็นธรรมคุ้มครองโลกให้ร่มเย็น

คุณยายได้แสดงกตเวทิตาคุณต่ออุบาสิกาทองสุขจนกระทั่ง ตนเองติเตียนตนไม่ได้ ส่งผลให้ท่านภูมิไจมาจนถึงทุกวันนี้ ท่านยังเล่า ต่อไปอีกว่า ท่านจัดงานศพของคุณยายอุบาสิกาทองสุขด้วยตนเองอย่าง ดีที่สุด คุณยายได้ช่วยร้องพระภิกษุบางรูปที่มีความสามารถในการจัดงาน ให้ช่วยเหลือด้วย รวมทั้งบรรดาเหล่าศิษยานุศิษย์ จัดพิธีต่าง ๆ อย่าง เรียบร้อยและสมเกียรติยิ่งใหญ่มากที่ ท่านว่า

“ยายทำสุดฤทธิ์ของยายที่เดียว เพื่อสนองคุณเป็นครั้งสุดท้าย”

เมื่อเสร็จสิ้นการจัดงานศพลงกุณยายก็ล้มป่วยทันที เพราะสุขภาพทรุดโทรมมาก สาเหตุเนื่องจากต้องตรากตรำรักษาพยาบาล กุณยายอุบาสิกาทองสุข อดหลับอดนอนเป็นแรมปี ทั้งกินอาหารไม่เป็นมือเป็นคราว ส่วนใหญ่กินไม่ลง ข้าพเจ้าไม่เคยได้กลิ่นผู้ที่เปิ่นมะเร็งที่มดลูกก็จริง แต่มีเพื่อนที่มารดาของเขาตายด้วยโรคนี้ เขาเล่าว่ากลิ่นเหม็นรุนแรงมากจนเขาต้องอาเจียนทุกครั้งที่เขาใกล้ และถึงกับกล่าวว่า ถ้าไม่กลัวบาป อยากจะฉีดยาหรือเอายาพิษให้มารดากินเสียเองเพื่อให้พ้นจากการทรมาน แสดงว่าโรคนี้หนักหนาสาหัสจริง ๆ

กุณยายเล่าต่อว่า ร่างกายท่านผ่ายผอมเรียกว่า “เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก” อ่อนเพลียสิ้นเรี่ยวแรง มีโรคแทรกหลายโรคแทบเอาชีวิตไม่รอด ต้องไปพักอยู่บ้านศิษย์ผู้หนึ่งเพื่อรักษาตัว

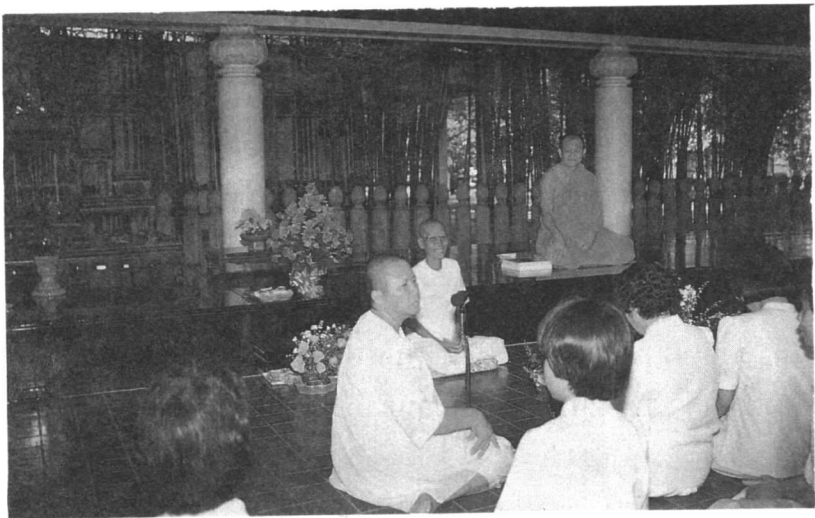
คุณยายไต้ศิษย์เอก

ก่อนคุณยายล้มเจ็บประมาณ ๑ ปี มีนักเรียนจากโรงเรียนสวนกุหลาบ ชื่อนายไชยบูลย์ สุทธิผล มาสมัครเป็นศิษย์รวมอยู่ด้วยผู้หนึ่ง เป็นผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เพิ่งปฏิบัติพอเริ่มได้ผลบ้าง คุณยายก็ล้มป่วยลงเสียก่อน

หลังจากอาการป่วยค่อยๆ เล่า คุณยายได้กลับมาพักที่บ้านพักหลังเล็กในวัดตามเดิม ศิษย์ดังกล่าวซึ่งได้เป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ได้เพียรแะมาเยี่ยมเยียน และปฏิบัติธรรมอยู่สม่ำเสมอ ส่วนศิษย์อื่น ๆ พากันหายไปเป็นส่วนมาก คุณยายเห็นว่า เป็นผู้สนใจปฏิบัติธรรมจริง จึงได้มีเมตตาเอาใจใส่สั่งสอนธรรมะที่ละเอียดลึกซึ้งให้

ความตั้งใจจริงของนายไชยบุญย์ที่แสดงออกคือ วันธรรมดาเมื่อเลิกเรียนที่มหาวิทยาลัยแล้ว จะรีบเดินทางมาวัดปากน้ำทันที ฝึกปฏิบัติธรรมกับคุณยายไปจนถึงเวลาประมาณ ๒ ทุ่มจึงเดินทางกลับ ถ้าเป็นวัดหยุดหรือปิดภาคการศึกษา จะมาแต่เช้ากลับค่ำทุกวันเป็นประจำ ผลการปฏิบัติธรรมุดหนุนขึ้นเรื่อย ๆ คุณยายพอใจมาก ตั้งแต่รับคำหลวงพ่อดอกปากน้ำว่าจะช่วยเผยแผ่การปฏิบัติธรรมแนววิชาธรรมกาย และดำเนินการเรื่อยมา ยังไม่เคยพบศิษย์ที่สนใจ เอาใจใส่จริงจังและได้รับผลสำเร็จในการปฏิบัติเหมือนศิษย์ผู้นี้

สำหรับนายไชยบุญย์เอง เมื่อได้รับผลทางจิตใจในการปฏิบัติธรรมดังนี้แล้ว เกิดมีเมตตาจิตต่อเพื่อน ๆ ทางมหาวิทยาลัยซึ่งพากันใช้ชีวิตหมดเวลาไปวัน ๆ อย่างไร้สาระ เลิกเรียนแล้วต่างพากันไปเที่ยวเตร่ เสเพล กินเหล้าเมายา สรวลเสเฮฮา มั่วสุมอบายมุข ใช้ชีวิตขาดทุนไปเปล่า ๆ วันแล้ววันเล่า จึงได้พิจารณาเห็นว่า คนใดพอจะชักชวนได้ก็ชวนมาให้คุณยายอบรมสั่งสอน บางคนก็รับการสอนแต่โดยดี บางคนก็มีปัญหาถาม สอนยาก เช่น ราย นายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ หรือหลวงพ่อดอกชิวของเราในปัจจุบัน ไปเรียนเดี่ยววิชาอภิญญา อยู่ยงคงกระพัน หนึ่งเหนียว ทนศาสตราอาวุธ ทนไฟ สะเดาะกฏูแฉ สะเดาะโช้ตรวน ปลุกเสกคาถาอาคม เสกใบไม้เป็นสิ่งโน้นสิ่งนี้ คุณยายต้องแก้ไขเหน็ดเหนื่อยมากมาย ทั้งนี้เป็นเพราะไปเรียนวิชามารมา ซึ่งเวลาเรียนมักต้องกลั่นลมหายใจเพื่อให้เกิดความขลัง พอมาฝึกสมาธิก็ลืมหืมตา อटकัณลมหายใจตามความเคยชินไม่ได้ บางทีตาตั้ง เหลือกค้าง น้ำลายเป็นฟองเต็มปาก อืดอืดอึดอึด คุณยายต้องแก้ไขทั้งอาการของร่างกายภายนอก และใช้พลังสมาธิจิตแก้อำนาจของวิชามารที่แฝงอยู่ภายใน พอแก้เรื่องนี้ตกไป

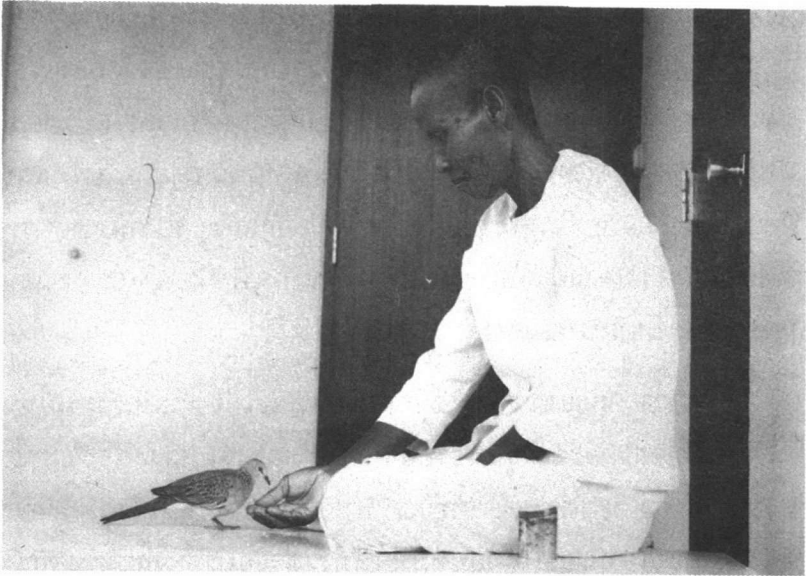

ยังมีเรื่องผลของกรรมแทรกเข้ามาอีก เพราะคนผู้นี้เรียนแผนกสัตวบาล ต้องกระทำเรื่องเบียดเบียนและฆ่าสัตว์อยู่เป็นประจำ เวรปาณาติบาต มีมาก พอหลับตาทำสมาธิแทนที่จะเห็นดวงแก้ว หรือพระพุทธรูปแก้ว กลับเห็นแต่ภาพสัตว์ต่าง ๆ ที่เคยเบียดเบียนชีวิตเขาเอาไว้ เห็นไก่ เห็น หมู เห็นวัว ดิ้นพรวด ๆ เลือดท่วมตัวอยู่บนตัก เป็นอันให้ตนเองต้องมี อากาโรกิริยาไปต่าง ๆ เช่นร้องเสียงหลง เพราะตกใจ คุณยายก็ต้องเมตตา แกะไข

หลวงพ่อดัตตชีโว กล่าวกับคุณยายเมื่อวันคล้ายวันเกิดของคุณยายปี ๒๕๒๙ ว่า

“ถ้าอาตมาไม่ได้คุณยายช่วยไว้ ไม่ได้รับความเมตตา อบรมสั่งสอน ดังที่เป็นมาแล้วนี้ ป่านนี้คงจะได้เป็นเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่ เลี้ยงหมู เลี้ยงวัวควาย ตายแล้วคงต้องตกนรกหลายขุม นี่คุณยายช่วยอาตมาให้ พ้นจากนรกแท้ๆ”

สร้าง “บ้านธรรมประสิทธิ์”

สาเหตุที่มีนักเรียนนักศึกษาและคนทั่วไปมาเรียนธรรมะกับคุณยายเพิ่มมากขึ้นนี้เอง ทำให้เรือนหลังเล็กเก่าๆ ที่คุณยายอาศัยอยู่คับแคบเป็นอย่างยิ่ง บรรดาเหล่าศิษย์ โดยเฉพาะผู้ที่มียานอาชีพเป็นหลักเป็นฐานแล้วมีความเห็นพ้องต้องกันที่จะให้คุณยายมีที่อยู่ใหม่ จึงช่วยกันรวบรวมเงินได้จำนวน ๕ หมื่นบาท ขออนุญาตทางวัดปลูกเรือนไม้สองชั้นขึ้นในที่ว่างทิศเหนือของบริเวณวัดปากน้ำ ท่านเจ้าอาวาสในขณะนั้น (พระเดชพระคุณพระธรรมปัญญาบติในปัจจุบัน) ได้อนุญาตให้พระเถระผู้ใหญ่ของวัดอีก ๒ องค์ องค์หนึ่งช่วยควบคุมการก่อสร้าง อีก

องค์หนึ่งท่านเป็นใหญ่ด้านวิปัสสนาธุระ เป็นผู้ตั้งชื่อบ้านให้ว่า “**บ้านธรรมประสิทธิ์**” เป็นมงคลนามและตรงกับคุณลักษณะของบ้านโดยตรง คือใครมาถึงบ้านนี้แล้ว คุณยายเป็นต้องสั่งสอนธรรมะให้ทุกคนไป

กลุ่มคนที่มาปฏิบัติธรรมที่บ้านนั้น มีความรักใคร่สามัคคีกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี ใครว่างเวลาใดก็มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายได้ตลอดเวลา ตั้งแต่เช้าจนถึง ๒ ทุ่ม เวลาที่พร้อมเพรียงกันที่สุดคือเวลา ๖ โมงเย็น เป็นต้นไป เพราะเป็นเวลาที่นักเรียน นิสิต นักศึกษาเลิกเรียน และผู้ทำงานประกอบอาชีพต่าง ๆ ส่วนใหญ่เลิกงานแล้ว ต่างคนต่างเคารพรักซึ่งกันและกันตามลำดับอายุ เรียกขานกันเป็นพี่ ป้า น้า อา เหมือนญาติสนิท เป็นกัลยาณมิตรกันโดยแท้จริง

คำว่า “**กัลยาณมิตร**” เมื่อนึกย้อนหลังไปถึงเวลาครั้งกระโน้น หลายคนทีเดียวที่จะต้องรู้สึกซาบซึ้งในคำนี้ เวลานั้นหลวงพ่อัมมชโยของเรา ซึ่งคือ นายไชยบุญย์ สุทธิผล ท่านปฏิบัติธรรมได้ผลดีกว่าหมู่คณะของเราทุกคน คุณยายได้มอบหมายให้ท่านช่วยอบรมสั่งสอนหมู่คณะแทนคุณยายในบางโอกาส ท่านสามารถกระทำได้เป็นอัศจรรย์ เวลาท่านกล่าวสอนต่าง ๆ ท่านมีบุคลิกลักษณะเหมือนไม่ใช่เด็กหนุ่มอายุยี่สิบเศษ แต่เหมือนผู้ใหญ่คราวพ่อของพวกเรา

ทั้งสองท่านนี้ คือคุณยายอาจารย์และนายไชยบุญย์ สุทธิผล เป็นกัลยาณมิตรอันประเสริฐสุด เป็นผู้ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเราอย่างใหญ่หลวง เป็นผลดีข้ามภพข้ามชาติ หากไม่พบท่านทั้งสอง พวกเราหลายคนหรืออาจจะกล่าวลงไปว่าเกือบหมดทุกคนก็ได้ แทบจะไม่มีทางรอดจากการไปเกิดในอบายภูมิเลย เพียงแต่จะเกิดภูมิใดใน ๔ ภูมินั้นเท่านั้น

ความสำคัญของ “กัลยาณมิตร”

กล่าวมาถึงตอนนี้ ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของพระอานนท์ที่
ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า “กัลยาณมิตรนี้มีความสำคัญเท่ากับครึ่งหนึ่งของ
การประพฤติพรหมจรรย์ได้หรือไม่”

พระองค์ตรัสว่า “อานนท์ เธออย่ากล่าวดังนั้น กัลยาณมิตรมี
ความสำคัญเท่ากับพรหมจรรย์ทั้งหมดทีเดียว”

“อาศัยเราผู้เป็นกัลยาณมิตร เหล่าสัตว์ผู้มีชาติเป็นธรรมดา ย่อม
พ้นจากชาติ ผู้มีชราเป็นธรรมดา ย่อมพ้นจากชรา ผู้มีมรณะเป็นธรรมดา
ย่อมพ้นจากมรณะ ผู้มีโสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาสเป็น
ธรรมดา ย่อมพ้นจาก โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาส”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง ที่เป็นเหตุให้กุศลธรรม
ที่ยังไม่เกิด เกิดขึ้น หรือให้อกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว เสื่อมไป เหมือน
ความมีกัลยาณมิตรเลย เมื่อบุคคลมีกัลยาณมิตร กุศลธรรมที่ยังไม่เกิด
ย่อมเกิดขึ้น และอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมเสื่อมไป”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่นแม้สักอย่าง ที่เป็นไปเพื่อประโยชน์
ยิ่งใหญ่... ที่เป็นไปเพื่อความดำรงมั่นไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่ง
สัทธรรม เหมือนความมีกัลยาณมิตร”

“โดยกำหนดว่าเป็นองค์ประกอบภายนอก เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบอื่นแม้สักข้อหนึ่งที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เหมือนความมีกัลยาณมิตร”

“สำหรับภิกษุผู้เป็นเสขะ ยังไม่บรรลุลหัตผล บรรณาความเกษมจากโยคะอันยอดเยี่ยม เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบภายนอกอย่างอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง ที่มีประโยชน์มากเหมือนความมีกัลยาณมิตรเลย ภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร ย่อมกำจัดอกุศลได้ และย่อมบำเพ็ญกุศลให้เกิดขึ้น”

“ภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร... ฟังหวังสิ่งนี้ได้คือ

๑. จักเป็นผู้มีศีล สรรวมระวางในปาติโมกข์ สมบูรณ์ด้วยอาจารย์และโคจร ฯลฯ

๒. จักเป็นผู้มีโอกาสได้ยินได้ฟัง ได้ร่วมสนทนา (อย่างสะดวกสบาย) ตามความปรารถนาในเรื่องต่างๆ ที่ขัดเกลาลูปนิสัย ชำระจิตใจให้ปลอดโปร่ง คือ เรื่องความมักน้อย เรื่องการบำเพ็ญเพียร เรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา เรื่องวิมุตติ เรื่องวิมุตติญาณทัสสนะ ฯลฯ

๓. จักเป็นผู้ตั้งหน้าทำความเพียรเพื่อกำจัดอกุศลธรรม และเพื่อบำเพ็ญกุศลธรรมให้เพียบพร้อม จักเป็นผู้แข่งขัน บากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรม

๔. จักเป็นผู้มีปัญญา ประกอบด้วยปัญญาที่เป็นอริยะ หยั่งรู้ถึงความเกิดความดับ ชำแรกกิเลส นำไปสู่ความสูญสิ้นแห่งทุกข์

ของขวัญล้ำค่าแด่คุณยาย

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๐ วันนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยาย นายไชยบูลย์ สุทธิผล (ต่อไปนี้จะข้าพเจ้าจะเรียกท่านว่า “หลวงพ่ของเรา”) ราลึกลึงพระคุณอันล้นเหลือของคุณยายที่เมตตาอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติให้ คอยให้กำลังใจและเอาใจใส่ความเป็นอยู่ต่าง ๆ เหมือนเป็นญาติผู้ใหญ่ เรียกว่า เป็นทั้งครู เป็นทั้งพ่อและแม่ไปด้วยในตัว หลวงพ่ของเราจึงได้มอบของขวัญวันเกิดที่คุณยายคาดหวังและต้องการมากที่สุด ท่านรอรจนกระทั่งเสร็จสิ้นการสอนธรรมปฏิบัติประจำวันลง ศิษย์ทั้งหลายต่างพากันกลับไปแล้ว เหลือหลวงพ่ของเรานั่งอยู่ต่อหน้าคุณยาย กล่าวสัจจาธิษฐานว่า

“ขออยู่เป็นโสดประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ยินดีในเบญจกามคุณ ไปจนตลอดชีวิต” คุณยายรับทราบด้วยความชื่นใจ ไม่เสียแรงที่ท่านสั่งอบรมสั่งสอนมาเป็นแรมปี

วันต่อมา เมื่อสมาชิกของหมู่คณะได้ทราบข่าว ต่างพากันอนมโทนา โดยทั่วหน้า ยิ่งกว่านั้นในบรรดาเหล่าศิษย์ที่เป็นคนโสด ยังเกิดกำลังใจเกิดศรัทธาอันมหาศาลที่จะกระทำตามอย่าง เพราะต่างก็คิดเรื่องนี้กันอยู่ในใจแล้ว เพียงแต่ไม่มีความมั่นใจกล่าวว่าเป็นคำพูดออกมา เพราะเกรงอุปสรรคไปต่าง ๆ เมื่อมีผู้นำเกิดขึ้นดังนี้ แต่ละคนก็เข้มแข็งกล้าหาญขึ้น เตรียมตัวเตรียมใจที่จะประพฤติพรหมจรรย์ตามไปด้วย

เรื่องการเป็นหัวหน้ากระทำกุศลกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นคนแรกดังนี้ คุณยายท่านเรียกคนทำนั้นว่า “ผู้นำบุญ หรือ ต้นบุญ” หลวงพ่อของเราเป็นต้นบุญของหมู่คณะในเรื่องเนกขัมมบารมีทีเดียว เป็นต้นบุญตั้งแต่ครั้งยังเป็นฆราวาสโน้น เมื่อยี่สิบปีเศษมาแล้ว

พอปีถัดมา พ.ศ. ๒๕๑๑ วันคล้ายวันเกิดของคุณยายปีนี้ มีสมาชิกให้ของขวัญพิเศษต่อคุณยายอย่างหลวงพ่อบุญของเราเพิ่มขึ้นอีกถึง ๗ คน มีนายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ (ที่ข้าพเจ้าจะเรียกต่อไปนี้ว่า “หลวงพ่อบัณฑิตใจ”) เป็นหัวหน้า

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ เป็นปีที่ ๓ จำนวนศิษย์ที่ขอประพาศิพรมจรรย์เพิ่มจำนวนขึ้นอีกหลายคน เฉพาะปีนี้มีพิเศษอยู่ ๒-๓ ราย คือเป็นคนมีครอบครัวแล้ว ก็ตั้งสัตยาธิษฐานกับเขาด้วย ไม่ใช่เรื่องประพาศิพรมจรรย์ เพราะมีชีวิตครองเรือนไปเสียแล้ว ก็ตั้งสัจจะกันด้วยเรื่องอื่น ที่ตนคิดขึ้นเองตามกำลังใจ กำลังศรัทธาที่เกิดขึ้น อย่างรายข้าพเจ้า ผู้เรียบเรียงประวัติของคุณยายอยู่นี้ ก็ตั้งสัจจะกับหมู่คณะด้วย ข้อความที่นำมาตั้งคือ “เมื่อวัดที่เราสร้างขึ้นเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจะถือเพศเป็นอุบาสิกเหมือนคุณยาย”

ที่ไม่ตั้งสัจจะกระทำทันทีเหมือนคนอื่น ๆ เพราะมีบุตรธิดา ยิ่งเล็ก ๆ ทั้งนั้น ต้องทำมาหากินเลี้ยงเขาให้โตด้วย และต้องใช้เวลาอธิบายน้อมนำใจสามีให้เห็นดีเห็นงามทางศาสนาด้วย เวลาข้าพเจ้าบวชเป็นชี เขาจะได้อนุโมทนาเต็มที

สัจจบารมี ทำได้คุณอนันต์ ผิปลาตโทษมหันต์

การตั้งสัจจะประพจน์พรหมจรรย์ดังที่กล่าวแล้วนี้ คนทั่วไปจะเข้าใจเพียงผิวเผิน แต่สำหรับนักปฏิบัติธรรมสายวิชชาธรรมกายแล้ว ถือกันว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะขณะที่เรากำลังกล่าวสัจจาธิษฐานนั้นเอง คุณยายผู้รับคำท่านกัณฐ์สมาธิ (เรียกว่านั่งเข้าที่) อารธนาพระธรรมกายในพระนิพพานและอัญเชิญเทพยดาทุกชั้น ตลอดจนรูปพรหม อรูปพรหมทั้งหมดในจักรวาลทั้งสิ้นมารับรู้รับเห็นเป็นพยาน พวกมันแปลงอนุโมทนาสาธุการกันไม่รู้จบสิ้นติดต่อกันไปเป็นเวลาหลายวันหลายเดือนในโลกมนุษย์ ผู้กระทำจะได้บุญทับทวีเป็นพิเศษ ไม่ใช่บุญธรรมดา

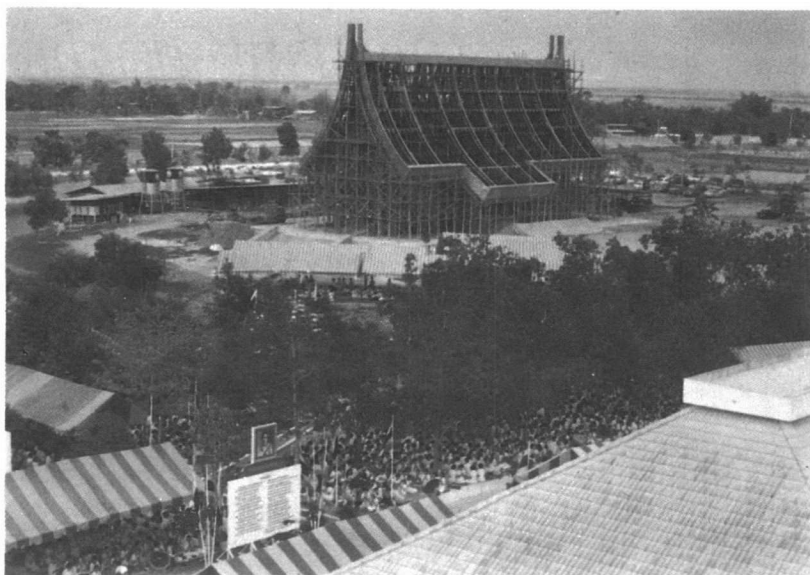
แต่ถ้าผู้นั้นเสียสัจจะไม่ทำตามวาจาที่กล่าวไว้แล้ว ผลร้ายก็มีมากมายประมาณมิได้เหมือนกัน คือ สัจจะบารมีของผู้นั้นก็จะเป็นอันสูญเสียไป ที่เคยมีอยู่แล้วมากน้อยเพียงใดก็พลอยให้หมดไปด้วย จะกระทำขึ้นใหม่ก็ไม่ได้รับผลเป็นโมฆะไปเสียหมด ต้องรอไปเป็นเวลานานแสนนาน ใช้คำพูดกันว่า รอไปจนกว่า “หัวแผ่นดินเกิดใหม่” จึงจะเริ่มต้นสร้างบารมีขึ้นกันได้ใหม่อีกครั้ง

อย่างไรก็ตามพอพ้นจากปี ๒๕๑๓ เป็นต้นมา คุณยายไม่ยอมอนุญาตให้ใครตั้งสัจจะชนิดนั้นอีกเลย เพราะมีตัวอย่างเสียสัจจะไป ๓-๔ ราย คุณยายคงสงสัยว่า ถ้าเปิดให้ตั้งต่อไปก็จะมีคนเสียสัจจะเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ พูดถึงตรงนี้ข้าพเจ้ารู้สึกขออนุญาตขอคุณยายเป็นพิเศษ เพราะเมื่อปี ๒๕๑๓ มีเด็กเล็ก ๆ ขอตั่งสัจจะด้วย คุณยายไม่ยอมเป็นเด็ดขาด มาปัจจุบันข้าพเจ้าถึงได้เข้าใจซาบซึ้ง คุณยายรู้ดีว่าอำนาจของมารที่เขาเอากามคุณ โดยเฉพาะเรื่องเพศมาล่อมนุชนั้น มีอำนาจภาพพิเศษ สัตว์โลกพ้นอำนาจของเขายาก เด็กเล็ก ๆ อินทรีย์ทางธรรม (คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมานะ ปัญญา) ยังไม่แก่กล้า โตขึ้นมาต้านทานอำนาจมารไม่ไหวก็ต้องเสียสัจจะ หรือถ้ารักษาไว้ได้ แต่ศรัทธา วิริยะ สติ สมานะ ปัญญาอ่อนแอไปก็จะอยู่อย่างเป็นทุกข์เป็นโทษ เรียกว่าอยู่อย่าง “ซังกะตาย” ไม่แจ่มใส จิตไม่เกิดมหากุศล สู้ไม่ตั้งเสียดีกว่า นี่คือพระคุณใหญ่หลวงของคุณยาย ท่านมองอะไร ๆ ไกลเหลือเกิน เกินกว่าสติปัญญาคนธรรมดาอย่างเรา ๆ ที่มองแค่เฉพาะหน้า ๆ จะตามทันได้

เตรียมสร้างบ้านชายโสด

เวลานั้น พอมีการตั้งสัจจะเข้าปีที่ ๒ คุณยายมีความรู้สึกห่วงใยบรรดาศิษย์ที่ตั้งสัจจะมาก โดยเฉพาะเหล่าศิษย์ที่เป็นชาย ถ้าปล่อยให้อยู่กันเอง ต่างบ้านต่างครอบครัว ญาติพี่น้องอาจจะชักชวนให้มีชีวิตครองเรือน คนที่ใจคอไม่เข้มแข็งก็ถูกชักจูงให้เสียสัจจะไป จะเป็นโทษใหญ่หลวง ท่านคิดว่าเวลานี้ท่านยังไม่ตาย ยังพอเรียกมาตักเตือนให้กำลังใจกันได้ แต่ถ้าท่านตายไปแล้วจะอยู่อย่างมีอันตราย ท่านจึงคิดหาที่อยู่ให้อยู่ร่วมกัน จะได้เป็นกัลยาณมิตรให้ซึ่งกันและกัน คอยดึงคอยเหนี่ยวรั้งกันไว้ในหมู่คณะ

แรกทีเดียว คุณยายคิดสร้างเป็นแบบบ้านพักชายโสด กลางวันออกไปทำงาน ประกอบสัมมาชีพตามปกติ กลางคืนมารวมปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ให้รวมกันอยู่อย่างนั้น ดูแลกันเหมือนพี่เหมือนน้องไปจนกว่าจะตายจากกัน

เมื่อนำเรื่องนี้ไปปรึกษากันขึ้น หลวงพ่อทวดตติยโฆณะนั้นเรียนจบออกมาประกอบอาชีพแล้ว รับปวารณาตนเป็นหัวแรงบริจาคเงินรวมกับเพื่อน ๆ ฝากคุณยายของเราเป็นประจำทุกเดือน คนอื่น ๆ ที่ทำงานแล้วก็ช่วยกันประหยัดการใช้จ่าย เหลือเงินมาฝากคุณยายในทำนองเดียวกัน

พอได้เงินก้อนขึ้นมาจำนวนหนึ่ง จึงพากันไปซื้อที่ดินที่จังหวัดปทุมธานี ไร่หนึ่งแปลง จำนวน ๑๙ ไร่ แต่การคมนาคมไม่ใคร่สะดวกอยู่ห่างไกล ไม่มีทางรถ ทางเรือผ่าน ต้องอาศัยเดินตามหัวคันนา จึงจะเข้าไปถึง

หลังจากที่ซื้อที่ดินนี้ได้ไม่กี่เดือน ก็ได้รับที่ดินบริจาคเพื่อสร้างวัดพระธรรมกาย จึงได้ขายที่ดินนี้ไป

สู่เพศสมณ...จุดเริ่มต้น ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

หลังจากที่หลวงพ่อรัญมขโยของเราเรียนจบในต้นปี ๒๕๑๒ ได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว คุณยายอาจารย์ผู้เล็งเห็นการณ์ไกล เห็นว่าการเผยแผ่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาให้กว้างใหญ่ไพศาลพอที่จะช่วยชาวโลกได้นั้น ต้องอาศัยพระภิกษุที่มีความรู้ทั้งทางโลก และทางธรรม ความรู้ทางธรรมนั้นควรมีทั้งภาคปริยัติและปฏิบัติ และควรเป็นพระภิกษุที่อยู่ในวัยหนุ่ม ซึ่งยังมีพลังสติปัญญาเต็มเปี่ยม มีกำลังกายที่แข็งแกร่ง มีจิตใจเข้มแข็ง จึงปรึกษากันว่า หลวงพ่อควรจะไปบวชกันในพรรษานี้ เมื่อหลวงพ่อดกกลงเห็นด้วย คุณยายท่านก็ดีใจมาก

รอยยิ้มและแววตาของคุณยายที่แสดงความปิติยินดีออกมา ข้าพเจ้าไม่เคยลืมเลย เย็นวันนั้นคุณยายพูดคุยแต่เรื่องเตรียมงานบวช จะต้องทำอย่างไรอย่างนี้ ใครมาถึงคุณยายก็รีบบอก ปรากฏว่าดีใจกันไปทั่วหน้า ต่างก็ช่วยกันเตรียมงาน เห็นคุณยายดีใจ และเห็นบรรยาภาศในวันนั้นแล้ว อยากให้ลูกชายทั้งโลกบวชให้แม่ทุกคน

หลวงพ่อรัญมขโยของเราบวชในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๒ ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ ครั้นหลวงพ่อบวชแล้ว ออกปากไม่ลาสิกขาบท ขอสละชีวิตรนี้ให้พระศาสนา รักษาพรหมจรรย์ตลอดชีวิต อุทิศแด่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพื่อธำรงไว้ซึ่งพระพุทธศาสนา ให้ยั่งยืนสืบต่อตราบสืบกับกาลปี ต่อมาท่านปรารภเรื่องการสร้างวัดขึ้นมา เพื่อให้ลูกศิษย์ที่ประพฤติพรหมจรรย์ทั้งกลุ่มได้บวชอยู่สร้างบารมี ซึ่งตรงกับความคิดของหลวงพ่อรัญมขโยและหมู่คณะ พวกเราจึงสนับสนุนงานของท่านทุกวิถีทางด้วยความเต็มใจเป็นที่สุด เพราะมีความเชื่อมั่นว่า ท่านสามารถเป็น “หลักชัย” ให้หมู่คณะรวมตัวกันได้ อย่างมั่นคงยั่งยืน ข้าพเจ้าได้รับอาสาคุณยายและหมู่คณะไปขอที่ดินจากผู้ใจบุญท่านหนึ่งมาสร้างวัด ท่านก็ยกให้ด้วยความยินดี ท่านผู้นั้นก็คือ คุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี

“สมบัติละเอียด”...บุญในอดีต

พอได้ที่ดินมาเรียบร้อยถึง ๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา คุณยายเล่าว่า ท่านต้องทำสมาธิหนักมาก ต้องเรียกสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่จะใช้สร้างวัดให้มากที่สุด

“สมบัติละเอียด” ถ้าจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ บุญกุศลที่ได้ประกอบไว้ในอดีตชาติ (โดยเฉพาะจากทานกุศล) ซึ่งมีมากจนกระทั่งนับจำนวนไม่ได้ โดยปกติชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ย่อมจะต้องมีการกระทำกรรมอยู่เสมอ เมื่อประกอบกรรมครั้งใดจะมีเจตนาเกิดขึ้นในใจเป็น ๔ ระยะด้วยกันคือ เจตนาก่อนกระทำ เจตนาขณะกระทำ เจตนาหลังจากกระทำเสร็จไปใหม่ ๆ และท้ายที่สุดเจตนาที่เกิดภายหลังเมื่อระลึกถึงการกระทำที่เสร็จมานานแล้ว วิธีจิตเหล่านั้นเองช่วงที่เรียกว่า การเสพอารมณ์ หรือทางภาษาปริยัติเรียกว่า ชวนะจิต (อ่านว่า ชะ-วะ-นะ-จิต) เป็นตัวการส่งผลกระทบให้ตามไปให้ผลต่อเจ้าของในโอกาสต่าง ๆ บางทีกรรมมีกำลังอ่อนก็ให้ผลเฉพาะในปัจจุบันชาตินั้น ที่กำลังแข็งมากขึ้นก็ให้ผลในภพชาติที่สองด้วย ส่วนกรรมที่มีกำลังกล้ำกึ่ง ๆ ก็ให้ผลตั้งแต่ ๓ ชาติขึ้นไป จนกว่าจะเข้านิพพาน

เมื่อเป็นดังนี้ ทานกุศลที่เรากระทำในครั้งหนึ่ง ๆ ย่อมสามารถให้ผลต่อผู้กระทำเป็นหลายระยะดังที่อธิบายนั้น ที่ให้ผลในทันตาเห็นก็คือ ทำให้จิตใจผู้กระทำอึดเฝ้าป้องกัน เป็นที่รักของคนที่รู้เห็น มีเพื่อนมีมิตรมาก ได้รับคำสรรเสริญยกย่อง มีผู้เลื่อมใสอยากให้ท่านตอบแทน เหล่านี้เป็นต้น ที่เหลือก็เป็นพลังให้ผลภพชาติถัดไปคือ ชาติที่สอง ให้มีชีวิตเพียบพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติ ส่วนชวณะจิตที่เหลือนอกจากนั้น ซึ่งยังมีจำนวนนับไม่ถ้วนก็จะตามส่งผลตั้งแต่ชาติที่ ๓ ตลอดไป จนกระทั่งผู้นั้นเข้านิพพาน ถ้ายังมีเหลืออยู่ยังส่งผลให้ไม่หมดก็จะกลายเป็นอโหสิกรรม คือกรรมที่ตามให้ผลไม่ทันไป

สมบัติละเอียดก็คือ กำลังชวณะจิตส่วนที่ตามส่งผลเหล่านั้น แต่ดังที่กล่าวไว้ในต้นเรื่อง คุณยายของเราท่านไม่รู้หนังสือ ท่านจึงเรียนธรรมะด้วยการปฏิบัติเพียงประการเดียวเป็นหลักใหญ่ เวลาท่านนึกถึงทานกุศลที่ได้กระทำไว้แต่ก่อน ๆ ที่ยังตามมาให้ผลไม่ทัน หรือกำลังจะทัน ท่านมองดูในญาณของพระธรรมกายของท่าน ก็จะมองเห็นเป็นทรัพย์สมบัติมีค่าแก้วแหวนเงินทองรัตนชาติ รวมทั้งสังฆาริมทรัพย์และอสังฆาริมทรัพย์ เหมือนที่มีอยู่ในมนุษยโลก เพียงแต่ของเหล่านั้นมีลักษณะใสสว่าง มีรัศมีเจิดจ้า ไม่หยาบแข็งเหมือนของในโลกมนุษย์ ท่านจึงใช้คำเรียกตามภาษาของท่านว่า “สมบัติละเอียด”

ท่านเคยบอกหลวงพ่อกัฏฐศีโวกัฏฐว่า

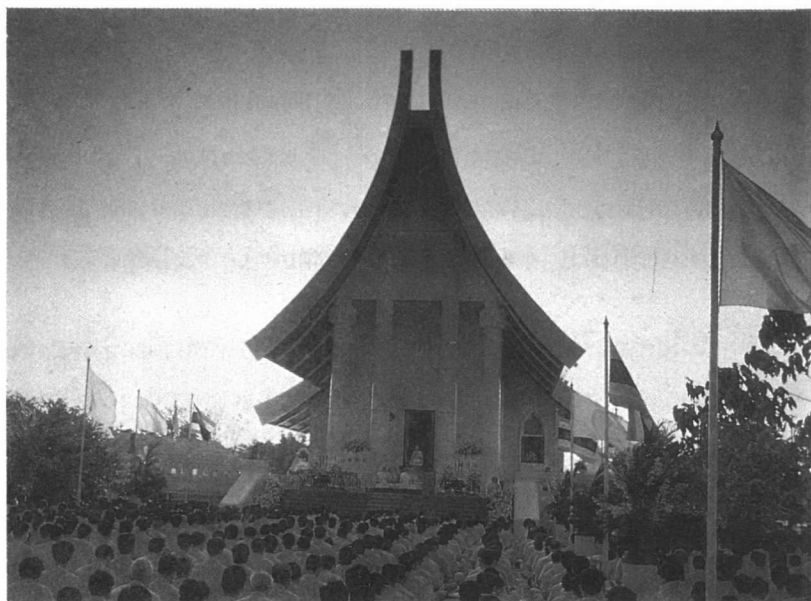
“วิธีเรียกสมบัติละเอียดของยาย ยายก็นั่งเข้าที่ (ทำสมาธิ) ดั่งธรรมะให้ละเอียด (เข้าสมาบัติไปให้เต็มกำลังญาณ) ปาฏิหาริย์พระธรรมกายให้มีจำนวนเยอะ ๆ ให้ตามสมบัติ (โดยเอาอำนาจสมาธิจิตอธิษฐานเรียกทานกุศลที่กำลังตามให้ผล ตามผู้มีบุญให้มาร่วมบุญด้วย)

เวลาเราไปตามเขานะ เราก็มองเห็นสมบัติพวกนั้นสิ เห็นแล้วเราก็ขน มาวัดทั้งคนทั้งของ ต้องเอาของละเอียดพวกนั้นมาก่อน แล้วหยาบ (สมบัติที่มองเห็นได้รับในปัจจุบัน) จึงตามมา ถ้าไม่ตามละเอียด หยาบ ก็จะได้ช้า หรือบางทีก็มาไม่ถึงเรา ถ้าละเอียดมาถึงแล้ว หยาบก็ตามมา ตามเสร็จแล้วยายก็อธิบายว่า “เจ้าประคูน ด้วยบุญด้วยกุศลที่ข้าพเจ้า ทำมา จะมีศิษย์มีบริวารสักเท่าไร ขอให้ข้าพเจ้ามีสมบัติให้เขากินเขาใช้ จนพอมีรู้จักหมดจักสิ้น ให้สมบัติมาให้ทันใช้ ยายเรียกบุญใหญ่อย่างนี้แหละ เรียกมาตั้งแต่สร้างวัด จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ (ปี ๒๕๓๑) ก็ยังเรียกอยู่ แล้ว ก็จะต้องเรียกไปเรื่อย ๆ เพราะงานของเราต้องใช้จ่ายมาก ยายชอบไป อยู่ที่ไหนก็ให้มีที่โล่งมาก ๆ ให้มีที่กว้าง ๆ อยู่แคบ ๆ ยายอึดอัด”

นี่คือความลึกซึ้งของวิชาธรรมกาย ที่ทำให้คนที่ไม่เข้าใจสงสัย กันนักหนาว่า วัดเอาเงินมาจากไหนมาขยายงานพระศาสนา (ก็พระ-ธรรมกายท่านไปตามผู้ที่ป็นเจ้าของบุญมาร่วมทำบุญไถ่ละ)

ทุกตัวอักษรเป็นบุญล้วน ๆ

เมื่อคิดสร้างวัด คณะของพวกเราจึงช่วยกันเขียนหนังสือเสียง
บาร์มีขึ้นมาเล่มหนึ่ง ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” เขียนประวัติของทุก ๆ
คนในหมู่คณะ ว่าเหตุใดจึงสนใจการปฏิบัติธรรม และทำไมจึงคิดสร้าง
วัด เวลานั้นคุณยายเขียนประวัติของตนเองไม่ได้ ท่านเล่าให้ฟัง หลวงพ่อ
ของเราและข้าพเจ้าช่วยกันเรียบเรียง คุณยายเองท่านนั่งทำสมาธิจิต
“เอาบุญจากพระนิพพาน” ลงช่วยพวกเราเขียนหนังสือทุกคน ในขณะที่
กำลังเขียนท่านบอกว่า “ยายจะคุมบุญให้พวกคุณทุกตัวอักษร หนังสือ
เล่มนี้จะมีค่ามากเขียนกันได้คนเดียว แต่คนจะตามอ่านกัน “ไม่รู้จบ”

สร้างวัด...ต้องช่วยกันหลายฝ่าย และหลายคน

หลังจากได้ที่ดินมาสร้างวัดแล้ว งานที่คุณยายต้องหนักใจเรื่องต่อไป คือใครจะเป็นหัวแรงใหญ่ในการดำเนินการก่อสร้าง สำหรับหลวงพ่อบุญของเรา คุณยายต้องการให้ท่านศึกษาธรรมปฏิบัติในเรื่องวิชาธรรมกายชั้นสูงที่ละเอียดยิ่งขึ้น ต้องการถ่ายทอดความรู้ทั้งสิ้นที่คุณยายศึกษาไว้จากหลวงพ่อดาวกาน้ำ ต่อจากนั้นหลวงพ่อบุญท่านจะได้ศึกษาค้นคว้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วยตนเองต่อไป หากให้ท่านไป “เดินแรงเดินกา” คุมงานก่อสร้างซึ่งเป็นงานที่ต้องวุ่นวายกับผู้คนต่างๆ ในโลก ซึ่งถือกันว่าเป็น “งานหยาบ” คืองานที่ทำให้ใจไปเกาะเกี่ยวกับอารมณ์ต่างๆ นอกตัว จิตจะไม่ละเอียด คือไม่มีคุณภาพดีพอจะใช้เป็นภาชนะรองรับธรรมปฏิบัติชั้นสูง พุดย่างๆ คือ สมาธิจิตจะไม่มีกำลังให้รู้เห็นธรรมที่ประณีต เหมือนแว่นที่เช็ดฝุ่นละอองไม่สะอาด จะส่องมองอะไรก็เห็นได้ไม่ชัดเจน คุณยายจึงจำเป็นต้องหาคนอื่นมาให้เป็นกำลังใหญ่ คุมการสร้างวัดแทน คนที่คุณยายและหมู่คณะของเราเห็นว่าเหมาะสมที่สุดก็คือ “หลวงพ่อดัตตชีโว”

หลวงพ่อตัตตชีโว ขณะนั้นมีอาชีพเป็นนักธุรกิจ (ปี ๒๕๑๒) มีอายุแก่กว่าหลวงพ่อรัญมขโยประมาณ ๓-๔ ปี กำลังเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ร่างกายแข็งแรงล่ำสัน เป็นคนเปิดเผย พูดจาโผงผางตรงไปตรงมา จิตใจ โอบอ้อมอารี มีความเมตตา เห็นอกเห็นใจผู้คนทั่วไปเป็นอัธยาศัยประจำตัว ใครเห็นหรืออยู่ใกล้ได้คบหาสมาคมด้วย จะเกิดความอบอุ่นใจ รู้สึกปลอดภัย ว่ามีคนที่สามารถเป็นที่พึ่งได้อยู่ด้วย

สำหรับหลวงพ่อรัญมขโย ข้าพเจ้ารู้สึกต่อท่านว่าท่านเป็นคนงาม มาก ท่านงามชนิดที่เห็นแล้วเหมาะสำหรับเกิดทุนไว้เป็นของมีค่าควร บูชา เห็นแล้วใจคอสงบสบาย ความกังวลมีมาจากเรื่องใดที่ไหน พอ มองเห็นใบหน้าท่าน ความรู้สึกเหล่านั้นหรือความทุกข์ร้อนอื่น ๆ ไม่รู้ หายไปไหนหมด ยิ่งเวลาฟังคำพูดที่ท่านทักทายหรือสั่งสอน จะรู้สึก เหมือนไม่เคยมีทุกข์ร้อนอะไรมาก่อนเลย เอือกเหินเบิกบาน คิดอยาก ประกอบแต่กุศลกรรม เห็นท่านแล้วอยากให้ท่านพบแต่ความสบายใจ สิ่งใดที่ท่านปรารถนาถ้าอยู่ในวิสัย เป็นต้องแสวงหาให้จนสุดกำลัง ความสามารถ เรียกว่า พบท่านแล้วมีแต่คิด “อยากจะให้” เวลาไม่ได้ พบ ยามใดที่ระลึกถึงก็จะระลึกถึงเหมือนท่านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เวลา มีภัยอันตราย นึกให้บารมีท่านมาคุ้มครอง เวลาท้อแท้ก็นึกเอาท่านมาเป็น ตัวอย่างการสร้างบารมี ส่วนความงามในใจของท่าน ไม่ว่าจะเป็นคุณธรรม ข้อใด ความเมตตา กรุณา ความกตัญญูกตเวที ความเสียสละ ความอดทน ความเพียร ฯลฯ รำพันเท่าใดไม่มีวันจบ เราทุกคนย่อมซาบซึ้งด้วยใจ ของตนเองเป็นอย่างดี

ส่วนคุณยายเล่า บุคลิกของท่านที่ข้าพเจ้าสัมผัสรู้จักคือ ถ้าอยู่ ต่อหน้าท่าน สายตาที่ท่านมองเราเหมือนมองทะลุผ่านเข้าไปในใจจนหมด เราจะรู้สึกว่าเรามีความลับอะไรไม่ได้ ท่านรู้หมด คนไม่บริสุทธิ์ ไม่มีศีล

ไม่มีคุณธรรม ไม่ใคร่กล้าเข้าใกล้ท่าน เพราะจะรู้สึกหวาดหวั่น ใครก็ตามเมื่อได้พูดคุยหรืออยู่ใกล้คุณยายแล้ว จะเห็นอุปสรรคเป็นเรื่องเล็ก กล้าทำความดีไปทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเนกขัมมบารมี คุณยายมีพลังเรื่องนี้เป็นพิเศษ เราจะรู้สึกปรารถนาประพาศิพรหมจรรย์ตามอย่างท่านทันที ทั้งที่เวลาอยู่ตามลำพังใจคอเราอ่อนไหวโลเลอยู่เสมอ

คุณยายมักสอนลูกศิษย์ให้มีเมตตากรุณาได้ แต่ให้ดูพอสมควร ถ้ามากเกินไปจะ “ตกเหว” คือต้องทุกข์ยากเสียเอง แต่เจตนาที่อยู่เบื้องหลังการกระทำที่คุณยายมีต่อลูกศิษย์ของท่านนั้น ไม่ใช่เพียงแค่ชีวิตนี้ แต่ข้ามภพข้ามชาติกันไป ใครมีทุกข์ร้อนท่านจะช่วยถึงที่สุด ช่วยทางภายนอกได้ก็ช่วย ช่วยทางสมาธิได้ก็ช่วย บางทีช่วยต่อไปจนถึงวงศาคณาญาติของเหล่าศิษย์ มีหลักฐานจากคำพูดของท่านเรื่องความเมตตาว่า

“ยายจะเรียกบุญใหญ่ บุญละเอียด ให้มาเป็นสมบัติ ให้เขากิน เขาใช้กันให้พอ ให้มีสมบัติเลี้ยงเขาให้อิ่ม อยากใช้เท่าไรใช้ อยากกินเท่าไรกิน จะกินเท่าไรไม่ว่า ยายไม่สะเทือน ขอแต่อย่าทำเลอะเทอะสกปรก ยายไม่ชอบ ใครทำจะต้องถูกบ่น เรื่องความสะอาดนี้ยายต้องวางกฎเกณฑ์ เพราะเห็นตัวอย่างข้อเสียหายที่อื่นมามากแล้ว วัดของเราต้องแก้ไขกันให้เรียบร้อย ยายจะตามสมบัติมาให้”

เมื่อตัดสินใจกันว่าหลวงพ่อดัตตชีโวมีความเหมาะสมยิ่งกว่าใคร ๆ ในหมู่คณะ คุณยายจึงขอร้องให้ลาออกจากการประกอบอาชีพ เป็นที่น่าชมเชยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งในการสร้างบารมี หลวงพ่อดัตตชะของเราท่านยินยอมวางมือจากธุรกิจ ยอมเสียสละรายได้ที่มีมากมายมาทำงานที่ไม่มีรายได้ตอบแทนเลยแม้แต่สตางค์เดียว อพยพย้ายที่อยู่ไปปักหลักอยู่กลางท้องทุ่งนาอันเว้งว่างเพียงลำพังผู้เดียวเพื่อสร้างวัด

คุณยายมีเงินให้หลวงพ่อตัดศิ่วสร้างวัดเป็นครั้งแรกเพียง ๓,๒๐๐ บาท แต่คุณยายก็ไม่ย่อท้อ ท่านเรียกบุญละเอียดยากเข้า ๆ ผู้คนก็ทยอยกันมาทำบุญ มาด้วยตนเองบ้าง ส่งมาทางธนาถิติบ้าง ระยะนั้นการก่อสร้างวัด คือการขุดคุ้ยน้ำรอบบริเวณเพื่อให้เป็นขอบเขต ต่างออกมาจากนาแปลงอื่นด้วย เพราะไม่มีเงินทำรั้ววัดในเวลานั้นด้วย ค่าแรงงานในปี ๒๕๑๓ ก่อนข้างถูก แรงงานผู้หญิงไม่ถึงวันละ ๑๐ บาท ถ้าเป็นผู้ชายก็ประมาณ ๑๒-๑๕ บาท มีชาวบ้านประมาณ ๕๐-๖๐ คน มารับจ้างขุดดิน ค่าแรงงานสัปดาห์หนึ่ง ๆ ตกราว ๆ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่ง คุณยายจะต้องหาเงินจ่ายค่าแรงคนงานให้หลวงพ่อตัดตะ คุณยายคงใช้ วิธีเรียกเงินดังกล่าว ท่านมีตุ๊กกระดาดปูนสีน้ำตาล (ที่สมัยนั้นแม่ค้า ผลไม้นิยมใส่ผลไม้ให้ผู้ซื้อ) อยู่หนึ่งใบวางไว้ที่ข้าง ๆ ตัว ใครมาทำบุญ ท่านก็เก็บใส่ถุงใบนั้นไว้ ไม่เคยเปลี่ยนใบใหม่ ท่านกล่าวว่า

“คอยดูนะ ยายจะสร้างวัดด้วยถุงใบนี้ เป็นถุงวิเศษลี้ยงเอาเงิน เเท่าไรไม่มีหมด”

ท่านทำได้จริง ๆ เป็นอัศจรรย์ แม้บางสัปดาห์มีรายจ่ายเพิ่มเติม เป็นยอดเพิ่มมากน้อยแค่ไหน เงินในถุงก็มีพอเพียงทุกทีไป เพียงแต่ว่า ไม่มีเหลือเพื่อให้รู้สึกอบอุ่นใจมาก ๆ มีแค่พอดี ๆ ให้ใช้

กลั่นจากประสบการณ์ มาเป็นสุดยอดแห่งปัญญา

หน้าที่ของคุณยายไม่ใช่งานเล็กน้อยเลย พ่อแม่ชาวโลกมีลูกชายลูกสาวเพียงบ้านละไม่กี่คนยังหนักใจมากมาย ลูก ๆ ของคุณยายมีคราวเดียวกันเป็นหลายสิบเลย วัยเดียวกันเสียด้วย ล้วนแต่ปัญหาเดียวกันหนัก ๆ ทั้งนั้น ไม่ใช่ลูกที่มีวัยต่างกันแบบชาวโลก ปัญหาไม่หนักพร้อม ๆ กัน คุณยายสามารถแก้ปัญหาລ່ວงไปได้หมด และเป็นการแก้ในระยะยาว ไม่ใช่เพียงแค่เฉพาะหน้าชั่วคราว

ด้วยเหตุที่คุณยายมีชีวิตอยู่ในวัดหลายสิบปี ได้เห็นข้อบกพร่องข้อดีข้อเสียตามวัดต่าง ๆ หลายอย่างหลายประการ เมื่อได้มามีวัดของตนเองขึ้น ท่านจึงนำสิ่งเหล่านั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้ได้ประโยชน์เต็มที่สิ่งใดที่ควรป้องกัน ก็ป้องกันเสียแต่ต้น ดีกว่าปล่อยให้เกิดความผิดพลาดแล้วจึงมาตามแก้ เช่นเรื่องการวางระเบียบห้ามผู้คนเข้าไปพลุกพล่านถึงในกุฏิที่พระภิกษุอยู่ ถ้ามีแขกต้องการพบไม่ว่าหญิงหรือชาย ให้พระภิกษุออกมารับแขกในสถานที่จัดไว้ภายนอก ผู้หญิงเข้ากุฏิพระไม่ได้

ในวัดก็แบ่งเป็น ๓ เขตคือ เขตพุทธาวาส เขตธรรมาวาส และเขตสังฆาวาส ให้แบ่งชั้นในไว้เป็นเขตสังฆาวาส ไม่จำเป็นไม่ให้คนภายนอกเข้าไปพลุกพล่าน การรับแขกต้องรับเป็นเวลา เช่น อย่างมากไม่ควรเกิน ๖ โมงเย็น เหล่านี้เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียง หรือการกระทำคามผิดอื่น ๆ

ระเบียบต่าง ๆ ในวัดพระธรรมกาย จึงค่อนข้างมีมาก ล้วนแต่มาจากการคิดป้องกันไว้ก่อนของคุณยายทั้งสิ้น

ระเบียบส่วนที่เพื่อการปรับปรุงแก้ไข คุณยายก็นึกถึงผลดีที่จะได้รับ เช่น เรื่องความสะอาด ความเป็นระเบียบ และการจัดเป็นสัดส่วน จึงได้รับคำชมเชยอยู่เสมอว่า คราววัดพระธรรมกายสะอาด สวมสะอาด บริเวณสถานที่สะอาด สิ่งของเครื่องใช้สะอาด

ความเป็นระเบียบ ก็ในทำนองเดียวกัน ภาชนะสำหรับพระภิกษุสงฆ์ใช้ จะต้องเก็บไว้ต่างหาก ไม่ปะปนกับชาวบ้าน การกระทำอย่างนี้คือ แยกของพระ ของคน ออกจากกัน ทำให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นในสิ่งของเหล่านั้นตามไปด้วย นอกจากนั้นยังทำให้สิ่งของของพระได้รับการดูแลรักษาได้รับการเคารพเป็นพิเศษ

ในการสร้างวัดตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ แม้คุณยายจะไม่ใช้คนเขียนแบบแปลน แต่เนื่องจากที่ท่านมีประสบการณ์มาก ทางคณะผู้ดำเนินการสร้างจะต้องเรียนถามท่านทุกเรื่องว่า ที่ใดควรเหมาะทำอะไร ส่วนไหนควรใช้ของชนิดไหน จึงจะเหมาะสมต่อการใช้งาน ทั้งเป็นระเบียบสะอาด สะดวกและคงทน คุณยายจะคิดออกแบบเครื่องใช้ที่วาง ที่เก็บรักษาได้ประโยชน์ครบถ้วนเป็นอย่างดี โดยนำข้อบกพร่องจากสถานที่ที่เคยอยู่มาแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เรื่องนี้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดจะเห็นปัญหามันรอบคอบ ความฉลาดถี่ถ้วนของท่านเป็นอย่างดี ผู้ที่จบการศึกษาสูง ๆ ก็ทำไม่ได้像你ยาย

สร้างงาน สร้างคน ทำทุกอย่างที่เป็น “บุญ”

วกมาพูดเรื่องสร้างวัดต่อไปใหม่ เมื่อคุณยายให้หลวงพ่отัดตะควมคุมการสร้างวัดอยู่ที่ท้องนา ในระยะเริ่มต้น คุณยายนั่งเรียกบุญหรือสมบัติละเอียดยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทำให้มีคนตามมาทำบุญกับคุณยาย แล้วคุณยายท่านเล่าว่า ท่านพยายามให้ผู้คนที่ไปพบท่านรู้จักหลวงพ่อรั่มมชโย ให้หลวงพ่อนั่งรับแขกแทนท่าน เมื่อหลวงพ่отัดตชีโวบรรพชาอุปสมบทแล้ว คุณยายก็ให้รับแขกในท่านองเดียวกัน

“สององค์นี้ยายฝึกมากหน่อย เพราะจะให้เป็นกำลังสร้างวัด”

ข้าพเจ้าว่านี่ก็เป็นวิธีการอนาญชลายอดยิ่งของคุณยายอีกประการหนึ่ง การเบนความสำคัญไปให้ผู้อื่นดังนี้ ทำให้คนที่มาพบเพิ่มความอบอุ่นใจยิ่งขึ้น เหมือนมีคนต้อนรับเพิ่มขึ้น การกระทำดังนี้ควรถือเป็นตัวอย่างต่อคนรุ่นหลัง เพราะเท่าที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ การทำงานไม่ว่าจะเป็นทางโลกหรือทางธรรม ที่ไม่ก้าวหน้ามีแต่เสื่อมถอย เพราะไม่แบ่งความสำคัญให้ผู้อื่นเสียบ้าง ให้ใคร ๆ เห็นตนเองสำคัญเพียงผู้เดียว เมื่อสิ้นตนไปแล้ว คนภายหลังก็หมดศรัทธา จึงไม่ให้การสนับสนุนงานนั้นต่อไป ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน เช่น เรื่องทางศาสนา พอมีหลวงปู่หลวงพ่อดัง ๆ เกิดขึ้นที่ไหน ในระยะที่ท่านมีชีวิตอยู่ปรากฏว่าวัดของท่านเจริญรุ่งเรือง มีผู้คนไปมาหาสู่กันล้นหลาม พอท่านมรณภาพลงที่นั่นก็เสื่อมถอย เพราะนอกจากไม่มีการฝึกคนรุ่นหลังให้มีความสำคัญขึ้นสำรองไว้แล้ว บางแห่งคนใกล้ชิดพระภิกษุดัง ๆ เหล่านั้นยังทำเรื่องที่สร้างความเสื่อมเสียหนักยิ่งขึ้นไปอีก เช่น โกงเงินทำบุญไปเป็นของตัวเอง เป็นต้น ตัวอย่างมีขึ้นแล้วบ่อย ๆ ผู้ทำงานใหญ่จึงควรพึงพิถีพิถันเลือกคนที่อยู่ใกล้ชิดให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสม จะทำให้งานเจริญต่อเนื่องไปได้นาน แม้จะสิ้นอายุของตน

คุณยายสร้างวัดด้วยการทำสมาธิเรียกสมบัติละเอียด ในขณะที่ให้หลวงพ่อดังสองรับแขกเพื่อให้ได้สมบัติหยาบมาทันใช้

แม้สมบัติ “หยาบ” คุณยายก็ช่วยหลวงพ่อดังตาม ท่านบอกบุญใครได้ ท่านก็บอกทันที เช่น กุฏิพระ ๕ หลังแรกของวัด โรงครัว โรงทาน สำหรับหุงข้าวและบ้านพักคนในครัว เครื่องใช้ในครัวแทบทุกชิ้น คุณยายบอกบุญจากลูกศิษย์และผู้คุ้นเคยทั้งสิ้น

เมื่อสร้างกุฏิพระเสร็จไปหลายหลัง มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคสร้าง
กุฏิคุณยายให้ด้วย คุณยายและพระภิกษุในหมู่คณะของเราที่ทยอยกัน
บวชแล้ว จึงได้ย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย เมื่อ ปี พ.ศ.
๒๕๑๘

และเนื่องจากพระภิกษุทั้งหมดของวัด เป็นผู้ที่ปฎิญาณตนไม่
ลาสิกขาบท ก่อนบรรพชาล้วนแต่เคยเป็นลูกศิษย์คุณยายมาแต่เดิม
ในระยะต้นคุณยายจึงมักจู้จี้ท่านเรื่องให้เคร่งครัดในระเบียบวินัยต่าง ๆ
ไปบ้าง

ถ่ายทอดวิชา เพื่อกันคว่ำให้ก้าวหน้าต่อไป

ย้ายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว คุณยายต้องทำงานหนักมาก
ในระยะต้น ท่านเล่าว่า

“หลังกินข้าวเช้าแล้ว ยายก็นั่งสมาธิต่อธรรมะให้กับหลวงพ่อ”
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านคงถ่ายทอดวิชาธรรมกายชั้นสูง เพราะข้าพเจ้า
เคยเรียนตามเมื่อประมาณปี ๒๕๒๖ คุณยายบอกว่าท่านถ่ายทอดวิชา
ทั้งหมดที่เรียนมาจากหลวงพ่อดิเรกปากน้ำให้หลวงพ่อดมขโยหมดแล้ว
ต่อจากนี้เป็นเรื่องที่หลวงพ่อดมขโยต้องค้นคว้าด้วยตัวเอง “นั่งไปจนถึงเพล
กินข้าวเพลแล้ว ก็ไปดูเขาปลูกต้นไม้ ช่วยเขาปลูกด้วยจนถึง ๕ โมงเย็น
ก็กลับมาอาบน้ำ ทุ่มหนึ่งนั่งสมาธิต่อไปจนถึง ๔ ทุ่มกว่า ๆ ทำอย่างนี้
ทุกวัน ทั้งงานละเอียดงานหยาบ สำหรับงานหยาบ ใครทำอะไรยาย
ก็ชอบไปดูไปช่วย เพราะอยากให้เสร็จเร็ว ๆ ร่างกายเลยเกิดอ่อนเพลีย
หมดแรงไปเฉย ๆ ไปให้หมอตรวจ หมอบอกว่าเป็นโรคขาดอาหาร ต้อง
กินยาบำรุง ตอนนี้นายแล้ว”

ปัจจุบันคุณยายมีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์เป็นปกติ แต่เนื่องจาก
อายุย่างเข้าปีที่ ๘๐ แล้ว ท่านจึงมิได้กำหนดเวลาสั่งสอนผู้คนเหมือน
ครั้งสมัยอยู่ที่วัดปากน้ำ เวลานี้หลังอาหารเพลท่านอาจเดินออกมาดู
ในครัวบ้าง ตามความเคยชินที่เคยกระทำ และในเวลานั้นใครจะพบ
ท่าน ท่านก็จะพูดคุยด้วยสั่งสอนให้ประกอบแต่คุณงามความดีไปตาม
สมควร

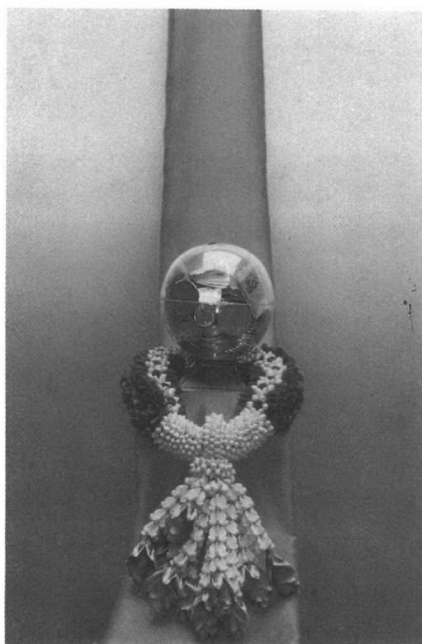
ประธานกฐิน

พบท่านครั้งที่แล้ว ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๐ วันคล้ายวันเกิดประจำปี คุณยายบอกข้าพเจ้าเรื่องการเป็นประธานทอดกฐินของท่านในปี ๒๕๓๑ ว่า

“ไปขอหลวงพ่อรัญมขโย ขอเป็นประธานทอดกฐิน หลวงพ่อท่านก็ให้ ยายขอเป็นประธานใหญ่เพียงครั้งเดียว อยากให้คนมาทำบุญมาก ๆ มาช่วยกันสร้างรุดงคสถานให้คนรุ่นหลัง ๆ เขาได้ใช้ประโยชน์ แล้วก็บุญติดตัวข้ามภพข้ามชาติไป มาทำบุญกฐินกับยายนะ”

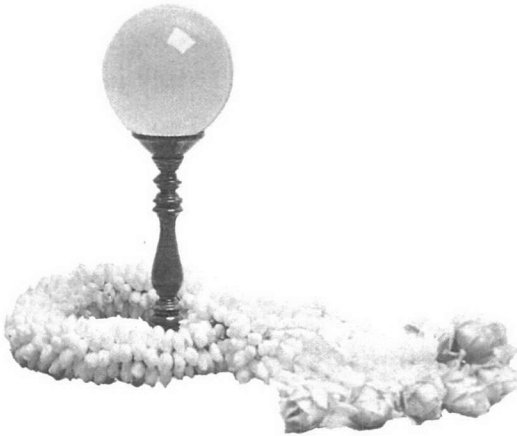
ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงบุญคุณนานาประการของท่านตั้งแต่ได้พบท่านเมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว ทั้งที่ท่านมีต่อข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว จะรำพันอย่างไรไม่หมดสิ้น บุญคุณนั้นข้ามภพข้ามชาติ และทั้งบุญคุณที่ท่านมีต่อชาวโลก ในฐานะเป็นเหมือนผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ข้าพเจ้าจึงได้ชักชวนบรรดาเพื่อนสหธรรมิกได้ประมาณ ๑,๐๐๐ คน ร่วมใจกันสะสมเงินเป็นรายเดือนไว้ทอดกฐินร่วมกับคุณยาย มีตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล คนละ ๑ บาทต่อเดือน ไปจนผู้ใหญ่มีฐานะคนละ ๑,๐๐๐ บาทต่อเดือน เวลานี้รวบรวมมาได้ ๘ เดือน ตั้งแต่พฤศจิกายนปีที่แล้วถึงมิถุนายนปีนี้ ได้เงินหลายแสนบาทแล้ว กำลังภาวนาว่ากว่าจะถึงวันทอดกฐินขอให้พวกเราได้ทำบุญกับคุณยายเป็นล้าน ๆ บาทก็จะดี

ที่กระทำได้เช่นนี้ นอกจากเพื่อบูชาคุณยายด้วยอามิสบูชา ให้คุณยายได้รับทราบปัจจัยทำบุญและรายชื่อพวกเราเป็นระยะ ๆ ทุกเดือน คุณยายจะได้คุ่มบุญให้เต็มที่ และเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเราทั้งหมดได้กระทำปุพพเจตนาเป็นอาจิณกรรม อานิสงส์ทานบารมีกฐินจะได้เพิ่มพูนมากกว่าการมาทำบุญในวันงานจริง ๆ เพียงครั้งเดียว

มัลย์ธรรม

ประวัติทั้งหมดที่เรียบเรียงไว้นี้ ข้าพเจ้าขออธิษฐานให้เป็น
ประดุจบุปผามัลย์ ส่งกลิ่นกำจายขจรประกาศพระคุณของคุณยาย
อาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ให้ผู้ได้อ่านได้ฟังได้รู้ พบแต่ความ
ชื่นใจ เหมือนได้กลิ่นสุคนธาทิพย์จากสรวงสวรรค์ฉะนั้น

บุญกุศลใดที่เกิดขึ้น ตัวอย่างดั่งมโนจิตที่มีผู้คิดกระทำตาม ขอให้
เป็นประดุจเครื่องบูชาพระคุณของคุณยาย

การบูชาบุคคลที่สมควรบูชา เป็นอุดมมงคล เป็นมงคลอันสูงสุด

การได้เห็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยศีลคุณ สมาธิคุณ ปัญญาคุณ
เป็นทัศนทานุตตริยเหนือการเห็นชนิดอื่น ๆ ทั้งปวง

ครั้งที่ข้าพเจ้าได้ยื่นกิตติศัพท์หลวงพ่อดาวพิกุลน้ำ จึงเดินทางไปเพื่อคารวะท่าน แต่ต้องเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ท่านมรณภาพไปก่อนแล้ว ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ใคร ๆ เสียใจอย่างนั้น เมื่อรู้ประวัติของคุณยายแล้วมาวัดไม่พบท่าน ดังนั้นผู้ใดที่ยังไม่ได้พบคุณยายขอให้มาพบมาเห็นเป็นภาพชีวิตอันประเสริฐของตน

ผู้ใด ยังมีได้มาฟังธรรม มาเล่าเรียนธรรมปฏิบัติจากท่าน จงรีบมาเถิด จะได้สร้างบุญบาปให้มีให้ตน

ผู้ใด ยังไม่ได้มาราบไฉวเคารพ ขอให้มากระทำ จะได้เป็นอุปถัมภ์ธรรมติดตัว

ผู้ใดที่มาถึงคุณยายแล้วยังไม่ได้ร่วมการกุศลกับท่าน ให้มากระทำเสีย เป็นบุญกุศลล้นเหลือคณานับ เพราะผู้รับยังได้มีชีวิตรับรู้และอนุโมทนาสาธุการให้ศีลให้พร

และขอให้เราน้อมนาบุญกุศลทั้งปวงที่ได้กระทำมาแล้ว กำลังกระทำอยู่ และจะกระทำต่อไปในเบื้องหน้า จงเป็นผลานิสงส์ส่งเสริมคุ้มครองปกป้องรักษาคุณยายของเราให้มีอายุยืนยาว สุขภาพแข็งแรง มีความสุขกายสุขใจตลอดไป

ขอให้บารมีธรรมของคุณยายแผ่ความร่มเย็นแก่ทุกท่าน เกิดความสงบสุขแก่สังคม แก่ประเทศชาติ แก่สรรพชีวิตที่ร่วมโลกทั้งปวง ให้ทุกชีวิตเกิดปัญญาสว่างไสวเร่งรีบสร้างบารมี นำตนให้พ้นภัยจากวิภวสงสารในกาลปัจจุบันโดยเร็วพลันเทอญ

ถวิล (บุญทรง) วัตรางกูล

มิถุนายน ๒๕๓๑

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

ต่อไปนี้จะให้ทดลองฝึกซ้อมควบ
คุมใจตนเองให้อยู่ในความสงบด้วยการ
ทำสมาธิในพุทธศาสนาตามแนววิชา
ธรรมกาย

๑) สำรวมใจ ระลึกถึงบุญกุศล
ที่เคยทำมาดีแล้วตลอดชีวิต เพื่อยังความ
ชุ่มชื่นให้แก่จิตใจ สิ่งใดถ้ากระทำ ถ้า
เห็น ถ้าได้ยิน ถ้าระลึกถึงแล้วก่อให้เกิด
ความไม่สบายใจ ควรเว้นเสีย

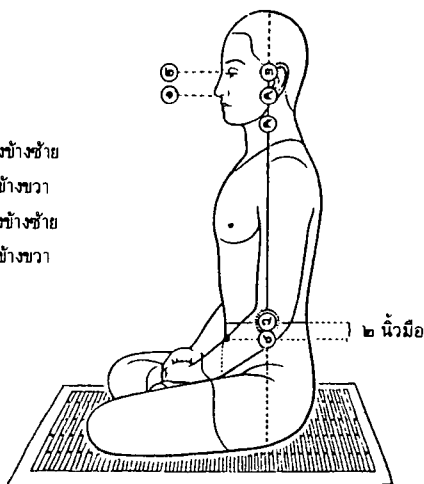
๒) กราบบูชาพระรัตนตรัย
หน้าทีบูชาพระ สมาทานศีลห้า (หรือ
ศีลแปดตามกำลังศรัทธา) ตั้งใจรักษา
ให้มั่น

๓) นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้า
ซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรด
หัวแม่มือซ้าย หลังคาพอปิดสนิท แต่
ไม่ถึงกับบีบกล้ำเนื้อตา ตั้งกายตรง
ดำรงสติมั่น

๔) กำหนดเครื่องหมาย ดวง
แก้ว ให้ใสเหมือนเพชรลูกที่เจียรระไน
เป็นดวงกลมๆ ไม่มีตำหนิ สีขาวใสเย็น
ตาเย็นใจ โตเท่ากับแก้วตาดำ นี้เรียกว่า
บริกรรมนิมิต น้อมมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ (ดูภาพ) แล้วบริกรรม
ภาวนาในใจเป็นพุทธานุสสติว่า สัมมา
อะระหัง บริกรรมทั้งสองอย่างนี้ให้
ควบคู่กันไป

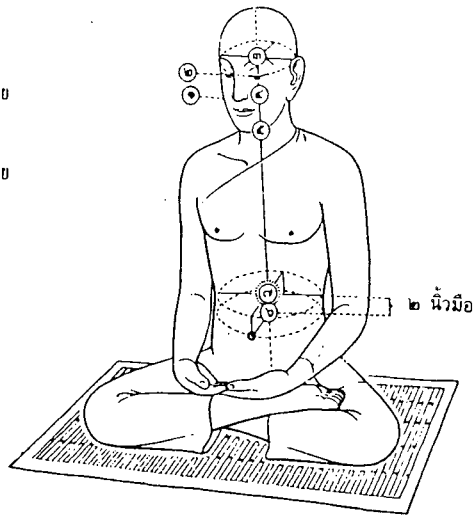
ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก	{ หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา
ฐานที่ ๒ เพลาคา	
ฐานที่ ๓ จอมพระสาท	{ หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา
ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน	
ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ	
ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ	
ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร	

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา
ฐานที่ ๒ เพลาตา	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา
ฐานที่ ๓ จอมประสาท		
ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน		
ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ		
ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ		
ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร		

เมื่อนิมิตเป็นดวงแก้วใสเกิดขึ้นแล้ว ให้หยุดบริกรรมภาวนาเหลือแต่การกำหนดสติอยู่กลางดวงนิมิตอย่างเดียว ถ้าดวงนิมิตเกิดขึ้นที่อื่น เช่น ตรงหัวตาข้าง ข้างหน้าข้าง หน้าที่องข้าง ให้น้อมเอานิมิตนั้น มาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แต่อย่าใช้แรงบังคับ ทำใจให้หยุดเข้าไปตรงกลาง ดวงนิมิตเรื่อยไปไม่ถอยหลังกลับ ดวงนิมิตก็จะสว่างสดใสยิ่งขึ้น จะนึกให้ใหญ่หรือเล็กก็ได้ตามปรารถนา

เมื่อใจหยุดถูกส่วน นิมิตที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ชัดเจน มีลักษณะเหมือน

ดวงแก้วที่เจียรระในแล้ว ใสสะอาด ไม่มีรอยขีดรอยร้าว สว่างเย็นตาเย็นใจ ขนาดประมาณเท่าฟองไข่แดงของไข่ไก่ หรืออย่างใดก็ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณหนึ่งคืบ เมื่อใจหยุดถูกส่วนเข้าในที่สุดจะมีรัศมีสว่างรอบดวงสามารถเห็นจุดศูนย์กลางดวง ซึ่งมีขนาดเล็กเท่าปลายเข็ม ดวงนิมิตนี้คือ ดวงธรรม เรียกว่า ดวงปฐมมรรค ที่ชื่อเช่นนี้ เพราะเป็นหนทางเบื้องต้นไปสู่มรรคผลและนิพพาน ฉะนั้น ต้องหมั่นประคองรักษาไว้ให้ดี จนกว่าจะเห็นอยู่ตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน จึงจะนับได้ว่า ได้ที่พึ่งอันประเสริฐ

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช้กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว เพราะ การใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้ผลออกจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกเจริญภาวนาตามแนววิชาธรรมกายอาศัยการเพ่ง อาโลกาสิน คือ กสิณแสง

สว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้วค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้วให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทีเดียวไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี ห้ามย้ายฐานที่ตั้งจิตใจไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนาพร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

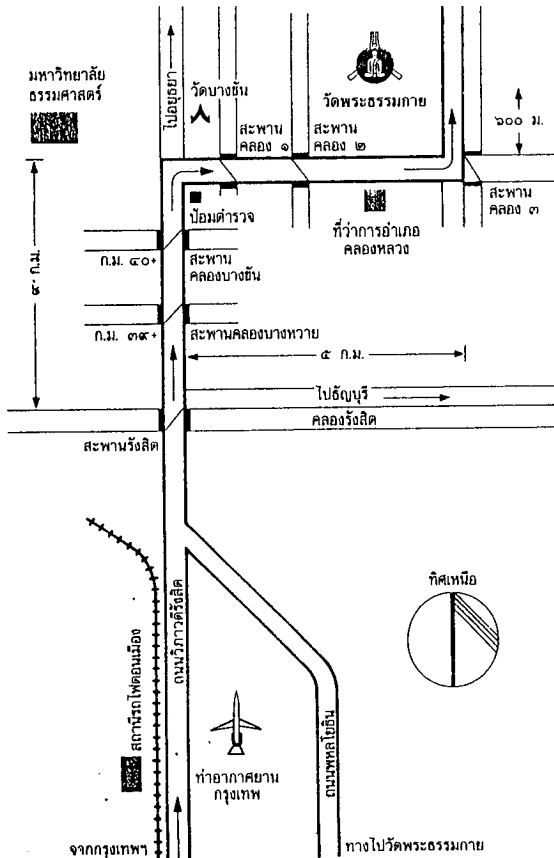
๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องนอนไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุด เมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การเดินทางไปวัด

ทุกวันอาทิตย์และวันสำคัญทางศาสนา มีรถบัสรองรับท่านจาก
อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ (ด้านถนนพหลโยธิน) เวลา ๐๗.๓๐ - ๐๘.๐๐ น.

รถประจำทาง รถประจำทางหลายสายสุดทางที่รังสิต (สาย ๒๙,
๓๔, ๓๙, ปอ.๔, ปอ.๑๐, ปอ.๑๑, ปอ.๑๓)

รถส่วนตัว ใช้เวลาประมาณ ๔๕ นาที จากอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด
อักษรบัณฑิต

1667/173-177 ถนนพระปิ่นเกล้าตัดใหม่ แขวงบางบัวพร
เขตบางกอกเหนือ กรุงเทพฯ โทร. 424-7101, 424-0152
นายเชษฐา บุญวงศ์พระกมล ผู้พิมพ์โฆษณา

กิจกรรมต่าง ๆ ของวัดพระธรรมกาย

เป็นต้นว่าการจัดตั้งคณาจารย์พระภิกษุพระสามเณรเจ้าอยู่หัว

โครงการอบรมธรรมทายาทและอุปสมบทหมู่บัณฑิตศึกษา

โครงการอบรมข้าราชการ

พนักงานรัฐวิสาหกิจและบริษัทเอกชนต่าง ๆ

การอบรมจริยธรรมและเผยแผ่ธรรม ฯลฯ

ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนอย่างไม่มีประมาณ

โครงการทั้งหลายเหล่านี้บังเกิดขึ้นได้

ก็ด้วยความศรัทธาเริ่มในการสร้างวัดของ

อุบาสิกากันท์ ขนนกยูง